

Colegiul Național „Gheorghe Lazăr”

Str. Gh. Lazăr Nr. 1 – 3
Sibiu 550165
Tel:(+40) 269 212 896
Fax:(+40) 269 215 352
cnglazar@gmail.com
www.cngl.eu

<http://cdicngl.pcinfosibiu.ro/>

Referenți:

prof. dr. Gabriel Octavian Negrea – director
prof. Gabriela Săndulescu – director adjunct
prof. Daniela Săcelean – coordonator proiecte
și programe educative școlare și extrașcolare

Echipa de redacție:

Redactor-șef:

Cristiana Damian, clasa a VI-a B

Redactor-șef adjunct:

Natalia Voic, clasa a VI-a B

Larisa Radu, clasa a VI-a B

Redactor de rubrică:

Fabian Bratu-Sonea, clasa a VIII-a A

Mara Mirișan, clasa a XI E

Karina Isabella Hunyadi, clasa a XI E

Răzvan Ghiuri, clasa a XI E

Prelucreare imagini:

Fabian Bratu-Sonea, clasa a VIII-a A

Ilustrator copertă:

prof. Raluca Filip

Lector de revistă:

prof. dr. Marcela Ciobănuț

Caseta tehnică:

Laborant Monica Marin

Contabil Simona Solescu

Coordonatori:

prof. dr. Marcela Ciobănuț

responsabil CDI bibliotecar Marinela Rusu

Tiparul executat la Tipografia Bibliotecii Județene ASTRA Sibiu sub redacția Editurii Armanis

ISSN 2068-4258

---

*Laboratorul de idei.
Revista elevilor de gimnaziu din Colegiul
Național „Gheorghe Lazăr”*

Nr. 23/2022

Editura Armanis
Sibiu

ISSN 2068-4258

Cuprins

CUVÂNT ÎNAINTE

SECȚIUNEA ATELIER DE LECTURĂ ȘI SCRIERE CREATIVĂ

(Coordonatori secțiune: prof. dr. Marcela Ciobănuț, prof. dr. Daniela Pânăzan Lorinczi, prof. dr. Anamaria Coroian)

Întâlnire on-line cu scriitoarea Adina Popescu	8
Concurs Ordinul Povestitorilor, 2021	12
De la școală în vacanță... între două lumi	14
Magia cuvintelor	20
Autoportret de cititor	26
Cronică de film	30
Topuri cărți. Prietenia	34
Recomandă cititorilor	
- Visătorul	36
- O vară cu Isidor	38
Caravana Gaudeamus	40
Ziua Internațională a Cititului Împreună	43
Pendulări între bucurie și tristețe	44
Creații în oglindă. Călătorie într-un ghiozdan	47
La pas cu Zeii și Eroii	50
Ziua Culturii Române	54

SECȚIUNEA ARTE

(Coordonatori secțiune: prof. Raluca Filip, prof. Gabriela Găgiu)

Arte plastice. Pictură și grafică	60
Disney love stories. Februarie, luna iubirii	64
Meloterapia	66

SECȚIUNEA PROIECTE INTERNAȚIONALE

(Coordonator secțiune: prof. Alexandra Bega)

Culture Sharing Project. Ateliere de comunicare și educație interculturală	70
---	----

SECȚIUNEA ȘTIINȚE

(Coordonatori secțiune: prof. Cătălin Dumitru, prof. Ana Marinescu, prof. Irina Filip)

Pagina de istorie. Mari navigatori. Spaniolii _____	74
Să descoperim Africa prin intermediul locuitorilor săi _____	76
Descoperă lumea. Pagina de istorie interactivă _____	78

SECȚIUNEA CONCURSURI ȘI PROIECTE EDUCAȚIONALE

(Coordonatori secțiune: prof. Monica Oancea, prof. Delia Șerb, prof. Marinela Onițiu, bibliotecar Marinela Rusu, prof. Claudia Fugaru, prof. Anca Munteanu, prof. Iuliana Pop, prof. Arina Badiu, prof. Daniel Mașca, prof. dr. Daniela Pănăzan Lorinczi, dir. adj. prof. Gabriela Săndulescu, prof. Nicolae Suci, dir. prof. dr. Gabriel Negrea, prof. Delia Căzilă, prof. Ramona Săftescu, prof. Irina Filip, prof. Alexandra Bega, prof. Ramona Szasz)

Mesaj către viitorii liceeni. De ce să alegi profilul matematică informatică? _____	86
SUDOKU – joc sau știință? _____	89
Public Speaking is back _____	90
Interviu. „Memories of my boyhood” _____	92
Drumul de la joacă la performanță _____	94
Cupa 1 Decembrie la ȘAH _____	96
Oameni fără mască în mileniul III _____	98
Să cunoaștem fizica prin intermediul experimentelor _____	100
Unique lives throughout the world _____	106
Viața în mișcare _____	108
Competiția Națională de Șah _____	111
Ziua Națională a Lecturii _____	112
Concursul interdisciplinar mate-bio-fizică „Aurel Vlaicu” _____	114
Pompeii – orașul înghețat în timp _____	118
Dacă nu gândești la viitor, nu îl poți avea _____	122
Viața mea într-o societate fără legi. Mesaje de pace _____	124
Promoting Peace with Poetry and Art _____	126
Good bye! Auf Wiedersehen! Au revoir! La revedere!... gimnaziu _____	128
My fantasy animal _____	130
Elevi premiați la olimpiade și concursuri școlare _____	131

CUVÂNT ÎNAINTE,

Dorința și curiozitatea elevilor școlii noastre de a descoperi lucruri noi și interesante, în acord cu profesionalismul, seriozitatea și dăruirea cadrelor didactice, fac din Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” Sibiu o școală respectabilă, care își merită prestigiul câștigat în rândul instituțiilor de învățământ de elită. Pentru că școala este locul potrivit unde, cu mult talent și răbdare, profesorul modelează tinerele valori care i-au fost încredințate, transmitem colegilor implicați în actul educațional și, în mod special, celor care în timpul liber se angajează în activități cu caracter extrașcolar, cele mai bune gânduri. Ne dorim să aibă și în continuare energia necesară pentru a realiza noi proiecte, la fel de frumoase!

Cu prilejul lansării revistei „Laboratorul de idei” a Colegiului Național „Gheorghe Lazăr” Sibiu, cu numărul 23, conducerea unității apreciază munca și efortul depus de elevii și cadrele didactice implicate în elaborarea materialelor care au fost publicate în acest număr. Remarcăm în mod deosebit activitatea elevilor din clasele de gimnaziu, care sub îndrumarea cadrelor didactice au elaborat materialele atractive ce se regăsesc în paginile revistei.

Pe aceasta cale, aducem mulțumiri elevilor și cadrelor didactice implicate în acest proiect și ne dorim ca în continuare să avem parte de multe alte apariții interesante ale revistei școlii noastre.

Director,
prof. dr. Gabriel Octavian Negrea

Director adjunct,
prof. Gabriela Săndulescu

C.N.G.L.
SIBIU
„Aequo animo”

Secțiunea

Atelier de lectură și scriere creativă

Grafică: Alexia Cioban

ÎNTÂLNIRE ON-LINE CU SCRITOAREA ADINA POPESCU

prof. dr. Marcela Ciobănuț

Chiar dacă ziua respectivă părea a fi o zi ca oricare alta, ceea ce avea să se întâmple în acea după-amiază a făcut să fie o zi deosebită. Rar îți se dă ocazia de a sta față în față cu o scriitoare. Magia acelei zile a fost posibilă datorită doamnei profesoare Marcela Ciobănuț, care a înlesnit întâlnirea noastră cu scriitoarea Adina Popescu, cunoscută nouă mai ales pentru volumele sale „O istorie secretă a Țării Vampirilor” și „Povestiri de pe Calea Moșilor”.

Marea majoritate a colegilor mei nu o cunoșteau pe scriitoare, doar eu și colegile mele Alexia și Anisia am avut ocazia, prilejuită de Lecturiadă, să o vedem, să o ascultăm și să scriem împreună povești, pornind de la anumite semne neobișnuite din viața noastră.

Simțind emoțiile participanților, Adina Popescu, probabil și ca să destindă atmosfera și să anime pofta de a pune întrebări, a început prin a-și exprima dorința de a afla de la noi ce cărți obișnuim să citim, întrebare la care majoritatea răspunsurilor au indicat genul aflat la granița dintre aventură, mister și istorie.

Ca să devină mai interesant dialogul, doamna profesoară a lansat următoarea întrebare: Cum poate o carte să-și dezvăluie povestea chiar înainte de a fi citită? La rândul ei, scriitoarea ne-a întrebat dacă obișnuim să citim interactiv, adică să discutăm între noi pe măsură ce parcurgem un text.

Prin răspunsurile oferite de Victor și Anisia și prin intervențiile Adinei Popescu, am aflat care ar fi elementele utilizate de un scriitor atunci când alege un titlu și cât de importantă este documentarea pe care o face înaintea scrierii unei cărți, toate sub influența cărților citite în copilărie.

Apoi, pornind de la volumul „O istorie secretă a Țării Vampirilor - Cartea Pricoliciului, Adina Popescu ne-a explicat cum a reușit să preia din mitologia veche o serie de personaje și să le transpună în epoca modernă. Am aflat, totodată, cum personajele mitologice sunt oarecum universale, ele fiind prezente în poveștile vechi ale mai multor popoare.

Pornind de la întrebarea Biancăi, Adina Popescu ne-a explicat cum i-a venit în minte ideea scrierii trilogiei „O istorie secretă a Țării Vampirilor” după ce a citit seria „Harry Potter” și a dorit ca și literatura noastră să aibă parte de o serie fantasy. Și, apropo, al treilea volum al trilogiei este în lucru și e posibil să apară anul viitor, fiind o serie la care lucrează de peste 20 de ani.

Felul în care autoarea se regăsește în toate personajele principale a fost întrebarea Alexiei, la care Adina Popescu a exemplificat prin trăsăturile Pricoliciului, ale Todosiei și mai puțin prin ale Zmeului Tase sau ale Președintelui.

Din întrebările adresate de Sofi am aflat cum îi vine inspirația autoarei: și anume, din activități casnice, din deplasările cu metrourul, observând diverși oameni de pe stradă, reproducând anumite trăsături ale prietenilor etc.

Eu am făcut trecerea la volumul „Povestiri de pe Calea Moșilor” și Adina Popescu ne-a spus că există o continuare a cărții, iar personajele din acest volum, sub alte nume bineînțeles, au corespondent în viața reală, cu unii dintre ei întâlnindu-se și acum prin București.

Din întrebarea Anei am aflat că Adina Popescu a dorit dintotdeauna să scrie. Încă din clasa a VI-a a început niște nuvele pe care le-a terminat abia în liceu. Fără a-și dori neapărat să devină o scriitoare, din cauza faptului că se vând destul de puține cărți, în general scriitorii sunt și jurnaliști sau profesori.

Anisia a revenit cu o întrebare legată de eclipsa la care face referire autoarea în cartea „Povestiri de pe Calea Moșilor” și am aflat că respectivul episod a făcut parte din documentarea realizată premergător scrierii romanului.

Luca a vrut să știe de ce unele personaje au fost inspirate din sfinți, autoarea menționând faptul că sfinții fac parte din basmele populare și de aceea au fost preluați și în unele dintre romanele sale.

Apoi Alexia, știind că Adina Popescu are o pisică pe nume Sushi, a întrebat dacă nu cumva intenționează să scrie o carte în care personajul să fie o pisică, invitata răspunzând că tocmai are începută o asemenea poveste.

Eu am continuat seria întrebărilor cu aceea referitoare la felul în care consideră că poveștile actuale vor mai fi la fel de interesante pentru generația copiilor noștri, având în vedere că poveștile generației părinților noștri nu mai sunt la fel de atractive pentru noi. Adina Popescu și-a pus și ea această întrebare atunci când a scris cărțile sale, considerând că o carte a copilăriei, bine scrisă, va rezista și nu se va învechi, amintind de „Micul Prinț” de Antoine de Saint Exupery sau „Alice în Țara Minunilor” de Lewis Carroll.

Totodată, la întrebarea Andreei, autoarea a precizat faptul că o carte preferată trebuie să fie adaptată vârstei, fiind marcată de „Legendele Olimpului” de Alexandru Mitru, „Hobbitul” de J.R.R. Tolkien și ulterior „Don Quijote de la Mancha” de Miguel de Cervantes.

În final, Adina Popescu a întrebat de ce este important să citim, iar din răspunsurile colegilor a rezultat că prin lectură putem alege ce este mai important pentru a ne dezvolta, ne antrenăm memoria și ne dezvoltăm inteligența, putem să ne refugiem într-un fel de terapie, înțelegem mai bine trăsăturile noastre prin comparație cu cele ale personajelor întâlnite în cărți, învățăm să înțelegem mai bine oamenii din jurul nostru, învățăm despre prietenie și, de ce nu, este un mod plăcut de a ne ocupa timpul.

Înainte de a ne despărți, a mulțumit pentru materialele realizate de noi și trimise înainte de întâlnirea propriu-zisă, și a promis că, dacă se va putea, întâlnirea va fi reluată și în format fizic atunci când va trece prin Sibiu.

Sebastian Caminschi, clasa a VII-a B

☞ Adina Popescu este o scriitoare deosebită! Aceasta a scris multe cărți minunate atât pentru copii, dar și pentru adulți. Mie mi-a plăcut mult faptul că a fost foarte drăguță cu noi, ascultându-ne pe fiecare în parte și explicându-ne dacă nu am înțeles ceva. Ea ne-a povestit despre modul de lucru, cum îi vin ideile pentru cărți și capitole noi și despre personajele din cărțile ei. Pe mine m-a impresionat faptul că Adina reușește să își facă timp pentru pasiunea ei de a scrie, chiar dacă are un serviciu solicitant.

Mă bucur că am avut șansa de a interacționa cu o asemenea scriitoare, dar totodată și un om deosebit!

(Maria Lupean, a VII-a B)

☞ A fost a doua întâlnire a mea de genul acesta și am fost foarte onorat să stau față în față cu o scriitoare contemporană. Am avut chiar și emoții la început, însă mi-am dat seama că Adina Popescu este de fapt cu un om simplu, modest, amabil, care vorbește la fel ca noi, râde, glumește și știe să ne capteze atenția.

M-a impresionat cum scriitoarea a răspuns tuturor întrebărilor copiilor cu cuvinte simple, pe înțelesul nostru, pe un ton plăcut, care mi-a dat o stare de bine și bună dispoziție. Cred că astfel de întâlniri ne ajută să înțelegem mai bine lumea cărților, să învățăm să iubim cărțile și oamenii din spatele lor. Cu siguranță, dacă voi mai avea ocazia să iau parte la astfel de întâlniri, o să particip cu mare drag.

(Sebi Farcașiu, a VII-a B)

☞ M-a bucurat faptul că, prin intermediul cărților din trilogia fantastică „O istorie secretă a Țării vampirilor”, scriitoarea a readus la viață personajele de basm, precum Făt-Frumus, zmeii sau ielele, transpunându-le în lumea contemporană, astfel încât copiii din generația mea să nu uite de existența acestora, să le citească cu plăcere și chiar să le recomande altor copii. Chiar dacă cartea „Povestiri de pe Calea Moșilor” a fost destinată inițial adulților, în ea s-au regăsit și copiii dornici să afle cum era viața pe vremea când părinții lor erau de o vârstă cu ei, din perspectiva altcuiva decât cea a părinților lor.

Deoarece orice întâlnire presupune și o documentare prealabilă, mi-am pregătit întrebări pe care să i le adresez ulterior, în timpul întâlnirii, doamnei Adina Popescu, pentru a afla mai multe despre viața ei, despre motivele care au determinat-o să scrie literatură, despre felul în care își alege personajele. Am fost surprins când am descoperit că, de fapt, scriitorii nu scriu chiar totul din propria imaginație, ci că aceștia se inspiră și din scrierile altor autori. Am fost uimit când acesta ne-a dezvăluit faptul că a terminat Facultatea de Regie, că preferă să scrie literatură pentru copii, că nu poate să-și câștige existența doar din scrierile sale și că nu se consideră chiar o scriitoare, pentru ca nu a scris atât de multe cărți (am citit ulterior că realizează ateliere de scriere creativă cu copii și filme documentare). M-am amuzat când ne-a dezvăluit că plănuiește să scrie o carte ale cărei personaje sunt pisici.

M-a impresionat faptul că, deși doamna Adina Popescu a mărturisit în timpul întrevederii că visul ei din copilărie era să devină sportivă (atletă) cu medalie de aur, a realizat că acest lucru nu e posibil și că nu are talentul necesar și și-a descoperit adevărata pasiune și chiar menire, aceea de a scrie. Cred că a făcut alegerea corectă deoarece ajunge la sufletul copiilor prin scrierile ei și, în plus, talentul i-a fost recunoscut și răsplătit prin acordarea unor premii.

Am reținut că ideile nu îi vin neapărat la masa de scris ci de multe ori atunci când face activități care nu au nimic în comun cu scrisul. Am mai reținut totodată că doamna Adina Popescu lucrează la o carte a cărei acțiune se desfășoară într-un oraș infinit de lung, asemănător Sibiului, în care personajele care întruchipează adulți nu au voie să doarmă în timp ce copiii până la vârsta de 13 ani sunt încurajați să doarmă cât mai mult posibil. Chiar mi-a stârnit curiozitatea de a urmări firul acțiunii și de a afla deznodământul acestei cărți.

Mărturisesc că, mai ales înainte dar și în timpul întrevederii, am fost emoționat!

(Luca Anastase, a VII-a B)

☞ Când am citit prima dată cărțile Adinei Popescu, mi-am imaginat-o pe autoare ca fiind o persoană prietenoasă, sociabilă și plină de idei fantastice. Exact așa a fost, atunci când am întâlnit-o, chiar și on-line. Am putut discuta liber cu dumneaei, i-am putut pune întrebări și am descoperit mult mai multe despre viața de scriitor. Doresc să urmăresc proiectele sale și să citesc cărțile pe care aceasta le va scrie, fiindcă mă atrage stilul Adinei și ideile creative cărora le dă viață în cărțile ei. M-am bucurat nespuse de mult când am aflat că Adina lucrează la al treilea volum din trilogia „O Istorie Secretă a Țării Vampirilor”, dar și la alte cărți destinate copiilor pe care abia aștept să le citesc. Cred că astfel de întâlniri, chiar și on-line, pot ajuta copiii să se apropie de lectură sau scris, le pot dezvolta imaginația și curajul de a vorbi și de a întreba, în timp ce aceștia descoperă scriitorii contemporani și cărțile lor. M-am simțit foarte bine în prezența Adinei, am apreciat faptul că și-a făcut timp pentru a ne asista, și mă bucur că am avut șansa să o întâlnesc și să-i adresez câteva întrebări.

(Alexia Ciobănuț, a VII-a A)

☞ Se înțelege că eram entuziasmați, emoționați și nerăbdători că în sfârșit aveam s-o cunoaștem pe magiciana ce ne-a dat posibilitatea să-l întâlnim pe Pricolici. Am așteptat cu sufletul la gură ca dumneaei să se logheze pe Zoom. Chiar și în mediul on-line întâlnirea cu un scriitor e un prilej minunat, căci îi considerăm pe scriitorii ființe cu puteri magice, supranaturale, vrăjitori ce creează lumi doar cu cerneală și cuvinte, ce construiesc porțițe de trecere spre lumea poveștilor.

Ne-a apărut pe ecranul laptopului o doamnă foarte drăguță, cu un zâmbet plăcut, și prin ochelari i se putea vedea privirea prietenoasă, parcă nu avea nimic supranatural. Noi parcă doream să vedem unde îl ascundea pe Pricolici.

Aveam pregătite o serie de întrebări, dar Adina Popescu ne-a luat-o înainte și ne-a întrebato dumneaei ce cărți citim. După ce „o pădure de mâini virtuale” s-a ridicat, au început să curgă răspunsuri care mai de care mai variate. Gheața a fost spartă și conversația a fost animată. Bineînțeles că ne-a interesat Istoria Pricoliciului. Am aflat povestea ce stătea în spatele trilogiei „O istorie secretă a Țării Vampirilor” și, cu încântare, am aflat ce romane mai are în proiect. Așa am aflat că trebuie să apară în curând Cartea Călătorului și despre alte romane pe care le are în vedere. Așteptăm cu nerăbdare să-i citim următoarele cărți și dorim să fim primii cititori ale acestora.

Ne-au impresionat îndemnurile scriitoarei, încurajându-i pe copii să îndrăgească lectura. Sperăm să ne mai întâlnim cu dumneaei și dorim din tot sufletul să continue să scrie cărți pentru copii și nu numai (cărțile Adinei au fost citite și de părinții și de bunicii noștri).

Vă mulțumim din tot sufletul că ați venit în mijlocul nostru!

(Paul și Andrei Țiplic, a VII-a A)

☞ Am deschis laptopul și am intrat pe Zoom. Îmi tremurau picioarele de emoție. Ne-am adunat toți, iar pe o altă pătrățică, pe ecran, a apărut scriitoarea Adina Popescu. Am fost puțin sfioși la început, dar Adina a știut cum să spargă gheața. Ne-a întrebat ce ne place să citim. În câteva secunde, titluri și nume de autori zburau din ecrane. Toate emoțiile mele au luat-o la fugă și m-a curpins un sentiment de liniște. Apoi i-am spus Adinei curiozitățile noastre despre cărțile ei și despre viața de scriitor. Aceasta a vorbit deschis cu noi, dând răspuns fiecărei întrebări. Am aflat multe taine ale scrisului și ale lecturii. După mai mult de o oră de povești și râsete, a trebuit să apăs pe „leave”.

Această întâlnire a fost o altă poveste plină de magie în cartea de basm ce construiește drumul meu ca cititor.

(Anisia Oncioiu, a VII-a A)

☞ Mi se pare fascinant să iau parte la întâlniri cu autorii cărților, deoarece am ocazia să cunosc felul cum gândește un scriitor. Mi-a plăcut că doamna Adina Popescu a fost deschisă cu noi și ne-a răspuns la toate întrebările adresate.

(Daria Ilisei, a VII-a B)

☞ Mi-a plăcut întâlnirea cu scriitoarea Adina Popescu, mai ales pentru că ea ne-a vorbit deschis și cu prietenie. Am învățat multe lucruri noi și folositoare, dar am și râs și m-am amuzat de unele subiecte din discuție și de întrebările adresate de colegii mei. M-a impresionat faptul că scriitoarea a mărturisit că ea scrie o carte în timp îndelungat și că inspirația îi vine din întâmplările prin care trece și de la persoanele pe care le întâlnește. De asemenea, m-a uimit faptul că Adina Popescu nici nu s-a gândit că va deveni o mare scriitoare, ea își dorea să devină o gimnastă olimpică. În concluzie, a fost o experiență plăcută și interesantă pe care aș mai repeta-o oricând. Din ea am învățat că trebuie să citesc mai mult, deoarece cărțile sunt drumul spre liniște, pace, armonie și autocunoaștere.

(Paula Ittu, a VII-a B)

☞ Astăzi am întâlnit-o chiar pe autoarea cărții mele preferate, „O istorie secretă a Țării Vampirilor”. Cel mai mult mi-a plăcut lejeritatea cu care autoarea a răspuns avalanșei de întrebări ale colegilor mei.

Am aflat că autoarea își găsește inspirația prin interacțiunile cu persoanele cunoscute (prieteni, rude) sau necunoscute (pasagerii din tren, oamenii de pe stradă). Am ascultat cu interes întrebările colegilor și ale doamnei profesoare, cât și răspunsurile. I-am admirat pentru curajul cu care și-au exprimat punctele de vedere. Am fost uimită de faptul că autoarea ne-a pus la rândul ei întrebări și a ascultat cu răbdare fiecare răspuns. Mi-ar fi plăcut ca întâlnirea să dureze mai mult și să ne întâlnim față în față.

Această întâlnire m-a ajutat să descopăr mai multe surse de inspirație pentru viitoarele mele creații și ce se întâmplă înainte ca un roman să fie publicat. Aștept cu nerăbdare următoarea întâlnire cu un SCRIITOR ADEVĂRAT!

(Claudia Teleșpan, a VII-a B)

☞ Deși i-am citit cărțile pentru copii și am putut să-mi conturez o impresie despre ea, am fost extaziată că o voi întâlni. Toată ziua am fost agitată, recitind pasaje din cărți și formulând întrebări pentru autoare.

Mi-a plăcut faptul că a avut răbdare să răspundă la toate întrebările copiilor, detaliat, și că ne-a povestit cum i-a venit ideea pentru trilogia „O istorie secretă a Țării Vampirilor”, una dintre seriile mele preferate. Am fost fericită când am aflat că scrie o altă carte pentru copii și nerăbdătoare pentru continuarea seriei. Cu siguranță le voi citi pe nerăsuflă!

Abia aștept următoarea întâlnire cu un scriitor, de data asta, sper, față în față.

(Andreea Teleșpan, a VII-a B)

CONCURS ORDINUL POVESTITORILOR

Text premiat la concursul Ordinul povestitorilor, din 2021

Coordonator: prof. dr. Marcela Ciobănuț

Eu, ea și cartierul Hipodrom

De câteva nopți sufăr de insomnie. Am încercat orice metodă care-mi stătea în putere ca totul să revină la normal. Singurul lucru care a funcționat a fost zăbovirea la geamul camerei mele, timp de vreo două ore, în fiecare seară. Cerul nopții, mireasma ploii, întunericul și liniștea, tot ce contura acel peisaj mă calma. Seară de seară, observam cum luminile din blocul învecinat se stingeau rând pe rând, cu excepția uneia, care, între miezul nopții și ora trei dimineața, îmi dezvăluia o siluetă estompată. Cu timpul, am întrezărit că silueta respectivă îi aparține unei femei cu ochelari dreptunghiulari, ce-și poartă veșnic părul prins într-un coc înalt, stând concentrată asupra unui birou.

Prima dată, mi-am spus că e o coincidență ciudată. Însă n-aveam cum să nu observ că acest ritual se repeta în fiecare noapte. Sunt extrem de curioasă din fire, iar întâmplarea asta misterioasă mi-a stârnit curiozitatea și mai mult. Dar ce puteam face eu, o copilă obișnuită de 13 ani? Nu puteam decât să cred că doamna respectivă citea, scria, sau, cine știe, poate desena.

Următoarea zi, am decis să merg la o plimbare în Parcul Sub Arini, din apropierea blocului meu, ca să mă detașez de gândurile de zi cu zi. Mă plimbam pe aleile cu arbori înverziți, când atenția mi-a fost atrasă de o siluetă cunoscută. Am recunoscut cocul înalt și ochelarii dreptunghiulari ai femeii misterioase din blocul de vizavi. „Nu se poate!” mi-am spus, absolut uimită că o văd chiar aici. Mergea repede, în ciuda vârstei înaintate, și mergea doar pe alei retrase, așa că am încercat să o urmăresc. Recunosc că abia am reușit să țin pasul cu ea, până când am pierdut-o din privire. Pur și simplu dispăruse! Se evaporase, se ascunsese precum o umbră subtilă, așa că am fost dezamăgită. M-am așezat pe o bancă din apropiere oftând și întrebându-mă ce-a fost în capul meu să urmăresc o necunoscută. Nici n-am apucat să mă gândesc încotro s-o apuc, că am simțit pe cineva așezându-se lângă mine.

L
A
S
Ă
-
Ț
I
I
I
M
A
G
I
N
A
Ț
I
A
S
A
Z
B
O
A
R
E

- Mi-ar plăcea să-mi spui numele tău, fiindcă am văzut că mă urmăreai. Ce dorești să știi? Îmi spuse persoana de lângă mine, care s-a dovedit a fi femeia pe care o urmăream seară de seară, de la geamul meu.

- Mă scuzați, sunt Alexia. Dar nu am putut să nu observ că în fiecare seară, de la miezul nopții la trei dimineața sunteți preocupată de o anumită... activitate, i-am explicat eu.

A încuviințat și mi-a spus că scrie o carte despre istoria cartierului în care amândouă locuim, unul dintre cele mai vechi cartiere din Sibiu, cartierul Hipodrom. Am mai aflat că se numește Ioana Constantinescu și că a venit în Sibiu la 13 ani, că a fost bibliotecară și că este fascinată de orașul acesta. Am avut ocazia să o privesc mai bine acum că se afla lângă mine, iar când am făcut-o am descoperit o privire tristă, dar înțeleaptă și blândă, care m-a emoționat profund. Am avut senzația că mă aflam sub controlul ei, că timpul s-a oprit în loc. Nici vântul nu îndrăznește să sufle în prezența admirabilă a femeii. La fel cum eu o priveam fascinată, ea mă analiza cu mult interes, de parcă aș fi fost un intrus de pe altă planetă. Și atunci ea a început să îmi povestească despre cartierul Hipodrom, trezindu-mă din visarea mea aproape amețitoare, fiindcă aveam să aflu mai târziu că doamna Constantinescu și-a dat seama de curiozitatea mea și de faptul că m-ar fascina acest subiect.

- Ei bine, draga mea, ți-aș putea povesti despre Bătălia de la Șelimbăr din 1599, purtată de Mihai Viteazul. Presupun că știi de existența acelei troițe din Șelimbăr? Începuse ea.

- Da, anul trecut, iarna, am fost la derdeluș împreună cu părinții mei, chiar în preajma ei. Iar vara, aici, vin mulți oameni să se relaxeze.

- Acea troiță se numește Movila lui Mihai Viteazul, a fost ridicată în cinstea lui și a celor ce au luptat în bătălia de la Șelimbăr, mi-a explicat ea. Dar mai există o troiță în Hipodrom, cea ridicată pentru Aurel Vlaicu pe strada Oștirii, în locul din care a decolat cu unul dintre avioanele sale. Puțini oameni știu despre ea. Interesant, nu crezi?

I-am mărturisit că nici eu nu știam asta, că îmi place să aflu despre trecutul locurilor pe care le știu de aproape o viață și că îmi doresc să vizitez troița. I-am cerut detalii despre locația exactă și mi-am încercat norocul, invitând-o pe doamna Constantinescu să vizităm împreună monumentul. Dar aceasta, zâmbind misterios și privindu-mă cu ochi pătrunzători, mi-a spus că mai are de făcut un popas înainte de a ajunge acasă și de a așterne pe hârtie trecutul cartierului în care amândouă locuim, cartierul Hipodrom. Sau poate că a dorit să descopăr singură acest loc de care mi-a vorbit.

Mi-a spus că ne putem întâlni în parc și altă dată, pentru noi povești scrise nu doar într-o carte de istorie, ci și în marea carte a vieții sale. M-am bucurat. Aveam să descoper lucruri noi despre cartierul în care locuiesc și despre orașul care m-a adoptat și pe mine. Ba chiar mi-am făcut o nouă prietenă de care mă leagă ceva inexplicabil. Mi-aș dori să descopăr această stranie legătură pe care o resimt cu atâta putere. Dar asta, probabil, altădată, când ne vom cunoaște mai bine, căci toate în lumea asta se petrec la timpul lor.

Text și imagine: Alexia Ciobănuț, clasa a VII-a A

„Imaginația este zmeul pe care oricine
îl poate înălța la cea mai mare înălțime”

Lauren Bacall

De la școală în vacanță... între două lumi

Planuri de vacanță

Ce poate fi mai reconfortant pentru un elev decât să știe că a ajuns cu bine în ultima zi de școală a unui an de studiu, că a făcut progrese și a fost premiat, dar mai ales că urmează ...o vacanță de vis? Mult așteptata vacanță de vară aduce bucurie și liniște sufletească, timp de recreere și de petrecere, întâlniri cu prieteni, vizite și câte și mai câte... În mod firesc, o întâlnire neașteptată este cea cu personaje preferate din lecturile delicioase ale verii... Iată, așadar, câteva gânduri izvorâte din miracolul așteptărilor verii...

**Coordonator: prof. dr. Daniela
Pănăzan Lorinczi**

☞ Este oficial ultima zi din clasa a VII-a și nu aș putea fi mai fericită, deoarece sunt alături de cele mai minunate persoane din toată lumea, pe care am norocul să le numesc Prieteni.

Astăzi am decis să mă îmbrac într-o fustă cu floricele și un tricou. După festivitate, am primit și o coroniță cu floricele, așa că tot restul zilei m-am simțit ca o prințesă. Ne-am decis să mergem în parc, la ruine. Cum ușa era deschisă, am intrat fără să ne gândim cât de dubios este locul. Dar, odată ajunși înăuntru, castelul a prins viață! Turnurile s-au înălțat, pe fiecare acoperiș a apărut câte un dragon, sala de bal era plină de lume îmbrăcată în haine medievale. Toată lumea dansa, așa că am ne-am pierdut și noi în mulțime. Miros de trandafiri plutea prin aer. La un moment dat, m-am întors să vorbesc cu cei dragi, mi-am văzut inamicul, cu o sabie în mână. Atunci am știut ce aveam de făcut. Prietenii mei mi-au înțeles semnul și ne-am despărțit. Fiecare a luat o armă și l-am înconjurat pe inamicul care a venit spre mine, atacându-mă. În ultima clipă, am reușit să mă feresc de lovitură și atunci Maria l-a dezarmat și i-a legat mâinile la spate cu o sfoară. L-am dus în fața Reginei Mihaela, care ne-a mulțumit și ne-a oferit găzduire în castelul ei, dar noi am decis să ne întoarcem acasă, deoarece era deja noapte.

Niciodată să nu te aștepți să devii o prințesă atacată într-un castel medieval. Cu toate acestea, dacă ar trebui să re trăiesc ziua, nu aș schimba nimic. Ce bine că vine vacanța! Ce aventuri mă așteaptă...!

Alicia Fleșeriu, clasa a VIII-a B

☞ Valuri de aplauze se ridică dintre elevii zâmbăreți, iar soarele arde, depărtat și torid, cu bucurie spre noi. Diplome cartonate flutură în vântul moale de iunie și îmbrățișări strânse ne aduc pe toți împreună, în semn de revedere pentru toamna de la capătul unei aventuri de-o vară.

Costumați toți trei în culori de alb și negru, eu, Delia și Aris, prietenii mei de încredere, depănăm ultime amintiri din anul ce-a trecut, dornici de zile de relaxare.

- Îmi doresc să citesc cărțile „Harry Potter” în această vacanță, ne împărtășește Aris pe un ton vesel.

- Am auzit că universul „Percy Jackson” este cel mai fermecător, adaugă Delia, cu gândul rătăcit în lumi fantastice.

- Vi le recomand cu drag pe ambele, le susțin eu planurile de lectură, fericită că descoperisem deja aceste aventuri. Ce spuneți să mergem la librărie? Știți că se află una în apropierea școlii și sunt sigură că vom găsi cărțile dorite.

Încântați de idee, pornim, entuziasmați de finalul anului școlar, spre locul magic cu povești.

Arome de fructe uscate ne întâmpină la intrare, iar un mic clopoțel vesel dansează în urma noastră, deasupra ușii masive de lemn. Ne îndreptăm spre șirul de scări ce coboară spre târâmul poveștilor aflat la subsolul librăriei.

Fruntaș în trioul nostru, pășesc pe primele trepte, admirând decorațiile pereților dimprejur.

Cât o sclipire de stea căzătoare pe cerul nopții, un punct de lumină trece în viteză peste fotografiile lipite pe cărămizi. Urmată de încă un punct alb, apoi încă unul albastru și unul verde, lumina dansatoare însuflește încăperea. Un murmur melodios ajunge timid la urechile noastre și coborâm, mânați de curiozitate, treptele rămase.

Rămânem uimiți de luminile orbitoare ce alunecă de-a lungul rafturilor cu cărți și printre ființe mistice cu piele verde, toți dansând în ritm cu muzica.

- Sunt...monștri? ne întreabă Aris, sperând că-l putem lămuri.

Monstrul aflat înaintea noastră, la auzul vocii necunoscute, împietrește brusc și ne fixează cu privirea. Are ochii mari și veseli, ridați la colțuri de un zâmbet larg. Buzele sale au culoarea frunzelor de mentă, rigide și poroase.

Simt cum un tentacul îmi cuprinde încheietura mâinii, apoi ajungem toți trei, aduși de monștri, în mijlocul petrecerii.

O tavă cu prăjituri de ciocolată este adusă lângă noi de brațul unui monstru îmbrăcat în costum de ospătar, alături de pahare înalte cu lichid portocaliu, ce are aromă de portocale.

Monstrul ce ne-a adus la petrecere immortalizează momentul de distracție cu o fotografie. Ne adunăm în jurul lui și zâmbim larg, admirând calitățile umane ale ființelor extraterestre.

Deodată, muzica se oprește și luminile jucăușe își opresc dansul nesfârșit. O cortină, pe care nu o observaserăm până atunci, este trasă de doi monștri mititei. Vedem cu toții, înghesuți și plini de uimire, un imens tort cu parfum de ciocolată. Pe stratul cel de sus, cuprinsă de o nuanță rozalie, se află o fotografie a monstrului cu care ne împrieteniserăm.

Câteva clipe mai târziu, muzica veselă pornește din nou. Invitații prezenți la aniversare se îndreaptă pofticioși spre imensa prăjitură.

Alături de Aris și Delia, aștept și eu o felie din preparatul delicios.

Când muzica se oprește din nou, mulțimea de ființe verzi se ferește din calea a doi monștri masivi. Îmbrăcați în uniforme cu dungii albastre, se îndreaptă furioși spre noi. Ne vorbesc într-o limbă necunoscută, clătinând din tentacule spre petrecerea dimprejur.

Unul dintre cei doi polițiști leagă mâinile lui Aris cu o sfoară groasă, în timp ce încearcă să ne pedepsească pe toți.

Când prietenul nostru – monstrul – începe să le vorbească rapid și hotărât, privirile polițiștilor par să se împlânzească. Nu știm ce le-a spus monstrul, dar suntem conduși spre ieșirea din librărie și apoi rămânem singuri pe strada pustie, în ceas de seară.

Fascinați de cele întâmplare, ne așezăm pe o bancă rece de lemn din apropierea școlii și vorbim despre noi planuri de vacanță și alte aventuri în lumi magice.

Maia Loloiu, clasa a VIII-a A

☞ După un an de școală plin de peripeții, a sosit timpul vacanței. Toată lumea a așteptat-o, chiar din prima zi de școală și iată că așteptarea a luat sfârșit.

În ultima zi de școală, toată lumea era cu zâmbetul până la urechi, copiii erau gălăgioși, numai gata de plecat la mare, la soare. Însă, mai era un moment important: trebuia să trecem peste o festivitate de premiere și să ne luăm rămas bun de la profesori și colegi.

Eu, împreună cu două prietene bune, trebuia să plecăm la mare, cu trenul, fix după festivitatea de premiere, așa că am venit la școală cu bagajele după noi.

După ce ne-am ridicat premiile, doamna dirigintă ne-a rugat să-i aducem geanta din cancelarie, însă acolo nu mai era nimeni și am tot căutat până când am auzit-o pe prietena mea țipând:

- Fetelor, suntem închise! Nu o să mai ajungem în gară la timp! Toată lumea a plecat! Vom rămâne închise aici toată vacanța!

Am mers lângă ea, am calmat-o, apoi am mers spre ieșirea din spate, unde, din fericire, ușa era deschisă. Ce bucurie! Vom reuși să ajungem cu bine la gară.

Gara viselor copilăriei fericite. Gara de unde vom pleca în vacanța ...poveștilor!

Adina Săvoiu, clasa a VIII-a B

Grafică:

Cezara Răuciu, clasa a VI-a B

☞ Întotdeauna mi-am dorit să explorez cele mai întunecate colțuri ale școlii în care învăț și eu, împreună cu Andrei și Nicolas, chiar am făcut acest lucru în ultima zi a anului școlar.

Am început prin realizarea unui plan și, după ultima oră din semestru, am plecat spre pivnița școlii. Odată ajunși, am realizat că ușa era închisă, dar, datorită ingeniozității lui Andrei, am folosit o mină de creion și am reușit să deblocăm yala.

Prima încăpere în care am intrat era înfricoșătoare. Pereții din cărămidă roșie erau acoperiți de pânze de păianjen, ochiul de geam era murdar, aproape gri, iar podeaua era acoperită de lemne umede. Deodată, Nicolas întreabă:

- Ce este acolo? arătând spre o fisură din perete.
- Hai să vedem, spune Andrei.

Am apăsat cu putere în stânga fisurii și, spre surprinderea noastră, peretele s-a mișcat dezvăluind un pasaj rece și întunecat. Toți trei am decis să îl parcurgem, iar ce se afla la capătul acestuia ne-a șocat. Cele mai de preț comori ale primilor cavaleri, care au apărat zidurile cetății cu sabia în mână se aflau acolo: lanțuri, mărgele, pocale, cărți, documente și multe alte obiecte erau înghesuite într-un cuțar. Am admirat îndelung fiecare obiect, apoi am alergat la paznicul școlii și l-am pus la curent cu descoperirea noastră. Zilele următoare, o mulțime de reporteri, fotografi și diverși oficiali au împânzit întreaga școală.

Cred că am devenit trei eroi, care, din simplă curiozitate, au descoperit o comoară.

Titus Bâja, clasa a VIII-a B

☞ În ultima zi a clasei a șaptea, am decis, împreună cu câțiva prieteni, să ne petrecem sfârșitul zilei în parc. Am intrat pe o străduță dubioasă și lipsită de viață pentru a scurta distanța.

Nu cu mult înainte de a coti pe următoarea stradă, am auzit un mieunat de pisică. Am mers spre locul din care venea sunetul și am văzut o pisică tărcată blocată într-un copac din curtea unei case sinistre cu acoperișul foarte înclinat.

- Ar trebui să o ajutăm, a spus Ana, citindu-ne gândurile tuturor.
- Nu o putem lăsa acolo. Haide, ajutați-mă să urc în copac!

M-am întins să o prind, apucând-o de ceafă. Nu s-a lăsat ușor și m-a zgâriat înainte de a fugi în locuința dărăpănată. Am observat zgarda pisicii căzută și semănând mai mult cu o brățară, mi-am pus-o la încheietură. Ne-am continuat drumul, iar când am ajuns în parc, am observat că zgârietura a dispărut, lăsând o cicatrice aurie, asemănătoare cu modelul brățării.

Începea deci vacanța cea plină de minunății...

Angelina Floricioiu, clasa a VIII-a B

✎ În curtea plină de veselie mișună elevi fericiți, diplome cartonate flutură în vântul cald de început de vară, iar planuri de vacanță încep deja să sosească printre gândurile celor mândri, dornici de zile relaxante.

Cu chipurile acoperite de zâmbete largi și priviri lipsite de griji, ascunși în mulțimea agitată, stau Delia și Aris, prietenii mei de încredere, îmbrăcați în culori de alb și negru, mereu curioși de universul ce îi înconjoară și pasionați de literatură fantastică. Îi salut când ajung lângă ei, completând trioul nostru.

- Îmi doresc să citesc cărțile „Percy Jackson” în vacanța aceasta, ne anunță Aris, privind visător spre cer, imaginându-și deja o lume magică, cu aventuri.

- Mi-am propus și eu să citesc seria de cărți, dar încă nu am avut ocazia să achiziționez volumele, completez eu discuția despre dorințe. Ați vrea să mergem astăzi la librărie? Nu este departe și cu siguranță vom fi bucuroși să găsim cărțile dorite.

Festivitatea se termină curând, curtea găzduind tot mai puțini elevi, în timp ce noi ne îndreptăm spre librărie.

Intrăm pe ușa ce ne întâmpină cu sunetul gingaș al unui clopoțel și simțim parfumul paginilor proaspăt tipărite și al eleganței din jurul nostru.

Când ne îndreptăm spre șirul de trepte de piatră, ce coboară spre subsolul librăriei, auzim un zumzet ritmat și vesel. Mă opresc o clipă pe prima treaptă, întrebându-mă care ar putea fi ocazia muzicii răsunând, apoi continui să cobor, urmată de prieteni și mânată de curiozitate.

Coborâm rândul spiralat de trepte și rămânem uimiți de evenimentul din fața noastră.

Pete colorate dansează pe pereții de piatră și de-a lungul rafturilor încă înțesate de cărți, iar muzica se aude discret printre sunetele pașilor de dans. Ființe cu piele verde, frumos îmbrăcate în costume și radiind de fericire, dansează, lovind podeaua de lemn în ritm de tobe.

- Sunt... monștri?, ne întreabă Delia, cu privirea pironită spre creaturile dansatoare.

- Imposibil să fie reali. Nu se poate!, exclamă Aris, aproape furios.

Nu îi înțeleg furia, dar mă întreb dacă este un vis. Un vis lucid, pe care ni l-am imaginat toți deodată.

Grafică:

Cezara Răcuciu, clasa a VI-a B

Caut ceasul de sub mână, cu gândul că ceasurile nu apar în vise, dar încheietura mi-e strânsă de un tentacul rece și verde. Un monstru zâmbitor și vesel ne conduce pe toți trei în mulțimea de monștri ce dansează, invitându-ne fără cuvinte să participăm la petrecerea lor.

Muzica răsună în jurul nostru și ne îmbie să ne alăturăm ritmurilor și notelor plăcute.

În timpul refrenului unei melodii, de noi se apropie o tavă cu pahare de lichid parfumat și prăjituri, purtată de brațul unui monstru. Ființa necunoscută se îndepărtează de noi după ce servim câte o prăjitură, dar aruncând înainte câte o privire suspicioasă fiecăruia dintre noi.

O nouă melodie urmează, iar toți monștrii acompaniază versurile necunoscute nouă cu glasurile lor pe tonuri grave. Cântecul se termină, iar mulțimea aplaudă, zâmbind cu toții larg, în timp ce un imens tort cu aromă de ciocolată se apropie, purtat de o masă șubredă, cu roți ce scârțâie.

Înainte ca prăjitura să fie împărțită invitaților, vedem cum se feresc cu toții din calea unor monștri masivi, cu uniforme în culori de alb și albastru și cu aer autoritar.

Ajung în fața noastră, umbrindu-ne cu masivitatea lor, adresând spre noi întrebări pe care nu le înțelegem. Înfuriați de tăcerea noastră, scot din buzunarele hainelor bucăți de frânghie groasă și aspră.

Chiar înainte ca polițiștii să ne strângă mâinile în noduri puternice, monstrul sărbătorit începe să le vorbească rapid și sigur pe el.

Nu știm ce le-a spus polițiștilor, dar privirea li s-a împlânzit puțin. Ne-au îndemnat să urcăm la etaj, de unde am părăsit librăria.

Rămași singuri pe strada pustie, cuprinși de noaptea senină ce se lăsase în timpul petrecerii, ne așezăm pe o bancă de lemn de lângă școală, încă uimiți de cele întâmplate și visând la cele care se vor petrece în vacanța ce urmează.

Maia Loloiu, clasa a VIII-a A

☞ După premiera din ultima zi de școală din clasa a VII-a, eu și câțiva colegi am decis să mergem la primărie prin oraș până găsim o terasă unde urma să mâncăm.

Pășeam pe trotuarele încălzite de soarele arzător, pe lângă colegii noștri care așteptau cu nerăbdare să plece în vacanță, la mare. Ne apropiam de parc, când, ceva ciudat s-a întâmplat.

Un băiat, la fel de înalt ca noi, ne-a zis:

- Aveți grijă, ceva rău se va întâmpla în câteva minute. V-am avertizat!

- Cum adică, zice Ana?

- Aveți grijă!

Băiatul a dispărut ca prin magie, iar noi ne uitam unii la alții tremurând. Nu știam dacă să îl credem sau nu, dar simțeam că ceva nu este în regulă.

Ne-am continuat drumul, căutând prima terasă, unde puteam povesti despre cele întâmplate.

În sfârșit! Am ajuns unde doream. Ne-am așezat la prima masă pe care am văzut-o, am comandat mâncarea și am stat în tăcere câteva momente. Nici nu am apucat să pomenim de băiatul dubios că telefoanele noastre au început să sune deodată. Era diriginta noastră. A trimis mesaj pe grupul clasei să ne întoarcem la școală, ca să ne curățăm băncile.

Acesta era cel mai rău scenariu posibil. Credeam că am scăpat de teme și clasă, dar trebuia să ne întoarcem. Ne-am uitat supărați unii la alții și ne-am întors pe drumul pe care am venit.

Așa începea pentru noi vacanța cea mare... adusă din Franța!

Medeea Stan, clasa a VIII-a B

Grafică:

Andreea Mateescu, clasa a VIII-a B

☞ Eram în curtea școlii împreună cu prietenii mei, fiindcă era ultima zi de școală și urma festivitatea de premieră.

Curtea era plină de copiii fericiți care povesteau despre planurile de vacanță și își aminteau entuziasmați întâmplările ciudate petrecute în decursul anului școlar.

Între timp, directorul își începuse discursul și se pregătea să ne invite în mijlocul curții pentru a ne premia, când deasupra noastră se ivi o umbră rotundă, destul de mare, care se apropia din ce în ce mai mult de pământ. Toți au rămas muți de uimire și încercam să ne dăm seama ce invitați aveau să sosească la premieră. Dintr-odată, acel corp ateriză. Era un OZN și din el au ieșit doi extraterestrii.

- V-am spus eu că există extraterestri! Nu ați vrut să mă credeți! exclamă uimit un prieten. Dar ce caută ei aici? întrebă el.

Cum în curte era liniște deplină, extraterestrii au răspuns:

- Dragi elevi, dacă domnul director este de acord, am dori ca noi să oficiem această festivitate importantă. Fiindcă ați fost foarte conștiincioși anul acesta, am dori să organizăm o petrecere memorabilă.

- Să știți că este o idee foarte bună! a afirmat domnul director. Atunci să nu mai stăm, să începă distracția!

În câteva clipe curtea era plină de baloane colorate, de mese gigantice confecționate din aur, de scaune din sticlă și de un curcubeu format din ghirlande. Apoi am fost invitați pe rând să ne luăm premiile, pe o scenă construită din cel puțin câteva mii de cărți de aur.

Când premiera s-a terminat, din văzduh, două păsări de cristal au adus un tort gigantic, iar pe mese a apărut câte un pahar de șampanie, dar înainte să mâncăm sau să bem, am fost martorii unei ploii de confeti.

A fost cel mai frumos și mai distractiv final de an școlar la care am luat parte vreodată.

Adina Săvoiu, clasa a VIII-a B

Imprevizibila întâlnire

Cu toții tremuram în bănci de nerăbdare ca profesoara să anunțe oficial intrarea în vacanță. După ce ultimul minut s-a scurs, am zbughit-o liber pe porțile școlii, fără nicio grijă pentru ce avea să se întâmple în continuare.

Mergând pe drumul spre casă, am auzit un miorlăit puternic, nu foarte departe de locul în care mă aflam, așa că m-am îndreptat spre sursa sunetului. După colț, am observat o bătrânică micuță de statură și cocoșată, cu părul său alb prins într-un coc strâns. Privea în sus spre ramurile unui cireș de pe marginea străzii și vorbea cu cineva neidentificabil mie. Luându-mă după privirea sa, am găsit sursa problemei. Era o pisică neagră ca noaptea, cu niște ochi mari și verzi ca două mărgele, agățată pe o creangă groasă a cireșului. Atunci ochii bătrânei au făcut contact cu ai mei.

- Ah, drăguță, crezi că mă poți ajuta să îmi cobor bietul animal din copac? Stă acolo de câteva ore bune și nu mai poate de neliniștită ce e, a spus ea pe un ton blând.

- Desigur! I-am răspuns eu, puțin surprinsă de situație.

Fără a mai lungi discuția, am pus piciorul pe o creangă zdravănă și m-am ridicat în cireșul care era plin de flori înmiresmate. Bătrâna m-a apucat de picior și mi-a întins o busolă veche. Am luat-o fără a pune întrebări și am băgat-o în buzunar. Am întins mâinile după pisică și am tras-o la mine în brațe, însă ea nu avea de gând să stea locului și și-a înfipt ghearele în umărul meu. Atunci bătrâna mi-a semnalat să folosesc busola pe care mi-a dat-o mai devreme. Am strâns bine pisica cu un braț și cu celălalt am scos obiectul, examinându-l mai bine. Ceva era ciudat cu acea busolă, deoarece acul ei arăta complet invers punctele cardinale. Din curiozitate, am învârtit puțin roțița ei și dintr-odată pisica s-a oprit din mișcat și totul a devenit silențios. Am profitat de situație și m-am dat jos din copac. Am învârtit la loc roțița busolei și totul a revenit la normal, dar când m-am uitat după bătrânică, ea dispăruse cu tot cu pisica ei.

Am rămas cu un obiect miraculos care deținea mai multă putere decât ar trebui să dețină orice om. Totuși m-a lăsat cu un mister de dezvăluit, așa încât această vară va deveni una de neuitat.

Angelina Floricioiu, clasa a VIII-a B

Grafică:

Andreea Mateescu, clasa a VIII-a B

Ce știe laptop-ul meu despre mine?

Ah! Încă o zi în care mă trezesc închis! De ce nu mă poate lăsa Vanessa măcar o dată deschis? Asta mă cam enervează... Oare astăzi se va juca pe mine? Hmm... Ia uite-o, s-a trezit abia la a treia chemare a mamei ei. Se duce să se îmbrace și... Stai! Nuuu! De ce alegi să te joci pe telefon când te poți juca pe mine? Of...

Și totuși, dacă mi-aduc bine aminte, parcă le-au dat copiilor multe teme de vacanță... ăsta e semn bun, măcar așa nu o să mă ignore complet. Ia să mă uit singur pe Classroom... Aaaa! Da! Uaiiii! Ce multe teme au! Dar totuși, două săptămâni e un interval lung de timp... Ar face bine să se apuce de lucru, altfel va lua un 4 frumos în catalog la fiecare materie. Ia uite! Are și test la biologie! Vai, săraca...

Uite-așa au trecut zilele și Vanessa nu prea făcea teme, mai mult se juca, iar eu eram foarte îngrijorat. În calitate de camarad al ei la învățătură, nu o puteam lăsa să ia o notă proastă. Până la urmă, cred că a revenit cu capul pe umeri, deoarece în ultimele zile s-a apucat serios de treabă și a terminat toate temele! Mai bine mai târziu, decât niciodată!

Treaba mea e terminată aici, la fel ca și povestea. Să sperăm că Vanessa nu va mai repeta această greșală!

Vanessa Cotruș, clasa a VI-a B

MAGIA CUVINTELOR

Coordonator:

prof. dr. Daniela Pănăzan Lorinczi

Puterea lui Hermes

Capitolul 1

Papucii Fermecați

Credeți-mă, nu vreți să fiți în pielea mea. Să preiei controlul asupra unei povești fantastice este mult mai greu decât pare. Mai bine aveți parte de asemenea aventuri doar în cărți. Deci, încercați să nu faceți chestii periculoase, descoperiri neobișnuite și aveți grijă să nu fiți înconjurați de oameni prea... interesanți. Asta dacă, bineînțeles, nu vreți să ajungeți acolo unde am ajuns eu...

***

Bun, să începem cu începutul. Numele meu este Frank Sikes. Am doisprezece ani. Sunt înalt, am părul roșcat și ochii verzi. Și sunt un tip mai... neobișnuit, ca să zic așa. Iar aceasta este povestea despre cum viața mea a luat o întorsătură complet nebunească după ce am primit un pachet care conținea un băț și o pereche de adidași.

Aș vrea să încep, totuși, cu un scurt istoric al meu. În ziua în care m-am născut, mamei i-a fost foarte greu, mai ales că la zece minute după mine a urmat fratele meu geamăn, Chad Sikes. Tatăl nostru, David Jefferson, a părăsit familia la șase luni după ce ne-am născut. Mamei i-a fost foarte greu să ne crească de una singură, de aceea, când aveam patru ani, s-a căsătorit cu actualul nostru tată, Louis Stevenson, un om cald și bun la suflet, însă mama, Amanda Sikes, și-a păstrat, demnă, numele de familie, pe care azi îl purtăm și noi, cu mândrie. Iar acum, putem derula totul pe repede înainte, până la acea zi ciudată despre care vă spuneam înainte de acest istoric al meu.

Era o zi caldă de vară, cam pe la mijlocul lunii august. Soarele strălucea pe cer și un vânticel ușor șuiera prin Londra. Eu eram singur acasă. Ascultam muzica dată la maximum în căști, în pat. Dintr-odată, un geam al camerei mele s-a trântit de perete. Eu mi-am dat jos căștile. În clipa aceea, din camera cealaltă, adică din dormitorul părinților, s-a auzit o bubuitură. Am fugit repede în dormitor și am auzit un ciocănit ușor în interiorul dulapului – de parcă cineva sau ceva voia să pătrundă înăuntru. Atunci, mi-am luat inima în dinți și am deschis ușa dulapului.

Înăuntru era o cutie de lemn gravată cu litere aurii: F.S. – inițialele mele. Sub cutie era un bilețel pe care scria: „Pentru Frank, de la tata”. În acel moment, adevărul m-a lovit: eu nu îmi cunoșteam tatăl cu adevărat. Și nu mă refer la David. Pachetul era doar pentru mine, nu și pentru Chad. Mama îmi mai spusese ceva despre faptul că eu și Chad nu avem origini tocmai comune, însă eu nu prea eram atent când îmi povestea despre tatăl meu, care a plecat când eu aveam doi ani. Chad era geamănul meu vitreg. David era doar tatăl lui, deci pachetul sigur era de la adevăratul meu tată. Dar cine era el? Și cum a apărut acest pachet? Oare ce conținea pachetul? Totul era învăluit în mister. Gândindu-mă că asta era tot ce puteam face, am deschis cutia.

În interiorul cutiei erau un băț mare și o pereche de adidași. Am ridicat bățul la nivelul ochilor mei și am observat că avea sculptat pe el doi șerpi în mărime naturală, încolăciți unul în jurul celuilalt și de jur împrejurul toiagului, iar capetele lor se întâlneau la capătul acestuia, astfel încât păreau reali. Apoi, dintr-o dată, un șarpe s-a mișcat. Eu am scăpat toiagul, iar celălalt șarpe a sâsâit. Atunci, mi-am dat seama că le puteam citi gândurile! Bună, șefu! Roger, șarpele cel mare și tare, la dispoziția dumneavoastră! a zis șarpele verde, cel care s-a mișcat. Salutare, stăpâne! Eu sunt Julia, iar acesta este caduceul tău, trimis de tatăl tău, împreună cu noi! a zis șerpoaica roșie, cea care a sâsâit. Apoi, am scos din cutie perechea de adidași.

Părea a fi o pereche de adidași obișnuită: cu șireturi, albaștri cu dungi roșii, mărimea 44, pe măsura mea. După ce am verificat mai bine, am văzut că pe unul dintre capetele șiretului negru de la papucul drept scria ceva, cu litere aurii: „MAIA!”. Când am citit cuvântul cu voce tare, s-a întâmplat ceva destul de ciudat. Din papuci au răsărit niște aripi albe, ca de porumbel, iar papucii au început să zburătească prin cameră. Nu știam cum să îi opresc, plus că mai eram și uimit peste măsură, dar apoi am văzut că pe un capăt al șiretului de la papucul stâng scria, cu litere de bronz de data aceasta, același cuvânt: „MAIA!”.

În momentul în care l-am citit cu voce tare, aripile s-au retras, iar adidașii au căzut la pământ. Am vrut să-i întreb pe șerpi ce se întâmplase, dar ei adormiseră deja, iar când am vrut să-mi pun papucii în picioare, am auzit ușa de la parter deschizându-se, așa că am fugit cu bilețelul și cutia în camera mea, și le-am ascuns în dulapul meu.

În următoarele zile, până la finalul vacanței de vară, am încercat să obțin mai multe informații de la Roger și Julia, dar ei spuneau că era treaba altor ființe să mă lămurească, și am tot probat perechea de adidași, până când am devenit un zburător experimentat, până la finalul vacanței. Încă sunt uimit de ciudătenia acelor evenimente, deși acum lucrurile îmi sunt ceva mai clare. Dar adevărata nebunie s-a declanșat după ce am reînceput școala...

Puterea lui Hermes

Capitolul 2

Prima zi de școală

Era o zi de toamnă, destul de caldă pentru această perioadă. Soarele de vară târzie strălucea puternic pe cer, iar frunzele din copaci abia începeau să se îngălbenească. (Și aici se pot observa efectele încălzirii globale asupra începutului de toamnă...) Nu erau mulți nori pe cer. Vântul nu șuiera puternic, ci mai degrabă se simțea ca o briză ușoară și răcoroasă, pe lungul drum spre școală... Așa arată prima mea zi de școală din clasa a VI-a.

Mergeam spre școală împreună cu cel mai bun prieten al meu, Áron. El este destul de înalt, dar tot e cu un cap mai mic decât mine. Este foarte slab, numai piele și os. Are părul negru ca abanosul și destul de lung, pielea lui e albă ca hârtia, de parcă ar fi palid tot timpul, și are ochii roșii (nu mă refer la faptul că ochii lui sunt înroșiți de la oboseală, ci că are pupilele de culoare roșie). În general, nu vrea să atragă atenția asupra lui și pare că eu sunt singurul copil din clasă cu care vorbește. Se îmbracă mai mereu în culori simple, precum gri, cafeniu, sau alb, dar, de cele mai multe ori, în negru.

- Și, ce ai făcut în vacanță? mă întreabă Áron pe la jumătatea drumului.
- Mai nimic, am spus, zâmbind ușor. Am stat acasă, am făcut teme, am ascultat muzică, am avut grijă de flori, chestii de-astea, am enumerat, evitând, bineînțeles, întâmplarea cu papucii fermecați și caduceul.
- Aha, a spus Áron, mai serios decât de obicei. Altceva? m-a mai întrebat, săgetându-mă sever cu ochii lui roșii, de parcă asta ar fi fost o întrebare care necesită seriozitate maximă. Sau de parcă ar fi știut ce mi s-a întâmplat...

- Nu, nimic altceva, am spus eu, fără să-i spun nici de această dată despre ciudătenia care mi s-a întâmplat în timpul vacanței.

- Bine... a oftat Áron, părând resemnat. L-am surprins clătinând ușor din cap, parcă spunându-mi că nu știu în ce m-am băgat... Fii atent, mi-a spus el zâmbind trist și alungându-mi, cel puțin pe moment, toate suspiciunile. Am ceva pentru tine, mi-a mai zis, băgându-și mâna în ghiozdan și scoțând de acolo un pachet. Hai, desfă-l..., mi-a zis, întinzându-mi-l.

Am desfăcut pachetul. Înăuntru era o carte, o busolă și un carnețel cu pix. M-am uitat la titlul cărții, scris cu litere aurii pe cotor: *Mitologia greacă*. Áron mi-a urmărit privirea și mi-a spus:

- Eu aș zice să te apuci de citit când ajungi acasă. Ce e scris în această carte poate fi de o importanță crucială pentru tine.

Bineînțeles că, la momentul respectiv, nu am înțeles semnificația cuvintelor lui, așa că pur și simplu am trecut mai departe, scoțând busola din pachet și întorcând-o pe toate părțile.

- Lasă-mă să ghicesc, iar am uitat de o excursie la munte cu clasa? am glumit eu.

- Nu, de data asta nu, a încercat Áron să îmi continue gluma, deși era în mod vizibil neliniștit. Busola asta este mult mai importantă decât crezi, a adăugat el, redevenind serios, dar încă nu este momentul să-i descoperi secretele. Trebuie să ai răbdare. Toate la timpul lor, Frank.

- Bine..., am zis eu, confuz. Apoi am pus busola la loc și am scos carnețelul cu pix. Și acesta pentru ce e? l-am întrebat pe Áron. Sau nu binevoiești să-mi dai lămuriri clare nici de data aceasta?!

Recunosc, eram destul de iritat, poate chiar puțin furios, la momentul respectiv, deși Áron nu merita asta. El voia doar să mă ajute, să mă protejeze de... ceva. Ceva foarte periculos, aparent. Dar eu nu aveam nevoie de protecție. Eram făcut pentru pericol. Mă puteam descurca și singur, fără ajutorul nimănui.

Expresia lui Áron s-a întunecat.

- Nu știi despre ce e vorba aici! a strigat el așa de tare, încât am avut impresia că toată Londra îl auzea. Eu încerc să te ajut, dar tu nu colaborezi de fel! Dacă nu vrei să vorbești cu mine, atunci scrie toate ciudăteniile care ți se întâmplă în carnețel! Poate că e mai bine așa...

Vocea i s-a frânt. Expresia i-a părut pierdută, poate chiar melancolică, dar doar pentru o clipă. După aceea, ochii lui roșii au scânteiat cu furie, iar el s-a întors și a luat-o la fugă. Aș fi putut să jur că, preț de câteva secunde, am văzut niște contururi ciudate profilându-se pe fața lui, de parcă aceasta ar fi devenit transparentă, iar oasele craniului i se vedeau prin ea.

Abia în acel moment am observat că mă aflam chiar în fața porților uriașe ale școlii. Așa că am băgat pachetul în ghiozdan și am pășit dincolo de porți, în curtea școlii, singur și dezorientat.

Pe hol, în drum spre ușa clasei, am trecut pe lângă câteva grupulețe de copii din clasa noastră...

Întâi, am trecut pe lângă scandalagiii clasei, care vorbeau și râdeau întruna, urlând ca niște gorile, în frunte cu bătaușul-șef al clasei, Brian Munchlowe, cel mai mare băiat din școală, mai mare și decât liceenii, cu care am avut multe probleme în clasele anterioare. M-am ținut cât am putut eu de departe de ei... și, în mod surprinzător, nu m-au observat trecând pe acolo!

După aceea, am trecut pe lângă grupul fetelor, care bârfeau și se hlizeau întruna. Mă rog, toate mai puțin una, o fată scundă și blondă pe nume Zoe, care stătea într-un colț și le asculta, intervenind doar când una din fete o întreba ceva.

La final, am trecut pe lângă singura persoană din clasă, care nu era înconjurată de copii, un băiat pe nume Larry Eddisson, cu care stau în bancă. Larry este tot timpul cu ochii în telefon: în ora de engleză, face însemnări în jurnalul electronic; în ora de sport, joacă fotbal în timp ce îi scrie mesaje cuiva care poate vorbi cu el la momentul respectiv; iar în timpul testelor de matematică, se uită pe Wikipedia și face ecuații pe calculatorul telefonului. Toți profesorii au renunțat să-l mai ia la rost, știind că nu rezolvă nimic cu asta. Mă rog, toți în afară de profesoara de istorie, domnișoara Glenda – sau Lady Glenda, cum se recomandă ea, deși nu a avut niciodată vreun soț –, care are nouăzeci și ceva de ani și care poartă ochelari fumurii cu lentilele groase cât fundul unui borcan și care ne povestește doar despre ce a făcut ea în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, adică atunci când ea era mică. Dar, din moment ce nu vedea prea bine, mă certa pe mine în locul lui, în timp ce Larry aștepta să se conecteze la Google, în timp ce se juca jocul cu dinozaurul care sare peste cactuși. Se pare că Larry a moștenit acest obicei de la tatăl lui, Harry, care vine să-l ia de la școală tot cu ochii în telefon. Se zvonește că Larry are și un frate geamăn, Barry, care este pierdut prin școală pe undeva...

Am deschis ușa încet, atent să nu-l lovesc pe Larry, și am intrat în clasă. M-am dus până în spatele clasei și m-am trântit pe locul meu, oftând. În zece minute, dirigintele va intra în clasă și își va începe discursul de bun-venit. Măcar e prima zi de școală, deci nu avem ore! m-am gândit eu, înveselindu-mă. O să stau la școală doar două ore! mi-am mai zis, uitând, pentru o clipă, de toate grijile. Dar, din păcate, acea clipă nu a ținut prea mult timp.

M-am uitat la Áron, care stătea în banca de alături, dar el nu m-a băgat în seamă. Stătea și scria ceva în caietul lui. M-am lăsat pe spate și m-am cufundat în gânduri.

Clopoțelul a sunat și dirigintele a intrat în clasă. După obișnuitul lui discurs de o oră, am adus cărțile și caietele în clasă, apoi am plecat cu toții spre casă, cu ghiozdanele pline. Am urcat în autobuz, pentru că ar fi fost ciudat să merg cu Áron spre casă. Eram bucuros că voi ajunge atât de repede acasă. Păcat că nu aveam nici cea mai vagă idee ce mă aștepta acolo...

Cristian Băilă, clasa a VI-a A

Grafică:

Andreea Mateescu, clasa a VIII-a B

Copacul Amintirilor

Este iarnă. Eu și Mara ne întorcem acasă prin parc.

De obicei, drumul este unul scurt și distractiv, dar nu în această zi, deoarece ne-am certat. Totul a început ieri, când Mara a decis să nu mă aștepte la finalul orei de sport și a trebuit să merg singură până acasă. Era cu doi ani mai mare decât mine și când eram împreună mă simțeam în siguranță.

În fiecare zi pe drumul de întoarcere ne opream la un brad. Bradul nostru, pe care îl numeam Copacul Amintirilor, deoarece acolo am trăi cele mai frumoase clipe. Deși eram supărate, ne-am oprit și astăzi sub ramurile lui umbroase. De obicei, erau ridicate în sus, spre cer, dar astăzi stăteau îngreunate de zăpadă. Ne-am jucat. Apoi, din greșală, am atins o creangă și toată zăpada adunată acolo în ziua și noaptea ce au trecut a acoperit-o pe Mara. M-am speriat. Așteptam ca Mara să fie furioasă și să protesteze, în schimb aceasta a zâmbit și a aruncat un bulgăre de zăpadă spre mine. Am început o luptă aprigă, iar mai târziu, obosite, am pornit spre casă.

Ajunse în pragul casei, Mara și-a cerut scuze și m-a îmbrățișat. M-am bucurat atât de mult! De atunci, de fiecare dată când discordia apărea între noi, mergeam la Copacul Amintirilor.

Rusu Timea, clasa a VI-a B

Patria mea imaginară

Știu că orice om aparține unei patrii. De pildă, eu consider România un loc cald și primitiv pe care îl pot numi „acasă”.

Am să vă povestesc despre o patrie a mea și doar a mea, un loc de neatins și de nevăzut pentru alții, în care doar amintirile mele plăcute viețuiesc. Imaginația a pus împreună poeziile străbunicului și partidele târzii de șah cu bunicul. Gustul zmeurii proaspete udate de rouă din tufișurile vecinilor care mă descopereau de fiecare dată și căutatul în cuibar după ouă, când te rugai să nu te ciupească cloșca de degete. În plus, ești întâmpinat, în acest paradis creat din amintirile cele mai de preț ale mele, de iubirea necondiționată a bunicii, care e zâna cea bună a copilăriei mele și călăuza pe drumul nostalgiei.

Patria mea ar avea soare strălucitor și adieri ușoare de vânt, cu iarba verde și moale la pas pe câmpurile întinse. Oamenii ar fi mai buni și ar lăsa diferențele deoparte. Bunicii și părinții ar trăi o mie de ani pentru a ne spune o mie și una de povești, iar mamele și-ar învăța copiii să coacă sute de prăjituri care ar umple casa cu mirosul lor dulce.

Pentru mine, patria ar fi un basm în care florile ar fi întotdeauna înflorite și păsările mereu auzite ciripind melodios, un loc miraculos în care binele prosperă.

Angelina Floricioiu,
clasa a VIII-a B

Pădurea Magică

Cerul azuriu găzduia uriașul cer de foc care încălzea pământul. În timp ce ne plimbam prin pădure, eu și prietena mea cea mai bună, Andreea, admiram păsările care ciripeau fluturându-și aripile, parcă, în semn de salut. Am observat în stânga noastră o potecă pe care nu am mai văzut-o până atunci și atunci am hotărât să ne schimbăm traseul. Andreea a acceptat, puțin nesigură. În scurt timp, am ajuns într-o poiană, unde am terecut o bună parte din zi. Dar seara a venit și noi nu mai găseam drumul înapoi.

- Știam eu că nu trebuia să ne abatem de la drum! Ți-am spus de două ori că ar trebui să ne întorcem! vocifera Andreea.

- Ai avut dreptate, dar nu vom rezolva nimic dacă ne certăm.

- Ce e cu gălăgia asta? întrebă un arici cu țepi argintii, strălucitori și cu un zâmbet adorabil pe bot.

- Tu ... vorbești? am întrebat uimită.

- Desigur, doar suntem în Pădurea Magică.

- Ne-am pierdut. Ne poți ajuta?

- Haideți cu mine, spuse ariciul și ne duse până la marginea pădurii. V-am auzit cearta. Ar trebui să vă împăcați. Aici este locul prieteniei veșnice.

Rușinați, ne-am luat la revedere și am pornit mai departe.

- Mulțumim! Mulțumim! Ne-am împăcat și ne-am promis să nu ne mai certăm niciodată.

Sara Frățilă, clasa a VI-a B

Amalia

Parcă ieri mi-am văzut verișoara pentru prima dată. Mică și bucălată, cu ochi ca de cristal, părul arămiu, o piele delicată și gurița ovală. Era demențială! Cu toții ne lăsam fermecați de ea.

De-abia împlinise doi ani și mergea de-a bușilea peste tot. Voia să fie acolo, prezentă, să analizeze și să audă tot, să atingă tot. Un singur lucru o încurca: nu știa să meargă, așa că am întreat-o pe mama ei:

- Amalia nu poate merge?

- Nu, încă nu ... Am zis să mai așteptăm, apoi o vom învăța! a zis mătușa mea ușor iritată.

Să mai aștepte? Pentru ce? Copilul vrea să meargă acum, își dorește cu ardoare și tu îmi spui că vrei să mai aștepti? Înțeleg că mămicile vor să își protejeze copiii, dar nu în felul acesta. Apoi m-a lovit adevărul: mama Amaliei nu voia ca aceasta să crească.

În ciuda dorințelor mătușii mele, am luat-o în brațe pe Amalia și am dus-o în poiana din spatele casei, unde am învățat-o să facă primii pași. Patru ore de plânsete, zbierete și mult stres au trecut, dar acum Amalia pășea nesigură pe piciorușele ei.

Eram foarte mulțumită și fericită că am putut să o ajut, iar seara, mama Amaliei mi-a mulțumit. Era pentru prima dată când eram lăudată de un adult în acest fel și, pentru un moment, am fost tare mândră de mine.

Dima Teodora, clasa a VIII-a A

Grafică:

Cezara Răcuciu, clasa a VI-a B

Prietenul adevărat nu se uită niciodată

Era o zi de primăvară târzie. Ghiocii își croiau drumul prin zăpadă, iar glasurile păsărelelor se auzeau încet în depărtare. Stăteam pe suportul de lemn de pe birou și ascultam cum se plânge Pasărea de Porțelan că ea nu poate cânta și Fata de Lego că nu se poate mișca.

Karina își făcea temele plictisită. S-a ridicat de la birou să-și ia un pahar cu apă. Era amețită și avea o privire confuză. O clipă am privit pe geam și nu mi dau seama cum a lovit suportul care a căzut cu zgomot pe jos. M-am speriat îngrozitor și am închis ochii de frică. Când i-am deschis, am văzut lumea cu susul în jos. Tavanul îmi stătea sub picioare și podeaua era deasupra capului. Dar mi-am revenit. Nu era atât de rău. Desigur că Pasărea de Porțelan și Fata de Lego strigau cât le ținea gura: „O să murim!”. Am început să râd.

Karina a ridicat suportul. Pe fața ei se putea citi spaima și ochii i s-au umplut de lacrimi. Mi-am dat seama că aveam o ureche spartă, Pasărea de Porțelan era împrăștiată pe jos în sute de bucăți, iar Fata de Lego avea capul separat de corp.

Dorea să ne păstreze, ne-a pus într-o cutie în care am rămas mult timp.

Au trecut șase luni, părea că fata ne-a uitat, dar ne-a găsit într-o zi, întâmplător, în timp ce făcea curățenie. S-a bucurat! Prietenii adevărați nu se uită niciodată!

Karina Roșianu, clasa a VI-a A

O zi de pomină

Azi, eu, alături de prietena mea, Maria, merg către Biblioteca Județeană. Nu am mai fost acolo din vară. Bibliotecara ne întâmpină, ca de obicei, cu zâmbetul pe buze.

- Bună ziua, fetelor! Cu ce vă pot ajuta?

- Bună ziua! Dorim două exemplare din Micul prinț de Antoine de Saint-Exupery. Avem o temă, la școală, spun eu.

- Ce temă? întrebă bibliotecara.

- Trebuie să povestim acțiunea, adăugă Maria.

- Bine, așteptați un moment.

Dispare din ochii noștri, pentru puțin timp, apoi se întoarce la birou, cu două cărți, cărți pe care nu le-am mai văzut.

- Uitați, am dublu-exemplar din această carte. Cuprinde povestea și o interpretare a acesteia. Poate vă ajută, în vreun fel.

Eu și Maria ne uităm una la alta cu un zâmbet ștrengăresc pe față. E clar, ne gândim la același lucru: de ce să ne obosim să gândim, când avem cuvintele servite pe tavă?

Mergem acasă și începem să redactăm.

A doua zi, la școală, s-a dovedit a fi o problemă mai mare decât credeam, căci am copiat amândouă rezumatul și profesoara de română a luat ambele caiete. Nu ne-a pus să citim, doar cine vrea, ci a luat toate caietele. O să luăm patru!

Larisa Gal, clasa a VIII-a B

Melody Starley și misterele magiei

Melody mergea către casă, într-o zi însoțită și deosebit de caldă a lunii mai. Fusesse cu cortul, cu prietena sa, Melissa. I-a povestit mamei despre excursie, apoi a plecat să alerge în parc. Seara, Melody își luă chitara și se puse pe treabă. Avea să o surprindă pe Melissa cu un cântec. Mai târziu, a adormit, mândră de creația sa, cu gândul la fața prietenei ei, a doua zi, când avea să-i arate melodia. Și așa a și fost.

În următoarea zi, la Școala Generală Edminthore, adică școala unde studiau, Melody și Melisa au povestit despre finalul neașteptat al excursiei de ieri: un urs.

- A apărut din spatele unui copac și a încercat să fure din mâncarea noastră! spunea Melissa oricui avea chef să îi asculte interminabilele povești. A fost un final dramatic al zilei precedente.

- Da, noroc că am strâns totul în șaiszeci de secunde, apoi am fugit mâncând pământul. O. Vai! Ce zi! adăugă Melody, când povesti pățania colegilor.

După ce veni de la școală, mama lui Melody, care fusese curioasă toată ziua, o asaltă pe biata Melody cu întrebări de cum aceasta intrase pe ușă.

- Cu a fost? I-ai arătat melodia? Sau vă vedeți mai târziu pentru asta?

- Mamă, ia-o mai ușor! Ne-am dus, în prima pauză, în spatele școlii, apoi am început să cânt. Și... wow! Am văzut o lacrimă și încă una pe fața ei. A fost atât de magic!

- Avea lacrimi în ochi! îi povesti ea mamei.

- Foarte frumos! Bravo!

- Mulțumesc! A fost o zi magică! Mă duc să îmi aduc ghiozdanul, ok? ... Mama, cred că ai primit și tu o scrisoare. A aterizat din greșeală, probabil, la mine în cameră. Și acea bufniță. Cine îți trimite scrisori? Hello! Avem telefoane Pfw! Antic! Și bufnița? Unde suntem? În secolul al XIX-lea?

- Hey! Eu nu sunt așa de bătrână! Mă simt jignită. Ce scrie în scrisoare? Eu nu așteptam nimic. Probabil vreo boacăna de-a ta. Ce ai mai făcut? Am ceva de plătit?

- O, vai! Ce am făcut așa de grav? Acum chiar am fost cuminte.

Își împreună mâinile. Te rog, Doamne, să nu fie ghiveciul spart ieri la școală, te rog!

Cu palmele transpirate, a deschis scrisoarea. Era, într-adevăr, de la o școală, dar nu școala la care se așteptau cele două.

- Ce scrie? se interesă mama.

- Nu am primit înștiințare de la școală. Am primit o scrisoare de la o altă școală. Dar cum? Trebuie să fie o greșeală. E de la o școală de... magie?!

- Cum? Scrie numele tău?

- Da, dar nu înțeleg.

- Ei bine, nici eu nu știu ce să zic. Mergi în camera ta. Vin și eu imediat.

- Bine.

5 MINUTE MAI TÂRZIU

- Așadar, cum se numește școala?

- I.M.P.V.V. Institutul de magie pentru vrăjitoare și vrăjitori. Uau!

- Nu știu ce să zic! Pare o păcăleală ieftină.

- Lasă că vedem noi! Aici scrie adresa exactă? Mergem și vedem noi. Dacă e real, mami, mă lași să merg?

Cu o față roz, pentru că nu știa ce să zică, nu voia ca puiul ei să-i zboare așa repede din brațe, biata mămică a strâns din ochi și a aprobat din cap.

- Și, ipotetic, dacă te-aș lăsa, unde ai merge?

- Aici spune că, în pivnița Castelului Peleş.

- Wow! Cred că voi merge și eu. Bunica ta locuiește acolo.

- Serios?

- Da! Nu cunoști locul pentru că atunci când erai mică m-am certat cu ea.

- De ce?

- Zicea că eu și tatăl tău nu ne potrivim.

Larisa Gal, clasa a VIII-a B

AUTOPORTRET DE CITITOR

De când mă știu citesc aproape orice îmi cade în mână, cărți care ajung în posesia mea uneori în împrejurări aflate la limita supranaturalului. De foarte multe ori am avut senzația că o carte mă cheamă spre ea, mă ademenște, îmi învăluie toate simțurile (mai ales cel olfactiv!). Și uite așa, în mod firesc, am ajuns să mă raportez zilnic la lectură.

Vă mărturisesc că nu am avut vreun model în părinții mei care aveau în casă o bibliotecă mică ale cărei cărți erau de specialitate și mai puține erau de literatură. Așa că, pe la 13-14 ani, citeam inclusiv tratate de zootehnie sau din almanahuri istorice, adică acele cărți existente în biblioteca părinților mei.

Cred că am moștenit pasiunea pentru citit de la unul dintre bunicii mei, țăran autentic și cu puțină școală, dar care avea un respect deosebit pentru tot ceea ce înseamnă învățătură. De la el am deprins obiceiul de a învăța pe cont propriu, de a fi atentă la tot ce se întâmplă în jurul meu și de a descifra semne ale vremii și ale naturii.

Nici măcar școala, ce-i drept din perioada dictaturii ceaușiste, nu mi-a canalizat căutările în această direcție, fiindcă nu era încurajată o astfel de călătorie spirituală ce m-ar fi situat cu mult peste valul mediocru, peste pasta amorfă și docilă a elevilor de-atunci. Așa că, niciodată nu am putut vorbi deschis despre lecturile mele, nici la școală și nici acasă. De cele mai multe ori, citeam pe ascuns, mai ales acasă. La școală nu am încercat, de teama celorlalți colegi și de teama profesorilor, gândindu-mă la cât de ciudată aș putea să fiu în ochii lor. Totuși, în anii de liceu, întâlnirea providențială cu profesoara de română, avea să scoată la lumină latura mea creativă, dar timidă și speriată după atâta zacere în propria uitare.

Am exersat de-a lungul timpului fel de fel de tehnici de lectură, în funcție de scopul urmărit și de tipul cărții. Am citit și pentru că „trebuie” (și nu regret pe deplin), dar am citit mai ales de plăcere, fără să stau să mă întreb care sunt avantajele. Am simțit, încă de la primele mele cărți, că lectura este o cale spre lumea ce mă înconjoară, dar mai ales spre mine însămi. Acolo îmi aflam refugiul, îmi vindecam sufletul, îmi întâlneam prietenii cei mai apropiați mie, de acolo învățam cum să dau piept cu furtunile inerente oricărei vieți de om, cum să nu renunț la cel mai mic obstacol și să-mi caut propria cale. Nu am avut nevoie de discursuri motivaționale, fiindcă nevoia de poveste face parte din însăși ființa mea, așa cum face parte din ființa oricărui om, de când e lumea și Pământul. Până la urmă, însăși viața este o CARTE care se scrie singură, și ar fi bine să ajungem să ne cunoaștem propria poveste, iar asta înseamnă să străbatem labirinturi de hârtie care ne vor face, în mod cert, mai puternici.

prof. dr. Marcela Ciobănuș

Grafică:

Alexia Ciobănuș, clasa a VII-a A

AUTOPORTRET DE SUPERCITITOR

De mic copil am fost purtat de legănatul cuvintelor, al frazelor și al poveștilor. Adoram să ascult basmele cu Feți-Frumoși, zmei, cai năzdrăvani și cu alte personaje ale lui Petre Ispirescu. În fiecare seară, când bunica ne citea din Basmele Românilor în acel moment mintea mea era ghidată de sutele de cuvinte spre Valea Plângerii, spre Tărâmul Celălalt, spre prăpăstii adânci, peșteri cu balauri, păduri neumbrate și întunecate. Mă vedeam aieva pe spinarea unui cal năzdrăvan, zburând spre înaltul cerului ca gândul, vântul sau săgeata. Bunica mi-a aprins în acele clipe, în care stăteam în poala ei, o flacăra, o dorință arzătoare de a citi.

Bunica, văzând că ne place s-o ascultăm citind, ne-a învățat arta cititului și a lecturii, căci le consideram arte tainice. Încet, încet am început să pot alege și lecturile care mă atrăgeau cel mai mult, fiind încurajat de familia mea. Mai întâi am citit cărțile recomandate pentru vârsta mea de atunci (cinci ani), acelea cu multe imagini, dar cu puține fraze, și pentru că doream mai mult, părinții mi-au dăruit prima mea carte adevărată. Era una despre misterele Cosmosului și a Sistemului Solar, cu imagini superbe, dar cu rânduri de litere mici. Așa am descoperit eu știința și vă mărturisesc că această primă carte m-a făcut să devin tot mai curios despre lumea ce mă înconjură, iar cărțile m-au ajutat să descurc ițele ei.

Cu timpul lectura a devenit pasiunea cea mai mare, personajele mi-au devenit prietenii cei mai buni, iar fiecare aventură trăită cu ei înseamnă o altă experiență. Cărțile mă ajută să descopăr tainele lumii, să intru pe tărâmurile fantastice, să trăiesc aventuri uluitoare. Ele mă pot ghida prin viață, îmi pot arăta lumea mereu din alte unghiuri, mă învață să prețuiesc ce am. Cărțile îmi arată puterea prieteniei, a omeniei și a generozității, îmi arată speranțe renașcute într-un întuneric al deznădejzii, ele îmi transmit să nu mă dau bătut niciodată.

În prezent citesc aproape tot ce-mi cade în mână: cărți ce descriu întâmplări și lumi fantastice, cărți cu aventuri și mistere, cărți cu personaje care încearcă să se autocunoască, cărți de știință despre Univers, chimie sau fizică. Mă las purtat de valul peripețiilor împletite de Jules Verne, C.S. Lewis, Erin Hunter, Michael Ende, Madeleine L'Engle, Agatha Christie, Radu Tudoran, Charles Dickens, Adina Popescu și de alți zeci de autori.

Am călătorit în lumea largă împreună cu Addison Cooke, Anton Lupan, cu Sergiu Ladko sau cu Hector Servedac, am rezolvat mistere cu Carol Dragoș sau Miss Marple, am suferit împreună cu Augustus, Ada Smith și Sakiz Sardunya.

Și, deși îmi place să mă uit la televizor, să mă dau cu bicicleta sau să mă joc cu mingea, cititul va rămâne pentru mine cel mai îndrăgit hobby.

Paul Țiplic, clasa a VII-a A

Autoportret de cititor

Mereu mi-am dorit să călătoresc, să văd cum trăiesc alți oameni, să știu ce gândesc despre anumite întâmplări. Și, până la urmă, am găsit o modalitate convenabilă. Nu am găsit o mașină de oprit timpul îngropată în curtea din spate, nici o vrajă de călătorit în timp. Am descoperit lectura, portalul magic spre lumi diverse.

Prima carte, mai lungă de cincizeci de pagini, am citit-o la nouă ani. Îmi amintesc faptul că hârtia mi se părea foarte aspră, complet diferită de hârtia lucioasă cu care eram obișnuită. După acea primă carte, s-au deschis alte ferestre, prin toată lumea. Am străbătut mările involburate și am naufragiat pe o insulă împreună cu Robinson Crusoe. Cu personajele lui Jules Verne am coborât în centrul pământului și am explorat India. Însă, cel mai mult mi-a plăcut călătoria prin Narnia.

Fiecare carte are farmecul ei și fiecare călătorie m-a schimbat. Unele sunt pline de aventuri și lupte cu monștrii, iar altele sunt presărate cu ghicitori întortocheate și labirinturi înșelătoare. Am devenit hotărâtă, curajoasă, creativă. Fie că e vorba de o călătorie spre tărâmurile necunoscute, sau una pentru doar câțiva metri, până la casa băntuită din capătul străzii. Sunt mereu deschisă la noi experiențe de viață.

În concluzie, pentru mine, lectura reprezintă o modalitate sigură de a desfășura călătorii periculoase spre destinații neobișnuite, alături de prieteni noi sau vechi.

Teleşpan Andreea
clasa a VI a B

~ De când eram mică am fost atrasă de cărți.

Fie datorită ilustrațiilor colorate și care de care mai bizare, fie datorită poveștilor pe care am învățat să le deslușesc cu mare interes. În prezent, nu s-a schimbat nimic. Încă iubesc cărțile, cu poveștile lor de viață scrise între paginile lor.

Mama mea a fost cea care m-a călăuzit aici, pe Tărâmul Lecturii. Recunosc că fără ea aș fi fost pierdută, precum un pricolici în așteptarea Sfârșitului, asemenea celui din seria fantasy a Adinei Popescu, „O istorie secretă a Țării Vampirilor”. Țin minte cum m-a ajutat să scriu primele mele rânduri, să aleg ce cărți să citesc, iar acum îi sunt recunoscătoare că m-a îndrumat pe această cale. Desigur, îi mulțumesc și doamnei învățătoare că m-a îndemnat să citesc și că m-a ajutat să-mi perfecționez scrisul. Chiar dacă am avut momente când nu am fost cea mai silitoare cititoare, mama și învățătoarea m-au ajutat să continui să citesc și să lucrez pentru a obține ceea ce vreau. Așa am ajuns să cunosc adevăratele taine ale lecturii. Și tot așa am ajuns să citesc aproape zilnic, de plăcere.

Mi-au plăcut mereu cărțile fantasy. De ce? Fiindcă majoritatea conțin aventuri complet noi și personaje neobișnuite și nemaîntâlnite. Țin minte că pe la nouă ani am descoperit seria „Pisicile Războinice”, de Erin Hunter, pe care am citit-o cu adorație maximă, eu fiind un mare fan pisici și aventură. Desigur că anii au trecut și mi-am pierdut interesul față de această serie, însă am descoperit cu timpul alte cărți de care m-am atașat foarte mult, printre care „Grădina Secretă” de Frances Hodgson Burnett, „Biblioteca Invizibilă” de Genevieve Cogman, „Opt povestiri de pe Calea Moșilor” de Adina Popescu. De asemenea, sunt încă atașată de „Micul Prinț” de Antoine de Saint-Exupéry, și mai ales de „Alice în Țara Minunilor” și „Alice în Țara din Oglinză” de Lewis Carroll, cărți pe care nu le voi uita niciodată, și pe care le voi reciti.

Când citesc, mă detașez de toate gândurile mele și evaderez din această lume banală, astfel încât reușesc să intru în poveste și să fiu alături de protagonist. Pot spune că uneori mă concentrez prea tare pe o anumită carte, încât încep să uit că mă aflu pe Pământ. Uneori simt că plutesc alături de Păsări Măiestre, alteori că înot asistată de sirene, dar niciodată nu mă simt ca un muritor de rând care lenevește în pat cu o carte în mână. E un sentiment de libertate, simt că pot trăi veșnic când citesc, fiindcă biblioteca e plină de lumi paralele pe care pot alege să le vizitez. Așa nu trăiesc o singură viață, ci o grămadă de multe alte vieți, ce-i drept mult mai interesante.

Alexia Ciobănuț, clasa a VII-a A

~ Cartea, un Univers secret, nelimitat, în care cititorul este teleportat spre o lume imaginară, necunoscută.

Fie că ești copil, fie că ești adult, în acest Univers descoperi o lume mult mai bună.

Pasiunea pentru carte am avut-o de mică, și am descoperit-o prima dată la mama. Poveștile pe care mi le-a citit când eram mică, m-au fascinat și, încet, am început să descopăr această lume.

Prima carte pe care am citit-o și care mi-a deschis această lume, a fost „Povești minunate” din seria „Prima mea bibliotecă”. Conținea mai multe povestioare despre animăluțe, zâne și Feți-Frumoși. Citind-o, mi s-a părut fabuloasă, de multe ori dorind să ajung în mijlocul personajelor și să rămân acolo.

Odată cu trecerea anilor, după fiecare carte citită, eram mai motivată și mai serioasă.

Cu mare plăcere îmi aduc aminte de cărțile lui Kymberly Brubaker Bradley, „Războiul care mi-a salvat viața” și „Războiul care m-a învățat să trăiesc”. Povestea Adei m-a cutremurat și m-a emoționat în același timp, Ada arătându-le celor din jur că în viață există durere și, mai ales, că există viață după durere.

Nu știu dacă sunt îndrăgostită în prezent de lectură, dar cu siguranță cititul are un rol important în dezvoltarea mea intelectuală și emoțională, îmi dezvoltă creativitatea, vocabularul și imaginația.

Cu siguranță am devenit dependentă de cărțile de aventură, ficțiune, istorice și horror.

Daria Marinescu, clasa a VII-a A

AUTOPORTRET DE SUPERCITITOR

~ Mă consider un cititor pasionat. Încă de mic copil, literele m-au fascinat, am fost purtat în brațele poveștilor, am fost legănat de cuvinte. Da..., nimic nu e mai cuprinzător decât cartea, nimic nu păstrează mai bine secretele și amintirile, doar cartea te poate transporta în timp și spațiu, prin lumi magice și fantastice. Citind poți deveni pirat, marinar, astronaut, savant, explorator, poți deveni un erou de basm.

Cărțile sunt comori neprețuite, valorând de mii de ori mai mult decât tot aurul lumii. Niciodată nu voi uita primul meu roman „Robinson Crusoe”, el cu bunica mea (care m-a învățat să citesc) mi-au deschis Poarta Lecturii ce ducea în nemărginitul ținut al cărților. Am ajuns să citesc orice fel de gen literar, am citit și cărți științifice. De atunci călătoresc prin acest vast imperiu. Cu personajele din romanele citite, am rezolvat mistere, am explorat Cosmosul, am întregit harta Pământului.

Pentru mine, cititul reprezintă o meditație de a cunoaște lumea, de ați dezvoltat imaginația de a afla lucrurile noi și multe altele. Nu numai că te ajută în ora de literatură sau doar să ai o noșt mare, cititul de ajută și în viața de zi cu zi.

De mic m-am pasionat citirea. Aveam toate lucrurile cu mine, cartea, jucării, perne, manual una lângă alta. Așa că nu înțeap să mă plictisesc cărțile despre pisici, prima mea carte citită fiind „Pisii, pisicuța rădăcină în apă” la vârsta de 7 ani. Apoi am continuat cititul mai multe cărți de la Holly Webb, spre exemplu „Bibi și o pisicuță sperioasă”. După un an înțelegând de câte mare pot să citesc cărțile acestea, așa că am început să citesc și alte cărți. La nouă ani mi-au plăcut foarte mult „Povești din avioane din clasa IV-a” chiar dacă eu eram încă în a doua, „Săruta Căminului” și seria „Trenurile Fantezie”.

Deja în clasa a treia câștigam un alt tip de cărți, vedeam să experimentez cât mai multe pentru a găsi ceea ce îmi place, dar problema era că nu știam ce an mai putea citi. Prietenii mei li plăceau cărțile scrise de Roald Dahl, dar deja citisem câteva din cărțile acestea. În clasa a patru învățam să citim, se începea un mic fragment din Percy Jackson și Olimpianii. Mi sa părut destul de interesant așa că am început să continui să citesc cartea, pe urmă în anul școlii am descoperit că mi plac cărțile de aventură, de mitologie, cele de aventură, solidaritate. După ce am terminat seria Percy Jackson, am continuat și cu Eroi Olimpici, așa deci să mi placă diferite cărți ale lui Rick Riordan, precum Megara Chase și Zeii din Asgard. Alte serie care mi-a plăcut a fost „Audioli” care am descoperit-o doar anul trecut. Am citit mult materiale formate despre mitologia noastră și despre tradiții care nici nu știam că existau.

Acum nu mă limităm în citirea numai liter, am mai descoperit și alte panouri, dar am citit multe cărți din a altă mitologie dintr-o pagină de fiecare zi.

Daria I.

De fiecare dată când intru într-o librărie aud șoapte, șoaptele cărților ce-mi picură cuvinte dulci ca mierea, cuvinte ce-mi spun povestea lor. Uneori acele șoapte mă cheamă pe nume, mă strigă și atunci iau cartea cu mine. Lectura, cărțile subțiază granița dintre lumea noastră și cea a poveștilor, sunt Porțițe Secrete de Trecere, sunt și prieteni devotați. Demult nu mai consider cititul o obligație, ci o necesitate. Așa cum oamenii nu pot trăi fără apă și mâncare, nici sufletul lor nu poate trăi fără cărți.

Ca cititor am desprins multe sfaturi utile din paginile lor. Nu consider că există cărți bune sau mai puțin bune, de la toate poți învăța câte ceva. Recunosc, unele cărți îmi plac mai mult, preferata mea fiind „Toate pânzele sus!” scrisă de Radu Tudoran. Cu ajutorul paginilor ei am călătorit prin Țara de Foc, am învățat să apreciez cu adevărat prietenia. Oriunde aș călători, prin Africa Neagră cu Dick Sand (din „Căpitan la cincisprezece ani”), în adâncurile mării cu Nautilus și căpitanul Nemo (din „Douăzeci de mii de lege sub mări”), cu Teodosia și Pricoliciul prin basm (din trilogia „O istorie secretă a Țării Vampirilor”), cu Cireșarii prin România (din seria „Cireșarii”), mă voi reîntoarce întotdeauna la bordul goletei „Speranța”.

Consider cititul o călătorie a cunoașterii de sine, a fi cititor înseamnă a călători purtat de litere printre povești. După părerea mea doar citind și explorând alte lumi vei putea să-ți completezi marea Carte a Vieții, cuvintele cărților îți vor ghida pașii și destinul.

Andrei Țiplic, clasa a VII-a A

Autoportret de cititor

În opinia mea, lectura este un mijloc de a cunoaște oameni și lumi noi, un timp doar al meu, în care mă pierd printre pagini.

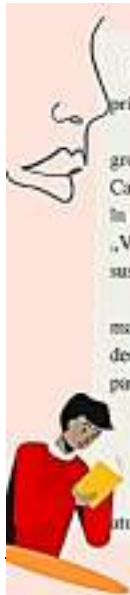
Ca cititoare, îmi place să potriveșc cartea cu vremea de afară. De exemplu, dacă afară e însoțit aleg o carte de groază, plină de monștri și suspans. Astfel, încurajată de soarele de afară pătrund cu curaj în poveștile prietelui Caspian sau cele din „Hoțul de cărți”. M-am simțit parte din luptele incredibile purtate de personaje sau alături de ei în momente dificile. Dacă vremea e înorată, citesc un roman despre călătorii sau cu mesaj despre curaj și prietenie. „Viața lui David” este o lectură bună pentru astfel de zile. În timpul lecturii simt cum pătrund în poveste, aud susurul apei.

Din cărți am învățat să nu judec niciodată după aparențe. O lectură care pare plictisitoare, poate fi una dintre cele mai amuzante și interesante cărți. Cartea mea favorită este „Minunea” scrisă de R. J. Palacio. Este preferata mea deoarece, din ea, am învățat să nu judec un om după chip. M-a emoționat povestea lui August și curajul cu care a parcurs situațiile dificile în care colegii săi l-au supus.

Citind am înțeles că oamenii sunt precum cărțile. Nu îți arată secretele decât celor care au răbdare să caute profunzimea lor. Sunt asemenea unei mozaic. De departe par toate la fel, dar cu cât te apropii observi buciți de sticlă, fiecare cu propria formă, culoare, poveste... Trebuie doar să îți oferi timp să o cauți.

În concluzie, cărțile sunt, pentru mine, o cale de evadare, căluzitoare în labirintul vieții. Îmi oferă sfaturi atunci când nu mai știu ce să fac sau încurajări în momente dificile.

Claudia Telespan
clasa a VI a B

FILMUL - ÎNTRE DELECTARE ȘI INTERPRETARE

Prin artă, lumea poate fi remodelată. O reinventăm în funcție de dorințele noastre, de pasiunile pe care le avem, de bucuriile pe care dorim să le trăim. Cinematografia este o artă care fascinează privitorul prin pitoresc și mișcare. În densitatea lumii filmului te poți regăsi pe tine sau poți călători în lumi magice, menite să te relaxeze, să te emoționeze sau să te convingă că lumea ta trebuie să se modeleze prin frumos ca să te facă fericit. În viață, ca în filme...

prof. dr. Daniela Pănăzan-Lorinczi

Cronică de film – „Dune”

Dima Teodora, clasa a VIII-a A

Filmul SF „Dune” dovedește că o carte captivantă poate prinde viață doar cu ajutorul oamenilor potriviți. Acest film, lansat în anul 2021 este a doua încercare de ecranizare a faimoasei serii de cărți „Dune” create de romancierul american Frank Herbert, după ce prima ecranizare a fost considerată un eșec, sau chiar o jignire adusă romanelor.

Paul Atrides, un tânăr inteligent și posesor al unor puteri incredibile este călăuzit de propriul destin pe una dintre cele mai periculoase planete pentru a asigura viitorul familiei sale și implicit al rasei sale. Familia lui Paul se găsește în mijlocul unui război cauzat de accesul la una dintre cele mai importante și neprețuite resurse ale planetei Dune, „mirodenia”, război pe care Paul este nevoit să îl poarte, un război în care doar cei care își stăpânesc temerile pot să-i supraviețuiască.

Ecranizarea acestei povești este de-a dreptul impresionantă. Actorii (Zendaya, Timothée Chalamet, Rebecca Ferguson, Oscar Isaac) întruchipează personajele într-un mod inedit, iar efectele vizuale și cele sonore fac fiecare spectator în parte să simtă în cele două ore jumătate că trăiește în universul fantastic creat de Herbert.

Am urmărit acest film alături de părinții mei în luna octombrie. Tata, un cititor înrăit și un mare fan al seriei în cauză, avea așteptări, iar singurul scop al mamei era să nu adoarmă pe durata filmului. Cele două ore au fost un roller-coaster impresionant care a îndeplinit fiecare așteptare și ne-a captat atenția tuturor celor din sală. Coloana sonoră m-a marcat, făcându-mă să simt că pătrund din ce în ce mai adânc în acest univers palpitant cu fiecare undă sonoră.

Chiar dacă tata spune că filmul nu a respectat întru totul cronologia evenimentelor din carte, pot spune că este cel mai bun film văzut vreodată de mine, iar dacă sunteți adepții universurilor fantastice, asemenea Războiului Stelelor sau Star-Trek, vi-l recomand cu încredere, fiind și primul film care m-a motivat și m-a uimit destul pentru a mă convinge să citesc romanul după care a fost creat. Chiar zilele trecute m-am surprins cu mâna pe unul dintre neprețuitele exemplare ale tatei, prima ediție a primului volum din serie, intitulat, simplu și curat, „Dune”.

CRONICĂ DE FILM

– „Jocurile foamei”

„Jocurile foamei” este o serie de filme SF post-apocaliptice în regia lui Gary Ross.

Filmul spune povestea unei fete de șaisprezece ani, pe nume Katniss, al cărei tată a murit într-un accident de mină, și de atunci se străduiește împreună cu mama și sora ei Prim, să supraviețuiască unei lumi ostile.

A acțiunea are loc în America de Nord la sfârșitul secolului 21 - începutul secolului 22. America de Nord este împărțită în Capitoliu, un oraș plin cu oameni bogați care cheltuiesc bani pe orice și își fac operați estetice ca să fie speciali, și treisprezece districte care trăiesc în sărăcie. După ce Capitoliu învinge o revoltă a districtelor, acesta îl distruge pe cel cu numărul 13 cu ajutorul unor bombe nucleare și instaurează o lege prin care, în fiecare an, un băiat și o fată cu vârste între 12-18 ani vor fi aduși la Capitoliu. Aceștia erau duși într-o arenă care semăna cu o pădure și obligați să lupte și să supraviețuiască în păduri, până când rămânea doar unul.

La cea de-a 74 ediție, sora mai mică a lui Katniss este aleasă pentru a participa la jocuri, însă Katniss se oferă voluntară să meargă în locul ei. Fata este foarte talentată la trasul cu arcul, așa că are foarte multe șanse să câștige. Băiatul ales este Peeta Mellark, acesta are o legătură specială cu Katniss.

După ce a ajuns în arenă, Katniss se aliază cu o fetiță de 12 ani pe nume Rue. Fetița moare destul de repede din cauza unei capcane puse de alt jucător. După moartea fetiței, Katniss începe să urască și mai mult Capitoliu și pe oamenii lui care încurajează aceste jocuri.

Până la finalul primului film, Katniss se aliază cu Peeta deoarece jocului i se adaugă o nouă regulă, pot exista doi câștigători dacă și numai dacă aceștia fac parte din același district. Cei doi se prefac îndrăgostiți pentru a atrage atenția publicului și pentru a câștiga mai mulți sponsori care le trimit lucruri folositoare.

La final, singurii supraviețuitori sunt Katniss și Peeta. Însă, conducătorii jocului le spun că doar unul poate să câștige și ultima regulă este anulată. Katniss vine cu o idee și le spune oamenilor că dacă nu pot trăi amândoi, cei doi vor mânca niște fructe letale și nu va fi niciun câștigător...

Vă las pe voi să descoperiți cum se termină filmul și ce se întâmplă în continuare.

Filmul pornește o întreagă controversă a societății și a priorităților acesteia. Acesta mi-a ridicat un semn de întrebare despre cum este lumea în care trăim, dar fiind una dintre multele persoane care a citit și cărțile, aș putea spune că întreaga poveste se bazează pe psihologia oamenilor și pe analiza diferitelor tipuri de oameni. Cred că cei din Capitoliu sunt acel tip de oameni care caută atenție și ar face orice pentru asta, chiar dacă înseamnă să rănească copii nevinovați. Pe de altă parte, oamenii din districte sunt săraci, dar și muncitori și perseverenți.

Un lucru care nu mi-a plăcut la acest film a fost modul în care anumite lucruri esențiale în derularea poveștii au fost ignorate, cum ar fi broșa lui Katniss și semnificația acesteia, trecutul lui Katniss, gestul de rămas bun al districtelor, care arată respect și admirație și care prinde o semnificație foarte mare pe parcursul poveștii.

Recomand acest film tuturor fanilor filmelor SF și de aventură. Este un film de urmărit cu prietenii, dar și cu familia. Acesta are un început trist și o continuare promițătoare, finalul este... Vă las să descoperiți singuri. Totuși, dacă nu sunteți prea mari fani ai filmelor, ați putea citi cărțile. Acestea prezintă o poveste captivantă, care merită citită.

Ștefania Rusu, clasa a VIII-a A

- Genul filmului: SF
- Ecranizarea seriei de cărți cu același titlu, scrise de Suzanne Collins
- Scenariul este scris de Ross Collins și Billy Ray
- Rolurile principale: Jennifer Lawrence, Josh Hutcherson, Liam Hemsworth, Woody Harrelson, Elizabeth Banks și Donald Sutherland
- Primul film a fost lansat la data de 23 martie 2012

CRONICĂ DE FILM

„Un băiat numit Crăciun”

(*A boy called Christmas*)

„A boy called Christmas” (Un băiat numit Crăciun) este un film fantastic britanic de Crăciun din 2021. Filmul a fost regizat de Gil Kenan, iar scenariul este scris de Ol Parker și Kenan. Acesta este bazat pe cartea cu același nume din 2015 a lui Matt Haig.

Scriu această recenzie pentru a stârni curiozitatea și interesul celor care caută un film de urmărit cu familia sau prietenii, în perioada sărbătorilor de iarnă.

Filmul este despre un rege care îi roagă pe cetățeni să aducă o scânteie de magie care să le dea speranță oamenilor din țărmurile învecinate. Tatăl lui Nikolas, alături de alți bărbați, pleacă spre Elfhelm (satul unor elfi, care apăreau în legende). Rămas acasă, Nikolas găsește în căciula lăsată de mama lui harta spre Elfhelm și pornește să îl găsească pe tatăl său pentru a-i da harta. Împreună cu renul Blitzen și șoricelul Miika, Nikolas trece prin numeroase aventuri și își găsește destinul.

Mi-a plăcut mult acest film, deoarece te regăsești în personaje (mai ales Nikolas) și, parcă, trăiești întâmplările lor odată cu ei. Totuși, nu mi-a plăcut faptul că unele efecte speciale au făcut filmul să pară puțin ireal, dar așa sunt majoritatea filmelor pentru copii.

Aș recomanda acest film tuturor copiilor, dar și adulților deoarece, deși este unul destinat celor mici, este potrivit și pentru cei mai în vârstă (de exemplu și părinților mei le-a plăcut). De asemenea, este un film foarte nou și este interesant să vezi diferența dintre filmele vechi și cele mai recente.

Medeea Ioana Stan, clasa a VIII-a B

Sursă imagini:

<https://www.google.com/search?q=Un+b%C4%83iat+numit+Cr%C4%83ciun>

CRONICĂ DE FILM

„Home Alone” - Spiritul Crăciunului

„Home Alone” („Singur acasă”) este un film de comedie, de Crăciun. Este scris și produs de John Hughes și regizat de Chris Columbus. Din distribuție fac parte: Macaulay Culkin, Joe Pesci, Daniel Stern, Catherine O’Hara, John Heard, Hillary Wolf, Geny Bammann, Devin Rabray și alții.

În film, familia McCallister pleacă în Franța, de Crăciun. Fiind o familie numeroasă, în casă este foarte multă agitație, iar în timpul cinei, Kevin face o prostioară, pentru care e pedepsit să doarmă la mansardă. În acea noapte se strică instalația de curent electric, iar ceasul nu mai sună. Doamna și domnul McCallister se trezesc foarte târziu și ajung la limită la aeroport, grăbindu-se. În toată graba, l-au uitat pe Kevin acasă. Va reuși însă copilașul de opt ani să-și apere casa de doi hoți?

Mi-a plăcut foarte mult acest film, deoarece pe lângă amuzamentul creat, dovedește că un copil, cu imaginația sa bogată îi poate veni de hac unui adult.

Acest film evidențiază urmările curajului amestecat cu imaginația, iar în același timp, sugerează atenția părinților asupra copiilor pentru a nu-i pune în situații dificile, lăsându-i acasă singuri.

Filmul a fost produs în studioul Hughes Entertainment, în anul 1990, având premiera în 16 noiembrie 1990, iar în România în 16 aprilie 1993. A fost nominalizat la două premii Oscar și la două Globuri de Aur.

Frații noștri mai mici se pot bucura de aceste aventuri, cumpărând cartea „Singur acasă”, povestea ilustrată a filmului, editată de Editura Litera, în anul 2016.

Adina Săvoiu, clasa a VIII-a B

Sursă imagini:

[https://www.google.com/search?q=„Home+Alone%E2%80%9D+\(Singur+acas%C4%83\)++John+Hughes](https://www.google.com/search?q=„Home+Alone%E2%80%9D+(Singur+acas%C4%83)++John+Hughes)

TOPURI CĂRȚI - PRIETENIA

Proiect de lectură clasa a VI-a A

Gruparea cărților citite, după criteriul tematic, într-o formă grafică/video originală, ar putea fi o modalitate de a-i atrage pe elevi să citească și să facă recomandări de lectură colegilor lor.

prof. dr. Marcela Ciobănuș

Cetatea lecturii: Aventură, cunoaștere, prietenie, vise împlinite, extaz, fantezie, dragoste ...

Prieteni celebri: Ada și Untișor, Calipso și Mae, Maia și Maty, Sophie și Agatha, Percy și Grover, Vlad și Calul Năzdrăvan, vulpea și Micul Prinț

PRIETENIA

1. "Măscuț Pric" - Anisone de Saint Exupery
2. "Măscuțul care reușe să schimbe viața" - Kimberly Brubaker Bradley
3. "Măscuț" - R. J. Roldan
4. "Povestea lui Mendel și prietenii" - Adina Rogoz

Top și recenzii realizate de:
Daria Marinescu (clasa a VI-a)

PRIETENIA

1. "Măscuț Pric" - Anisone de Saint Exupery
2. "Măscuț" - Raduza Poteraru
3. "Măscuțul cu pământ în dungi" - John Boyne
4. "Măscuț" - Johanna Spyn
5. "Măscuțul care schimbă viața" - Katherine Paterson

Top și recenzii realizate de:
Sebastian Caminschi (clasa a VI-a)

Cel care n-a simțit niciodată farmecul unei prietenii sincere și dezinteresate nu cunoaște toată fericirea pe care un om o poate primi de la alt om. (Carl Gustav Jung)

Lectura este o călătorie – călătorești alături de personajele preferate prin Univers, prin basme sau prin lumi fantastice; înveți ce înseamnă dragostea, teama, speranța ...

PRIETENIA

1. "Călătoria prin cărți" - Anisia Oncioiu
2. "Călătoria prin vise" - Anisia Oncioiu
3. "Călătoria prin cărți" - Anisia Oncioiu
4. "Călătoria prin vise" - Anisia Oncioiu
5. "Călătoria prin cărți" - Anisia Oncioiu
6. "Călătoria prin vise" - Anisia Oncioiu
7. "Călătoria prin cărți" - Anisia Oncioiu
8. "Călătoria prin vise" - Anisia Oncioiu

Top și recenzii realizate de:
Anisia Oncioiu (clasa a VI-a)

PRIETENIA

1. "Măscuț cu pământ în dungi" - John Boyne
2. "Povestea lui Mendel și prietenii" - Sharon Creech
3. "Măscuț" - Nicole Lloyd
4. "Măscuțul pentru păre și rău" - Soren Chabani
5. "Măscuțul care schimbă viața" - Katherine Rundell
6. "Măscuțul plumb" - Rick Riordan

Top și recenzii realizate de:
Claudia Teleşpan (clasa a VI-a)

Ce înseamnă prietenia – încredere, speranță, altruism, empatie, acceptare, ajutor ...

Topuri realizate de: Sebastian Caminschi, Anisia Oncioiu, Alexia Ciobănuț, Radu Pipernea, Șerban Galea, Daria Ilisei, Daria Marinescu, Andrei și Paul Țiplic, Claudia Teleşpan

Recomandă cititorilor

Coordonator: prof. dr. Anamaria Coroianu

„Visătorul” de Ian McEwan

Despre sciitor:

Ian Russell McEwan

Născut: 21 iunie 1948, Aldershot, Anglia

Ocupație:

- ✓ Romancier
- ✓ Scenarist

Premii și distincții:

- ✓ A obținut numeroase premii și distincții printre care Premiul Booker Prize, 1998 (se acordă în fiecare an celei mai bune opere scrise în limba engleză).

Opere semnificative:

- ✓ „Grădina de ciment”;
- ✓ „Câinii negri”;
- ✓ „Durabila iubire”;
- ✓ „Inocentul”;
- ✓ „Copilul furat”.

Să-l cunoaștem pe Peter

Peter Fortune este un copil obișnuit, de zece ani. Cel puțin, se comportă ca un copil normal în majoritatea timpului; nu e nici mai prost, nici mai gălăgios și nici mai murdar decât alți copii, merge la școală zilnic și se mai ceartă cu sora sa. Însă, lucrul pe care îl face diferit este că își petrece timpul visând și privind cerul.

Odată, când tatăl său punea decorațiunile de Crăciun, i-a cerut lui Peter să se miște de pe fotoliu, cât timp el se urcă să atârne niște serpentine în colțul de sus. Băiatul a început să viseze că este pe un munte, dar, brusc, i s-a făcut foame și s-a ridicat de pe fotoliu, uitând complet că tatăl său era urcat pe scară.

Uneori, la teste, Peter nu se poate concentra fiindcă visează la alte lucruri. Unii oameni nu îl înțeleg, de aceea el începe să își noteze aventurile și amintirile.

(Mădălina Țimonea)

Bibliografie:

McEwan – *Visătorul*, Iași: Editura Polirom, 2013
https://en.wikipedia.org/wiki/Ian_McEwan

Citate preferate:

„Adevărul e că adulților le place să-și închipuie că știu ce se petrece în mintea unui băiat de zece ani. Și e imposibil să știi la ce se gândește cineva dacă nu rostește nicio vorbă despre asta.”

„- Peter, Peter! Ești atent? Iar visezi cu ochii deschiși. A încercat să îi spună adevărul.
- Cred, spuse el, rostind cuvintele foarte grijuliu, că visam despre visatul cu ochii deschiși.”

„Mieuna doar o dată și tu știai că îți spune ceva important și înțelept, ceva ce nu aveai cum să înțelegi vreodată.”

Selecție text și imagine:

Sara Teașcu, Oana Beleț, Carla Lăzăroaie, Teodora Baicu, Mara State, Mădălina Țimonea, Bianca Duță, Sophie Enache, clasa a V-a A

Impresii:

„Mie mi-a plăcut cartea pentru că prezintă episoade din viața unui copil de vârsta mea. De asemenea, mi-a plăcut modul în care Peter se punea în pielea personajelor, pentru a le înțelege emoțiile. Totuși, nu mi-a plăcut felul în care băiatul era judecat de către adulți și nu mi-a plăcut capitoul în care Peter și-a făcut membrii familiei invizibili.”
(Mara State, VA)

„Și mie îmi place să visez, poate visez aidoma lui Peter: în picioare, pe o stâncă sau pe canapea la televizor. Nu este obligatoriu să visezi în somn.” (Bianca Duță, VA)

„Peter are o imaginație foarte bogată pentru vârsta lui, visele lui fiind călătorii minunate și lecții de viață. Impresionant a fost visul în care, dorind să aibă mai multă intimitate și o cameră doar a lui, Peter își imaginează că este atacat de păpușile inofensive ale surorii lui.” (Sophie Enache, VA)

„Toate experiențele trăite de Peter, datorită imaginației sale, se termină cu bine – așa cum îi spune numele (Fortune) – este un norocos, personajul învățând mereu ceva din greșelile făcute în visul său. Cei mai mari visători sunt copiii, așa că nu uita să visezi! Cu acest gând, am închis cartea, am început să visez la mai bine, chiar dacă trăim într-o societate din ce în ce mai restricționată.” – (Teodora Baci, VA)

„Peter ne dezvăluie părerea lui despre oameni, spunând că aceștia ar trebui să petreacă mai mult timp singuri pentru a-și aminti cine sunt și cine ar putea deveni, astfel, lumea ar fi un loc mai bun.” – (Carla Lăzăroaie, VA)

Proiect de lectură - clasele a VI-a

Coordonator: **prof. dr. Daniela Pănzan-Lorinczi**

Despre carte și autor:

Autor: Veronica D. Niculescu
Vârsta recomandată: 10-12 ani
Editura: Polirom
Colecție: Junior

Veronica D. Niculescu, născută pe data de 4 mai 1968, este o jurnalistă, scriitoare și traducătoare, din Pitești, județul Argeș. A realizat numeroase traduceri după opere ale unor scriitori renumiți, a scris cărți pentru copii și pentru adulți publicate individual sau în cadrul unor antologii și volume colective.

Dintre cărțile publicate menționăm:

„O vară cu Isidor”, „Iarna lui Isidor”, „Basmul Printesei Repede-Repede”, „Cad castane din castani” etc.

Traduceri:

„Sylvie și Bruno”, de Lewis Carroll
„Un băiat numit Crăciun”, de Matt Haig
„Stuart Little”, de E. B. White
„Povestiri”, de Vladimir Nabokov ș.a.

Citate:

- „Îmi dau seama că acest început al poveștii este doar un sfârșit. Și atunci care e începutul?”
- „Când trăiești 40 de ani într-o cușcă, te vezi în foarte multe oglinzi!”
- „Pe blocul de desen dintre noi rămăsese scris cuvântul „Acasă”. Am ridicat colțul și-am văzut că era ultima pagină.”
- „Dar toate întrebările din gând erau neclare și fără răspuns, așa că atunci când când m-am apropiat de ele, ele s-au ascuns și mai adânc ca păsările speriate de o pală de vânt, care se retrag în tufe, deși și-ar dori să iasă la lumină.”

La început a fost doar o știre

Sub fereastra Serenei au înflorit magnoliile. Deși ea stătea la etajul șapte, le-a văzut foarte bine. Le-a făcut poze cu telefonul. Era pasionată de fotografie și de plante. Mama ei a chemat-o la masă la ora nouăsprezece, ora la care încep știrile. Tatăl a pornit televizorul. Una dintre informațiile transmise era despre moartea celui mai bătrân locatar de la ZOO. Acum, veteranul grădinii zoologice a rămas un condor.

Noaptea și zilele lui Isidor

Isidor s-a trezit auzind glasul unei mame și al copilului ei. De când trăia la ZOO, lumea i-a spus că e urât, chelut sau râdeau de înfățișarea lui. Iar în zilele sale bune, unii oameni îi plângeau de milă.

Înainte să fie închis, Isidor a trăit în munții D'or cu părinții lui. Într-o seară, a fost luat de un om și a fost adus la grădina zoologică. De atunci vede în față un singur cuvânt - „Condor”.

Zboară!

... Clichetul ușii l-a făcut să tresară. Fetița cu bascheții verzi a reușit să deschidă ușita. Condorul a ieșit din cușcă și a pornit pe alee, fâlfâind din toate puterile, dar nu a reușit să se ridice de la sol. Așa că Serena și-a dat jos hanoracul, l-a învelit pe Isidor ca să nu îl recunoască nimeni și a plecat în grabă.

...

„O vară cu Isidor” este o carte despre prietenie, aventură, vise și libertate. Povestea Serenei și a lui Isidor este ca un basm frumos, cu expresii minunate, personaje inventive și detalii descrise genial.

Alexia Savu

Surse de informare:

https://ro.wikipedia.org/wiki/Veronica_D._Niculescu

Citate preferate:
„O cușcă foarte mare rămâne, totuși o cușcă”

Impresii:

„O vară cu Isidor” este o carte tristă și fericită în același timp. Este o carte care te pune pe gânduri. În timp ce am citit cartea, am trăit viața Serenei, dar și cea a lui Isidor. Am văzut toate peisajele frumoase, am văzut chiar și punctul negru de la orizont și m-am întrebat dacă este Isidor. Nu pot descrie în cuvinte toate sentimentele pe care le-am avut. Aș vrea să pot vizita vila în care au stat Isidor și Serena, aș vrea să pot comunica cu un animal așa cum a-u comunicat cele două personaje, aș vrea ...

Bogdan Zăgan

Mi-a plăcut stilul povestirilor și al descrierilor (întrebări în cascadă, poezie monorimă, emoții transpuse în propoziții scurte) și ideea cărții, de redare a libertății unui animal închis.

Cu toate acestea, nu am apreciat faptul că unele pasaje ale cărții au fost foarte „depărtate” de realitate și că firul narațiunii urmărește strict ideea centrală a cărții, fără introducerea altor întâmplări, personaje sau perspective.

Ruxandra Neacșu

Mi-a plăcut modul în care autoarea a redactat povestirea, făcând-o amuzantă atât din perspectiva Serenei, cât și a lui Isidor, și faptul că a pus accentul pe sincera prietenie dintre aceștia, pe dorința de libertate și puterea viselor.

Vanessa Cortuș

Selecție:

Alexia Savu, Vanessa Cortuș, Alexandra Mărginean, Tudor Mețiu, Maria Chiriță, Bogdan Zăgan, Tudor Trif, Vlad Turda, clasa a VI-a B

Francesca Lorinzi, Ruxandra Neacșu, Andreea Băra, Diana Stoica, Miruna Boldea, clasa a VI-a A

Caravana Gaudeamus

Am găsit la târgul de carte din septembrie multe cărți pentru copii scrise de Roald Dahl, C.S. Lewis, Veronica Niculescu și mulți alții. Am găsit cărți de dragoste, de aventură sau dramă care ating sufletul omului. Este vorba despre autori precum: Ana Blandiana, Ion Negițescu și mulți alții. Printre standurile cu cărți puteți găsi și volume ale poezilor consacrați precum: Mihai Eminescu sau Lucian Blaga.

După părerea mea, oricine om pasionat de cărți poate participa la un târg de carte. Va fi primit cu drag. Standurile de cărți sunt mai mult decât niște volume puse aleatoriu, sunt cărți care zboară prin iarba verde luminată de soarele blând cu razele lui care pâlpâie printre virgule și se sting între două puncte. Aici este locul în care gândurile omului plutesc prin spațiu, precum un fluture. Ajuns aici, te vei simți eliberat de grijile cotidiene și vei putea intra în orice lume dorești. Variantele sunt multiple, trebuie doar să alegi.

Francesca Lorinczi, clasa a VI-a A

Toamna acesta Sibiul a găzduit un târg de carte, un loc magic, minunat. Există tarabe cu tot felul de cărți! Cărți de aventură, volume de poezie, scrieri filozofice, cărți descriptive, cărți de copii și chiar jocuri. Cele mai interesante sunt lansările de carte ale poezilor și scriitorilor în care vorbesc despre emoții, întâmplări din viața lor (dramatice sau distractive), povestesc ce se întâmplă cu ei sau cu familia lor și descriu momentele culminante din cărțile scrise.

Dialog
cu
personalități
culturale

Târgurile de carte sunt metafore vii ale cărților, șanse ideale pentru cititori de a pătrunde dincolo de copertă, în universuri nebănuite și de neatins. Cine iubește lectura știe că un târg de carte înseamnă întâlnire cu sine și cu ceilalți într-o aventură a cărților ce poate deveni de neuitat.

Căutând lumea cărților, ne căutăm pe noi înșine oglindiți în pagini de carte, printre virgule și alte semne de punctuație, experiențe unice din existența noastră efemeră. Târgul de carte este o șansă pentru autori și pentru editori de a prezenta publicului larg ultimele noutăți editoriale, dar și o modalitate de a deveni vizibil, într-un spațiu non-formal, dincolo de zidurile unei biblioteci sau ale unei librării.

Cel mai mare Târg de carte din lume se organizează, anual, la Frankfurt, și a ajuns la a 73-a ediție. Are o tradiție de peste 500 de ani și milioane de vizitatori. La noi, cel mai mare târg este organizat în colaborare cu Radio România. Se numește „Gaudeamus” și a ajuns la 28-a ediție.

Am întâlnit-o pe Ana Blandiana la lansarea cărții *„Roua și bruma & Cauze provizorii”*, scrisă de soțul acesteia, Romulus Rusan. Acesta, din păcate, nu a putut fi alături de noi cu trupul și cu vocea, dar cartea scrisă de acesta și iubirea pe care soția sa i-o poartă, m-au făcut să cred că era, de fapt, acolo.

Ana Blandiana ne-a povestit despre greutățile prin care, împreună cu soțul, au trecut în perioada comunismului. I s-a luat de trei ori dreptul de a publica, dar nu a renunțat la scris. Aceasta ne-a povestit despre călătoria pe care au făcut-o pe Marea Mediterană, pe care a descris-o ca fiind o experiență de neuitat. Scriitoarea ne-a spus că statul român le dădea doar cinci dolari la ieșirea din țară, așa că „aveam mai multă mâncare decât îmbrăcăminte, în valize”.

Cei doi au inițiat Memorialul Durerii, transformând închisoarea de la Sighet într-un muzeu al victimelor comunismului și al rezistenței anti - comuniste. M-a impresionat faptul că mulți dintre cei închiși au rezistat ororilor din închisoare, scriind.

Poeta a recitat într-un fel aparte câteva versuri foarte emoționante scrise de aceasta către soțul său.

Am primit și un autograf din partea poetei Ana Blandiana.

A fost o experiență plăcută!

Sara Frățilă, clasa a VI-a B

Târgul de Carte „Gaudeamus” a ajuns în perioada 9-12 septembrie și la Sibiu. După 13 ani de pauză, Caravana cărților s-a oprit și în orașul nostru, în Piața Mare. Publicul și, implicit, noi, profesori și elevi sibieni, am avut șansa extraordinară de a ne întâlni cu scriitori contemporani foarte cunoscuți și apreciați. Desigur, cel mai important moment a fost cel al întâlnirii cu Ana Blandiana, pe care elevii de la Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” din Sibiu au avut șansa de a o cunoaște „în carne și oase”. Consemnările lor dovedesc cu câte emoție și sfială s-au apropiat de un mare scriitor care le marchează lecturile copilăriei. Asemenea întâlniri fac parte, fără nicio îndoială, din miracolele vieții pe care suntem chemați să le trăim cu bucurie. Maia, Francesca, Sara fac parte dintre acei fericiți copii care au reușit să obțină un autograf de la autoare și să eternizeze clipe de grație prin câteva fotografii foarte reușite.

La fel de importante au fost întâlnirile cu scriitori sibieni, care se bucură de prestigiu, fiind admirați și aplaudați la scenă deschisă. Ne-am întâlnit cu Oamenii și Creatorii unor cărți deosebite, am deschis pagini miraculoase de literatură, note de călătorie, pagini de jurnal, poezii ce ne-au încântat sufletul și cu care ne-am îmbogățit spiritual: Ioan Radu Văcărescu, președintele Filialei Sibiu a Uniunii Scriitorilor, Constantin Necula, Ion Dur, Lazăr Zăhan, Ioan Gligor Stopiță, Mihai Posada, Anca Sârghie, Silvia Guga, Andra Tischer, Lorinczi Francisc-Mihai, George V. Precup etc.

Prof.dr. Daniela Pănăzan Lorinczi

Toamna aceasta, am participat la Târgul de carte „Gaudeamus”, o gală a cuvântului scris, care a avut loc sâmbătă, 11 septembrie 2021, în Piața Mare. Am fost însoțiți la acest eveniment cultural de doamna profesoară de română, Daniela Pănăzan.

Printre scriitorii invitați să ia parte la acest eveniment s-a numărat și scriitoarea Ana Blandiana, care a lansat cartea „Roua și bruma. Cauze provizorii”, scrisă de Romulus Rusan. Descrierea volumului și susținerea interviului au fost coordonate de către autorul Cristian Pătrășconiu. Evenimentul a început cu prezentarea scriitoarei Ana Blandiana și cu un dialog între autori despre volumul pregătit spre lansare. Scriitoarea a expus publicului prezent aspecte din trecutul autorului Romulus Rusan, povestind despre obiceiuri de scris, călătorii planificate sau spontane și idei după care și-au clădit viața împreună.

După-amiaza curgea printre raze, se apropia înserarea, iar aerul era cald și umed. Soarele trecea printre trupurile oamenilor împietriți și printre cărțile aflate pe mese. Am fost fascinată de întâmplările împărtășite de Ana Blandiana. Erau gânduri despre viață și război, despre literatură și revelații sufletești – o antologie de amintiri culese din trecut și aduse, în tihna prezentului, cu nostalgie.

O recentă publicație a poetei Ana Blandiana, „Variațiuni pe o temă dată”, a fost prezentată în încheierea evenimentului, aducând și mai multă emoție ascultătorilor, prin recitarea versurilor de către poetă. Poezia „Țin minte că m-am întreb odată”, ce a fost scrisă din suflet pentru cei iubiți, este cea care m-a impresionat cel mai mult.

Volumele prezentate în cadrul lansării au putut fi achiziționate din Târgul de cărți și semnate de către autoare. Sunt fericită că am primit un autograf de la o mare poetă contemporană.

Maia Loloiu, clasa a VIII-a A

fautu
Francisca
Juciale
și Francisca,
cu bucuria de a-i
fi recitându-i și
cu toate vederea prăteie
(a mea și a autorului)
cu drag -
Ana Blandiana
2021
Sibiu

Roua și bruma

Cauze provizorii

fautu
Maia,
din partea mea și
a ministrului autor,
o carte care ține
poate noroc -
din toate mine -
Ana Blandiana
2021
Sibiu

Ziua Internațională a Cititului Împreună

(2 februarie 2022)

Am celebrat această zi, printr-o serie de activități care ne-au adus împreună în fața cărții, a lecturii. Așa s-a născut ideea de a crea fiecare câte un **mood board** (este un colaj de diverse materiale cu texturi și culori diferite, cu fotografii personale, desene, fotografii de pe Internet și text puțin) sau un **haiku** (o poezie cu formă fixă, alcătuită din trei versuri al căror număr de silabe este distribuit astfel: primul vers este format din 5 silabe; al doilea vers este format din 7 silabe; al treilea vers este format din 5 silabe. Poezia trebuie să conțină și un cuvânt care să sugereze anotimpul în care a fost scris textul.) Toate acestea au adus în prim-plan cărțile citite de noi și care ne-au plăcut.

prof. dr. Marcela Ciobănuț

Andreea Telespan

Radu Țugneanu

Daria Ilisei

Andrei Mironescu

Pendulări între Bucurie și Tristețe

„Emoția este ca o apă care se revarsă brusc, rupând digul, sentimentul este un torent care curge mereu, săpându-și albia tot mai adânc.” (Kant)

Provocarea a fost aprofundarea distincției emoție-sentiment (percepute din perspectivă didactică), la nivelul claselor a V-a, prin integrarea emoțiilor în cadrul unor creații cu caracter narativ, originale. (prof. Anamaria Coroian)

Tărâmul emoțiilor

A fost odată, că de n-ar fi nu s-ar povesti, un tărâm magic, Tărâmul Emoțiilor. Acestea aveau patru regate, Regatul Bucuriei, unde Bucuria și Fericirea făceau soarele să vegheze neîncetat pe marele albastru. Era condus de **Bucuria**, o preafrumoasă regină, pe care toți și-o doreau în preajmă, ea lumina totul în jurul ei. Altruismul ei, dorința ei de a ajuta pe toată lumea, faptul că le dădea tuturor un motiv să fie fericiți, o făceau cea mai iubită din Tărâmul Emoțiilor.

Al doilea regat era condus de **Tristețe**, un rege cu părul negru ca abanosul și ochii blânzi ca de smarald. Era trist de când se știa, avea o voce înecată de lacrimi, iar toată ziua făcea ploaia să iasă de printre nori și să înece pământul în jur. Deși era mereu trist, era foarte inteligent, atent la detalii, un bun conducător, ajuta la rândul lui pe toată lumea să-și elibereze emoțiile și tristețile.

Al treilea regat era condus de cel mai puternic dintre regi, regele **Furie**, el își ajuta supușii să-și exprime nemulțumirile. În regatul său, mai mereu tuna și fulgera, toți cei care nu respectau legea erau trimiși la judecată la regele cu părul de foc și ochii ca jăratecul. Privirea lui era înfricoșătoare și era mereu nervos, fapt pentru care mai toți se fereau din calea lui.

Ultimul regat era condus de prințesa **Frică**, ea avea părul blond ca soarele și ochii ca floarea de Nu-mă-uita. Frica era consilierul de taină al reginei Bucuria, era cea care îi sfătuia pe toți și încerca să-i apere, prevestind mereu pericolele care puteau să apară.

Într-o noapte, o ceață deasă se abătu asupra întregului Tărâm al Emoțiilor. Până și regina **Bucuria** se îngrijoră, plănuiind o întâlnire între cele patru regate în miez de noapte.

Cei patru conducători se întâlniră în locul lor secret, în spatele unei cascade din mijlocul unei păduri, aflate la hotarele regatului Bucuriei.

- Mă bucur că ați răspuns așa prompt chemării mele, rosti Bucuria.

- Ce se întâmplă? Este oare, exact lucrul de care mă temeam? întrebă panicată Frica.

- Da, răspunse **Tristețe**.

- Trebuie să luăm măsuri urgente, zise ferm Furie.

- Da, așa este. Prințul exilat **Dispreț**, a găsit o formă să atace supușii. Încearcă să împrăști disprețul din nou printre noi, vrea să ne dezbine. Voia să intre nevăzut pe Tărâmul Emoțiilor și să pătrundă noaptea în visele tuturor.

- Ce este de făcut? se panică **Frica** din nou.

- Am o soluție, răspunse **Furia**, îi trezim pe toți și împreună vom reuși, îl vom alunga din tărâmul Emoțiilor odată pentru totdeauna.

- Eu am o soluție mai bună, spuse Bucuria. Eu zic să-l surprindem toți, să-l iertăm. Să încercăm să-l aducem înapoi printre noi. Iertarea îl va ajuta să uite de durerile și de răutățile lui. Poate pentru o vreme, măcar să încercăm! adăugă Bucuria.

În final totul se termină cu bine. Dispreț reveni pe Tărâmul Emoțiilor, iar regina **Bucurie** a rămas în sufletele oamenilor cultivând bucurie și **fericire**, ca într-o grădină cu flori.

Carla Lăzăroaie, clasa a V-a A

Curcubeul emoțiilor

E început de decembrie, luna în care, în sufletele copiilor de pretutindeni, își face apariția un curcubeu de emoții. Ana, o elevă în clasa a V-a, privește pe fereastra camerei ei dansul fulgilor de nea care cad din cer ca niște mărgăritare.

Acest peisaj de poveste, acești fluturași de argint care zboară pe aripile nevăzute ale vântului, ar face să încolțească în inima oricui bucuria. Gândurile Anei o distrag de la peisajul feeric și fac să încolțească în sufletul ei teama. „Măine am teză, prima teză din viața mea, dacă nu mă voi putea concentra?”, gândea Ana. Deodată, atenția fetei este captată de un fluture violet, rătăcit printre fulgii de nea. Fluturile a purtat-o pe Ana pe aripile lui până în Țara Emoțiilor.

- Eu sunt *Teama*, i-a spus fluturele, care dintr-odată s-a transformat într-o fetiță cu o rochie violet. Ți voi arăta o parte din infinita țară a emoțiilor.

Teama a deschis o poartă, în fața lor a apărut o stradă unde casele erau în culorile curcubeului.

Primul popas a fost la casa roșie unde au cunoscut-o pe *Pasiune* și fratele ei mai mic, *Entuziasm*. Apoi s-au oprit la casa portocalie, făcând cunoștință cu *Fericirea* și sora ei mai mică *Bucuria*.

Bucuria i-a spus Anei că, dacă *Teama* nu ar exista, ea ar fi de fapt o bucurie tristă.

Rând pe rând Ana a făcut cunoștință cu mai multe emoții. Impresionantă a fost vizita la casa verde, unde *Curajul* i-a povestit fetei cât de importantă este *Teama* pentru el.

În urma acestei călătorii, pe tărâmul emoțiilor, Ana a înțeles că fiecare emoție are importanța ei. Cu emoție în suflet și plină de nerăbdare, s-a prezentat la prima teză din viața ei!

În Țara Emoțiilor

Era o dimineață frumoasă de primăvară. Soarele își răsfirea razele strălucitoare spre fiecare căsuță colorată din Țara Emoțiilor. Șoapta plăcută a vântului mângâia chipurile emoțiilor, trezindu-le încet la viață.

Dezgustul a deschis ochii, buimac, și a ieșit din căsuța sa verde ca smaraldul. În acel moment, i-a observat pe *Bucurie*, *Tristețe*, *Furie* și *Frică*, povestind împreună. Când l-a văzut, *Bucuria* a pornit vioaie spre *Dezgust* și l-a invitat să stea cu celelalte emoții. Însă, acesta a strâmbat din nas și a refuzat. Celelalte emoții i se păreau dezgustătoare și considera că el e cel mai bun. Așa că, *Dezgustul* s-a așezat singur la o masă.

Chiar atunci, un zgomot asurzitor s-a auzit din spatele lor. Cele cinci emoții au tresărit speriate. Dintr-odată, o mulțime de creaturi mici, negre și înspăimântătoare au apărut de nicăieri. Se îndreptau spre cei cinci și voiau să-i prindă.

- Sunt Gândurile Rele! a realizat *Furia*.

Emoțiile au început să fugă și să se ascundă. *Dezgustul*, deoarece avea picioarele prea scurte, nu a fugit destul de repede și a fost prins de un Gând Rău.

- Ajutor! a strigat *Dezgustul* disperat.

Atunci, *Bucuria* a ieșit dintr-un tufiș și a gădilat Gândul Rău, până când acesta i-a dat drumul *Dezgustului*. Frica l-a ascuns pe *Dezgust*, iar *Furia* a alungat gândurile cu țipetele sale. *Tristețea* și-a împrăștiat lacrimile peste creaturi. Totul revenise la normal. *Dezgustul* le-a mulțumit celorlalte emoții. Toți s-au îmbrățișat, veseli că au trecut cu bine peste această aventură.

De atunci, *Dezgustul* nu s-a mai purtat urât cu prietenii lui! A învățat că emoțiile nu pot trăi una fără alta! Trebuie să le simțim pe toate!

Mădălina Țimonea, clasa a V-a A

Mara State, clasa a V- a A

Era o zi liniștită de vară în Orașul Emoțiilor. Soarele lumina mai tare ca niciodată, iar vântul cald încălzea apa din iazul cristalin.

Bucuria și Fericirea erau gata de plecare. Era ora opt dimineața și erau în întârziere. Și-au pus parașutele de decolare și au alunecat în tunelul emoțiilor. Fix sub orașul lor, era Orașul Oamenilor. Zborul celor două se făcea întotdeauna aproape de oameni, plutind ca un norișor deasupra lor. Ele erau responsabile de praful magic care cădea peste creștetul oamenilor și care le trezea acestora emoțiile trăite și erau singurele care coborau jos, pe pământ.

Într-o zi, când *Bucuria* și *Fericirea* erau plecate la cumpărături, *Tristețea* a hotărât să coboare ea în locul celor două emoții în Orașul Oamenilor. S-a tot gândit la asta, iar într-un final a realizat că nu poate pleca singură. A pornit spre cafeneaua locală, locul unde toate emoțiile stau să pâlăvrăgească. Când a ajuns acolo, prima dată l-a zărit pe Domnul *Furie*. El era roșu și încruntat ca de obicei. *Tristețea* s-a apropiat de el și i-a spus:

- *Furie*, vād că nu ai o dimineață prea bună. Așadar, am o ofertă pentru tine. Eu merg acum în Orașul Oamenilor, să vād ce ne este interzis nouă și am nevoie de o echipă. Vrei să mă însoțești?

Furia întotdeauna și-a dorit să vadă Orașul Oamenilor și să le afle secretul. Fără a sta pe gânduri a spus:

- Da, contează pe mine! Haide, mai știi eu câteva emoții care vor veni!

Așadar, cei doi au plecat în centrul orașului. Prima dată l-au convins pe Bătrânul *Frică*, iar apoi pe *Dezgust*, numită și fata modei.

După ce și-au făcut planul, au mers să își pună parașutele de decolare. Toată lumea era gata, în afară de *Frică*, care aduna provizii ca să nu le fie foame pe drum. Într-un final, au sărit în tunel și au alunecat cu viteză în jos.

Când au ajuns la destinație, au rămas uimiți. Erau atât de multe luminițe de Crăciun și oameni peste tot. Acolo alergau copiii și se simțea un miros de scorțișoară și mere proaspete. Emoțiile erau atât de mici în comparație cu oamenii! Pe fundal, se auzea un cântec plin de veselie, care i-a făcut pe toți să danseze. Au cântat și au dansat bucuroși toată după-amiaza. Pe măsură ce timpul trecea, muzica devenea din ce în ce mai tristă, copiii dispăreau, iar adulții se certau și țipau unii la alții.

Atunci *Tristețea* s-a uitat în jur și a realizat că nu îi mai place orașul. Nu și-a dat seama ce se întâmplase, dar cumva știa că e responsabilă de tot ce se întâmplă. *Tristețea* le zice celorlalți:

- Cred că am zăbovit prea mult în Orașul Oamenilor. E timpul să mergem acasă.

Ele au acceptat cu greu, nevăzând daunele produse, iar *Tristețea* le-a promis că se vor întoarce într-o bună zi.

S-au urcat toți pe un norișor, care acum era gri și tulburat, și au plecat acasă. *Furia*, *Dezgustul* și *Frică* s-au dus direct la cafenea să povestească despre întâmplarea lor, doar *Tristețea* avea ceva pe conștiință. Ea a hotărât să se ducă să ceară ajutor de la *Fericire* și *Bucurie*, chiar dacă acestea o vor certa. Zis și făcut! Cele două o ascultară și pleacă direct în Orașul Oamenilor. După câteva ore, acestea se întorc ostenite (orașul e salvat) și îi spun *Tristeței*:

- Nu suntem de acord cu ce ai făcut, dar ne bucurăm că ne-ai spus înainte de a crea un dezastru. Greșeala noastră este că v-am interzis de tot accesul, fără să vă explicăm de ce. Am hotărât ca din când în când să puteți vizita oamenii, însă pentru puțin timp și nu toate deodată, deoarece ei sunt sensibili și nu fac față emoțiilor puternice cum sunteți voi.

De atunci, emoțiile negative nu au mai coborât în Orașul Oamenilor mai mult decât le-a fost permis și toate emoțiile s-au bucurat de timpul petrecut acolo, cu oamenii.

Oana Vecerdea, clasa a V-a A

Creății în oglindă

Călătorie într-un ghiozdan

Sub cupola „creațiilor în oglindă”, elevii claselor a V-a au conceput un text personal, pornind de la același incipit sau de la aceeași idee. Chiar dacă cerința pare destul de restrictivă, în realitate, ea permite o reconstrucție originală a unei voci narative personale, care dă glas viziunii fiecărui elev. (prof. Anamaria Coroian)

☞

[...] După ce *Virgula* și *Punctul* hotărâră să plece din caietul de română, începură să se plimbe prin ghiozdanul plin ochi de cărți, caiete și culori. Hoinăriră multă vreme, apoi, osteniți și dezamăgiți, se așezară pe un creion roșu ca focul și se întristară, deoarece erau pierduți în acea lume, complet necunoscută, în exteriorul caietului de română, care le fusese casă atât de multă vreme. Le era dor de casă, speriați fiind că nu-și vor mai găsi locul nicăieri în acea mare de întuneric.

După ce făcură acel popas, porniră mai departe cu gândul și cu speranța că celelalte semne își vor da seama că fără ele, nimic nu ar mai avea logică vreodată. Și-au amintit cum *Virgula* poate salva vieți, cum diferența e foarte clară „Hai să mâncăm mătușa!” sau „Hai să mâncăm, mătușa!”. Încrederea le reveni și se hotărâră să se întoarcă și să lupte pentru a le fi recunoscute valorile.

Deodată, se treziră în fața unui zid gigantic pe care erau desenate o grămadă de semne diferite, erau cifrele și operațiile matematice. Acum totul era clar, se aflau în fața unei lumi total diferite, o lume exactă, despre care citiră în cărți, o lume în care nu prea visezi cu ochii deschiși, lumea matematicii. Intrară, hotărâte să-și încerce norocul, sperând în logica matematică.

Brusc, în fața lor apără un semn bizar care era compus din două linii una peste cealaltă, nu se mai întâlneau cu acest semn, niciodată. După el, mai veniră și alte semne ciudate, unul dintre ele semănând cu o cratimă, care îi lăsară pe cei doi cu gura căscată. Veniră buluc, apoi toate cifrele și toate operațiile matematice, astfel că în fața lor se aflau sute de semne care formau parcă o mare nesfârșită cu valuri înspumate.

- Voi sunteți semnele de punctuație?
Întrebă semnul *Infinit*, holbându-se la ei.

- Da, am plecat din caietul de română, deoarece acolo semnele de punctuație ne cred mici și inutile. Căutăm un adăpost mai bun, căutăm să fim apreciați și iubiți, grăi *Punctul*, în speranța că va găsi acolo ajutor.

Semnele de operație și cifrele se gândiră o vreme și, în final, ajunseră la o decizie finală:

- Puteți să rămâneți aici, dacă ne ajutați să formăm cerințe exercițiilor din manual! Lumea matematicii e uluitoare și are infinite posibilități, exact ca și creativitatea în literatură, deci nu are de ce să vă pară rău, rosti cu mândrie semnul *Infinit*.

Punctul și *Virgula* au fost de acord, și în aceea zi, în manualul de matematică au apărut cerințe pentru toate exercițiile, însă, de atunci, în caietul de română fusese haos total, iar celelalte semne de punctuație și-au dat seama de importanța *Punctului* și a *Virgulei*, căutând neîncetat o cale să readucă *Punctul* și *Virgula* în viața lor. În final, ducând dorul poeziilor și al poveștilor, ele au fost de acord să facă parte din ambele lumi fantastice.

Carla Lăzăroaie, clasa a V-a A

Grafică:

Sonia Crișan, clasa a VI-a B

Într-o zi, *Punctul* și *Virgula* s-au hotărât să plece în marea lor aventură, prin ghiozdan. Se săturaseră de batjocurile Semnului *Întrebării* și al *Exclamării*.

Așa că, cei doi prieteni au ieșit pentru prima dată din caiet și au ajuns în întunericul ghiozdanului. Sărind peste penar, au pătruns în caietul de matematică. Acolo, au încercat să se împrietenească cu numerele, însă acestea erau prea îngâmfate. Au ieșit, așadar, din caietul de matematică, gonțiți de niște fracții.

După ce au mai colindat puțin ghiozdanul, au ajuns în caietul de muzică. Imediat ce au intrat între filele caietului, o melodie încântătoare i-a învăluit. Notele muzicale dansau grațioase pe portativ. Era minunat să le privești! *Punctul* și *Virgula* au început și ei să danseze, dar cea mai mare notă, Cheia Sol, i-a observat și le-a spus cu o voce suavă:

- Ce faceți aici? Locul vostru nu este în caietul de muzică!

Cei doi călători i-au explicat de ce fugiseră din caietul de română, iar atunci nota Re, care arăta ca un rege impunător și mustăcios le-a spus:

- Trebuie să vă întoarceți! Enunțurile au nevoie de voi!

Punctul și *Virgula* s-au uitat unul la celălalt și au fost de acord cu nota Re. Trebuia să se întoarcă și să-și îndeplinească rolul pentru care au fost concepuți. Locul lor era în caietul de română!

Și-au luat rămas bun de la notele muzicale și au plecat înapoi, de data aceasta mult mai încrezători în propriile abilități! În caietul de română era mare larmă și agitație. Toate semnele și cuvintele alergau speriate, iar copilul luase notă mică la dictare pentru că nu a știut să semnalizeze corespunzător enunțul asertiv complet. Când i-au văzut, toți au exclamat:

- Ce bine că ați venit!

Semnul *Întrebării* și al *Exclamării* s-au năpustit asupra celor doi și i-au îmbrățișat. Le părea rău că le vorbiseră urât *Punctului* și *Virgulei* și acum știau ce importante sunt.

De atunci, *Punctul* și *Virgula* au fost respectați și nu au mai plecat din caietul de limba română.

Mădălina Țimonea, clasa V-a A

Grafică:

Miruna Popențiu, clasa a V-a A

☞

Într-o zi, când *Punctul* se săturase de vorbele urâte pe care celelalte semne de punctuație i le adresau zi de zi, s-a dus la prietena lui *Virgula* și i-a spus că e hotărât să plece cât vede cu ochii din caietul de română. *Virgula* i-a spus că dacă el pleacă, ea îl va însoți.

Zis și făcut, cei doi prieteni au stabilit să se întâlnească la pagina 100 a caietului de română peste două ore. *Punctul* a venit foarte dichisit: purta o cămășuță de mătase verde ca smaraldul, papuci rotunzi ca două cercuri mici, pantalonii de stofă neagră ca abanosul și o cravată țesută cu trandafiri. El avea părul scurt și castaniu, iar ochii lui albaștri, ca adâncul mării, străluceau ca două felinare aprinse. *Virgula*, mirată de faptul că era așa aranjat, l-a întrebat:

- Unde mergi dragă *Punctule*, la o petrecere și nu știam eu?

- Păi, nu am idee cu cine ne vom întâlni, am auzit eu că în ghiozdan sunt multe semne de punctuație și m-am săturat să fiu numit: pricăjit, pată de rușine, etc. Mirată, *Virgula* a rămas fără replică.

Imediat ce au ieșit cei doi din caietul de română, s-a auzit o voce cunoscută *Virgulei*, era sora ei geamănă, *Ghilimele*, care plecase de ceva timp. S-au bucurat foarte mult să se revadă. Sora *Virgulei* i-a făcut un cadou, rugând-o să-l poarte. Așa că, *Virgula* s-a îmbrăcat cu o rochie galbenă ca spicul grâului copt și niște pantofiori micuți de sticlă. Prietenul *Ghilimelelor*, i-a oferit *Virgulei* o fundiță micuță, pe care aceasta și-a prins-o în păr. Era foarte frumoasă!

Virgula și *Punctul* au hoinărit prin marele Ghiozdan, dar s-au plictisit. De asemenea, celelalte semne de punctuație din caietul de română și-au dat seama că nu pot suplini lipsa semnelor care au fugit, așa că au recuperat toate semnele de punctuație din ghiozdan și au trăit fericite în caietul de română.

Mara State, clasa a V-a A

Într-o zi, în caietul de română, *Punctul* și *Virgula* erau pregătite să pornească într-o aventură prin ghiozdan.

Pe când celelalte semne de punctuație nu se uitau, cei doi s-au strecurat printre filele subțiri ale caietului, până când au reușit să se apuce de copertă.

Apoi, și-au luat un mare elan și s-au propulsat cu toată puterea prin vid până pe următorul caiet.

Ajunși acolo, au început să descopere tot mai multe diferențe între caietul cel nou și cel de română. Foile erau aranjate cu mii de careuri mitite, pe care se așezau simboluri ciudate, dar și câteva litere.

Când au vorbit cu ruda îndepărtată a *Cratimei*, *Minus*, care toată ziua tundea, scurta și micșora valorile „Numerelor”, ca orice bun frizer, au aflat de „Crisa cuvintelor”: literele, nefiind folosite des, începuseră să lenevească, iar când trebuiau să fie folosite, stiloul nu avea răbdare ca ele să se dezmoștească și le așeza, grăbit, pe hârtie. Formele ieșeau distorsionate, iar ele se plâneau toată ziua din cauza durerii de spate.

Punctul, văzând oportunitatea care i se ivise, începu să ajute stiloul, prescurtând cuvintele, astfel încât marele scriitor să așeze la aceeași viteză literele, odată dezmoștite, în cuvinte prescurtate, față de formele strâmbe ale cuvintelor lungi, scrise în grabă.

Altă dată, auzind că foarte mulți oameni îl confundau pe *Înmulțire*, marele vrăjitor, fabricant de clone, cu litera X, *Punctul* și-a oferit forma distinctă pentru a-i lua locul. Vrăjitorul l-a clonat pe *Punct* și i-a îmbrăcat haina simplă.

Cât despre *Virgulă*, ea a ajutat la prescurtarea fracțiilor, transformând „Unu și un sfert” în „Unu, Virgulă douăzeci și cinci”. Deși, scriind cu litere, nu arată a prescurtare, în limbaj matematic era o binecuvântare.

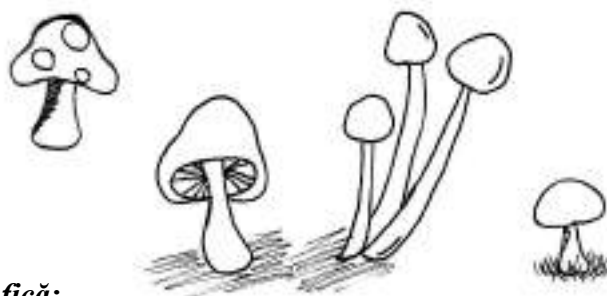
Cu toate acestea, celor doi li s-a făcut dor de casă. S-au dus într-o zi la *Înmulțire*, au fost clonați, și, lăsându-și clonele în urmă, în caietul de matematică, pentru a-i înlocui, au pornit spre casă, caietul de română.

Când au ajuns, au fost întâmpinați cu urale de toți. În lipsa lor, fusese haos: toate propozițiile fuseseră fie strigate, fie întrebate, fie întrerupte. Cuvintele lungi care erau de obicei prescurtate, începuseră să aibă aceeași problemă ca și cele din caietul de matematică, iar, în loc de a se scrie „Să mâncăm, bunica!”, nu s-a putut scrie decât „Să mâncăm bunica!”.

Punctul și *Virgula* s-au pus pe treabă imediat, iar, cât ai zice „Să mâncăm, bunica!”, toate daunele fuseseră reparate.

Absența *Punctului* și a *Virgulei* i-a făcut pe ceilalți să-și dea seama de importanța lor, a ajutat alte caiete, iar, la finalul aventurii, *Virgula* și *Punctul*, tratate acum așa cum se cuvine erau nespuse de fericite.

Tudor Giurca, clasa a V-a A

Grafică:
Cezara Răcuciu, clasa a VI-a B

LA PAS CU ZEII ȘI EROII

Proiect clasele a V-a A și a V-a B
prof. dr. Anamaria Coroian

„Un zeu este viu, permanent prezent
și nemuritor când oamenii cred în el”

(Stan Alexandru Bogdan)

„Legendele lui Alexandru Mitru familiarizează tineretul cu legendele istoriei antice a lumii, din vremea când și realitățile cele mai firești constituiau un mister, altfel inexplicabil decât prin existența unei puteri supranaturale și atotputernice, întrupată într-o ființă, pentru o mai bună înțelegere. Așa fiind, cartea lui Alexandru Mitru e o istorie? e o înșiruire de legende? e o lungă poveste? ...”

(Demostene Botez)

Impresii despre carte

Cărțile din colecția „Legendele Olimpului”, de Alexandru Mitru sunt, în opinia mea, o minunată repovestire a legendelor eline. Poveștile pline de acțiune, însoțite de recomandările din domeniul artei pe care aceste cărți le conțin, creează o lume interesantă, bogată în istorie. Cărțile, fiind în mod indirect alcătuite din texte multimodale, trezesc, evident, curiozitatea cititorului de a admira interpretările artiștilor în relație cu poveștile. Toate întâmplările se îmbină și se influențează una pe alta, exact ca în realitate. Prin acest sentiment de realism de legendă, cititorul este mai interesat și mai dornic de a afla ce se întâmplă în continuare. (Giurca Tudor, clasa a V-a A)

„Legendele Olimpului” de Alexandru Mitru este o carte care m-a fascinat, așa cum mă fascinează toate poveștile și legendele despre divinitate sau despre puterile supranaturale ale zeilor și semizeilor. Prima parte a cărții m-a impresionat profund, începând de la apariția titanilor în Grecia Antică, a războaielor purtate de zeii care erau plini de ură și răzbunare, continuând cu povestea lui Cronos, tatăl lui Zeus, care de frică să nu fie înlocuit de unul dintre copiii lui, hotărăște să-i mănânce. Acest fapt mi s-a părut de o cruzime ieșită din comun, de neînțeles. M-a bucurat faptul că Zeus a reușit, după ce a fost salvat de Reea, mama lui, și crescut de Gheea, departe de tatăl lui, să-și salveze la rândul lui frații și să-l învingă pe Cronos. Am descoperit o lume a zeilor răzbunători, răutăcioși, care par a fi exact opusul oamenilor, al eroilor, prezentați în legendele din cel de-al doilea volum. Cartea m-a pus pe gânduri, făcându-mă să mă întreb dacă sunt doar povești sau așa era privită, pe vremuri, divinitatea, nu doar ca o entitate, ci ca o multitudine de zei. (Lăzăroaie Carla, clasa a V-a A)

Mie mi-a plăcut în mod special capitolul „Dedal și Icar - Căderea lui Icar”, deoarece episodul în care lui Dedal îi vine ideea de a scăpa din labirint, lipind pene și oase cu ceară, îmi amintește de legenda românească „Meșterul Manole”, în cadrul căreia Manole, după ce îi sunt luate schelele, încearcă să zboare de pe impresionanta mănăstire construită de el. (Tudosescu Ștefan, clasa a V-a B)

La cele două volume din cadrul „Legendelor Olimpului” mi-au plăcut puterile uimitoare ale zeilor și aventurile minunate ale eroilor cum ar fi: Castor și Polux, bătălia lui Meleagru cu mistrețul enorm și pătrunderea lui Orfeu în Infern. Cel mai mult mi-a plăcut cum Aesclepio a reușit să le arate zeilor că și oamenii sunt importanți, nu doar zeii. Ce nu mi-a plăcut a fost că zeii erau prea plini de sine și îi subestimau pe oameni. Prin lectura celor două volume am învățat că imaginația nu are limite.

(Dinu Matei, clasa a V-a A)

Din „Legende Olimpului” am învățat despre Elada, am aflat multe despre Grecia Antică pe care am studiat-o la istorie, am învățat uneori că oamenii trebuie să se lupte cu ce le-a fost sortit ca să poată să își facă o viață mai bună. Mi-a plăcut ideea de naștere a semizeilor. Ceea ce nu mi-a plăcut a fost faptul că zeii sunt neîndurători, iar, pentru a scăpa de ceea ce le este sortit, de multe ori au luat măsuri dure. În plus, pedepsele lor la adresa muritorilor au fost dure.

Personajul meu preferat este Heracles, deoarece el a trecut de toate încercările grele la care a fost supus de cruntul Euristeu.

(**State Mara**, clasa a V-a A)

Cărțile „Zei” și „Eroii” care alcătuiesc „Legende Olimpului” mi s-au părut destul de interesante și deosebite, deoarece nu seamănă cu alte cărți pe care le-am citit. Mi-a făcut plăcere să aflu mai multe despre zei și mitologia greacă. Practic, fiecare loc din Grecia are o poveste a lui și un personaj care să îl reprezinte, iar întâmplările care se petrec sunt de-a dreptul fabuloase. Ceea ce nu mi-a plăcut a fost faptul că în carte erau folosite niște cuvinte mai ciudate și personajele făceau unele lucruri mai bizare.

În concluzie, cărțile sunt foarte frumoase și mă fac curioasă să aflu mai multe lucruri despre Grecia! De asemenea, acum știu ce evenimente s-au întâmplat în locurile unde mă duc în vacanțe, datorită acestor cărți! (**Țimonea Mădălina**, clasa a V-a A)

Ce mi-a plăcut la această carte a fost faptul că autorul a prezentat foarte bine acțiunea și personajele împreună cu intențiile lor.

Ce nu mi-a plăcut a fost faptul că evenimentele au fost de foarte multe ori repetitive, cu precădere în segmentele care au ilustrat răutățile zeilor întreprinse asupra oamenilor, iar asta mă deranjează și îmi dă impresia că textul a fost forțat. (**Borcea Rareș**, clasa a V-a B)

„Legende Olimpului” este o carte foarte interesantă, care generează suspans și te lasă cu gura căscată. Dar, mai sunt și niște părți exagerate, cărora nu le-am găsit nicio justificare: zeii își mănâncă copiii sau avem de-a face cu înșelătorii între zei. De aceea, o recomand copiilor de peste 12 ani, care au capacitatea de a înțelege toate aceste răutăți.

(**Floarea Andrei**, clasa a V-a B)

Grafică:

Oana Vecerdea, clasa a V-a A

Eu cred că cele două volume ale cărții „Legende Olimpului” sunt intrigante, dar, în același timp, și interesante. Părerea mea este că au fost niște aspecte bune și unele mai puțin plăcute. Aspectele bune au fost că am învățat mai multe despre Grecia antică, despre zei și eroi, despre viața și faptele lor. În schimb, au fost niște aspecte care nu mi-au plăcut. De exemplu, nu mi-a plăcut comportamentul zeilor, ei fiind niște ființe răutăcioase și răzbunătoare, care le dădeau pedepse grele oamenilor. Concluziile mele: cartea a fost puțin mai violentă, dar pot să recunosc că m-a captivat, mi-a stârnit interesul și am citit-o cu plăcere.

(**Loghin Dan**, clasa a V-a B)

Mie mi s-a părut o carte foarte interesantă, plină de povești despre „personaje” din mitologia greacă. Deși unora dintre colegii mei li s-a părut mai ciudată, eu cred că e normal să fie așa, pentru că așa erau vremurile și e o carte de inspirație istorică/ mitologică. A fost o carte pe care tatăl meu mi-o citea când aveam cam 8 ani, ca să cunosc zeii. Cu toate acestea, aș recomanda cartea unui copil de peste 10 ani. M-am bucurat să citesc această carte, pentru că a avut multă acțiune, a avut multe personaje interesante și a avut și informații care m-au ajutat și la istorie. Cred că dintre cărțile de până acum, aceasta este preferata mea.

(**Matei Mihai**, clasa a V-a B)

Cartea a fost foarte interesantă și mi-a plăcut mult. Totuși, mi s-a părut că a avut un limbaj destul de dificil, de aceea o recomand copiilor care pot să aibă ajutorul unui părinte, al unui dicționar, ajutorul unui frate care are un vocabular dezvoltat sau copiilor care au minim 13 ani. Nenumăratele acțiuni și întâmplări m-au ținut captivată, dar nu mi s-a părut ușor s-o citesc. M-am încurcat la multe cuvinte, dar, dincolo de bariera limbajului, este foarte bună din punct de vedere al conținutului și, deci, pe gustul meu.
(Nicu Maria, clasa a V-a B)

Din „Legendele Olimpului” am ales să citesc capitolele: „Zeița Gheea”, „Zeus”, „Luptele cu giganții”, „Tifon”, „Afrodita”, „Dedal și Icar”, „Castor și Polux”, „Asclepio”, „Meleagru” și „Orfeu și Erudice”. Mi-am dat seama că am făcut o alegere foarte bună, deoarece sunt niște povești mai diferite față de cele citite până acum. Acestea sunt niște legende, pe care, citindu-le, putem înțelege bine despre raportul om-zeu și ne lasă impresia că sunt fapte reale. Recomand aceste cărți atât copiilor, cât și adulților de orice vârstă, pentru a afla ce se poate realiza cu puțină imaginație. Mie mi-a plăcut mai mult cartea despre „Zei” deoarece mi s-a părut interesant și clar faptul cum sunt prezentați diferit zeii din Mitologia Greacă față de cea latină. Abia aștept să citesc ambele cărți, în totalitate.

(Popa Ana, clasa a V-a B)

Această carte mi s-a părut interesantă, deoarece ne oferă informații despre zeii antici din Grecia și aventurile lor.

Este plăcut nu numai să ai informații despre zei, ci să știi și prin ce aventuri au trecut aceștia, alături de alți zei sau aliați, ce lupte au dus și de ce viclășuguri s-au folosit în lupta pentru putere și supremație. Zeii sunt ca și oamenii, cu virtuți și defecte, pe care încearcă să le ascundă de dușmani, iar în luptă vor să-și învingă adversarul folosindu-se de slăbiciunile sau punctele lui slabe. Ca și oamenii, zeii pot fi personaje negative, iar alții pot fi personaje pozitive, unii pot fi frumoși, iar alții urâți, dar spre deosebire de oameni, zeii au puteri supranaturale, pe care uneori le folosesc cu rea intenție. Zeii sunt, de obicei specializați pe diferite aspecte ale vieții sau esențializări ale acestora.

(Staicu Andrei, clasa a V-a B)

L
E
G
E
N
D
E
L
E
O
L
I
M
P
I
P
U
L
I

Afrodita

Geea

Zeus

Orfeu

Grafică:
Călin Coroian, Andrei Ispășoiu, Vlad Stancu,
Sara Teașcu

Mitologia greacă este extrem de variată, pentru că la săvârșirea multiplelor figuri de zei, semizei și eroi a contribuit imaginația mai multor generații, în special a oamenilor talentați.

Scriitorul Alexandru Mitru și-a propus să prezinte cele mai importante mituri ale Olimpului. Există o distincție esențială între zei și eroi. Zeii erau ființe imaginare, iar eroii au trăit în realitate, iar imaginația poporului nu a făcut altceva decât să amplifice personalitatea acestora. Părerea mea este ca autorul a depus un efort uriaș pentru a organiza informația primită în legătură cu zeii. Șirul narativ a trebuit urmat și poate de aceea într-o istorioară apar mai mulți zei și eroi deși, capitolul prezenta doar un erou sau un zeu. Un mare ajutor pentru înțelegerea textului este prezența notelor care, cu ajutorul informațiilor științifice, fac lumină cu privire la enigmaticele miturilor. Ideea de bază în volumul intitulat „Eroii” este că oamenii pot triumfa chiar și asupra zeilor dacă sunt dispuși să lupte cu îndârjire și dau dovadă de curaj.

Lectura contribuie la îmbogățirea cunoștințelor, prezentând legende grecești din care pornind de la realități certe se formulează dorințe spre mai bine și spre mai frumos.

(Baicu Teodora, clasa a V-a A)

Mie mi-au plăcut aceste cărți, deoarece fiecare zeu, zeiță sau erou are o poveste care le marchează existența și îi îndrumă spre glorie. Ei învață câte ceva din fiecare întâmplare și o folosesc în favoarea lor. Este ca un univers paralel cu cel al oamenilor, la care aceștia doar speră să ajungă vreodată.

Cărțile sunt bazate pe fantezii, ca mutarea munților sau pictarea cerului. În legendele de pe muntele Olimp, lumea este descrisă ca un vis: păduri înflorite, soare arzător și ape de cristal. Eu mi-am dat seama că a fi zeu și a avea nemurirea nu este ușor, deoarece toată lumea se bazează pe tine și se încrede că tu vei rezolva orice necaz.

Eu am învățat din aceste cărți că un război sau o luptă nu se duce niciodată singur și ai nevoie de aliați pentru a reuși.

În aceste cărți sunt foarte multe intrigi, războaie, războaie și răutăți, iar rareori apare pacea, zeii consolându-se cu pierderea suferită.

(Oana Vecerde, clasa a V-a A)

Grafică:

Luana Ionuș, Mara State, Bianca Duță, Maria Nicu

Titani

Zei

Legendă

Eroi

Ciclopi

Mitologie

L
E
G
E
N
D
E
L
E

O
L
I
M
P
U
L
U
I

ZIUA CULTURII ROMÂNE

La tradiționalul Concurs național de poezie, „Ocroțiți de Eminescu”, ajuns la ediția a XXII-a, li s-a cerut elevilor să scrie creații inspirate din versurile eminesciene. Maia Loloiu și Cristian Băilă au obținut premiul I, fiind apreciați de membri ai juriului pentru talentul lor. Vă prezentăm câteva fragmente dintr-o posibilă recitare a unui poem eminescian foarte cunoscut... Este o parodie, deci, vă rugăm să lecturați cu atenție!

prof. dr. Daniela Pănăzan Lorinczi

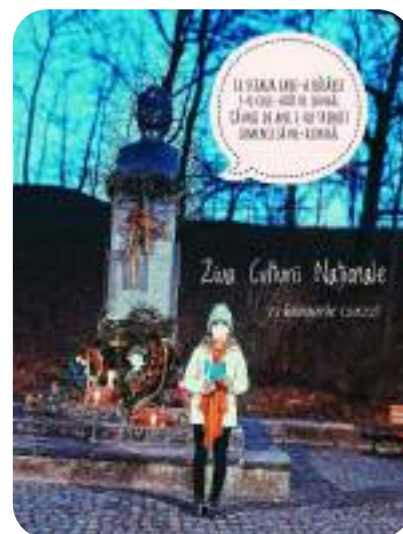
Introducere

A fost odat',
Ca niciodat',
A fost, a fost, o carte,
În care fel de fel de povestiri erau
înșirate;
Mari evenimente întâmplare,
În formele lor adevărate,
Stăteau acol' consemnate, rimate,
Și-apoi ușor parodiate.
Căci nu se dezmite-al nost' maestru,
Băilă Cristian,
Ci scrie încontinuu, și nu scrie în van:
A scris el, mare, două serii,
La care râzi de ți se scutură-n cap perii;
Una despre istorie, cu viteji fel de fel,
Și-una cu basme și legende loaltă
adunate,
În care eroii înșirați în ele fac de toate,
Luptându-se cu mult zel și atingându-și
marele țel...
Acum, vă invit atenți să stați,
Și de carte să vă bucurați;
De prima carte-a primei serii,
Cu motive de răs puzderii!
Mai departe nu mai știu,
Căci calculatorul, ce nu e viu,
Mi-a devorat replicile toate...
Așa a fost, da, din păcate!...
Da' lasă, că m-am redresat,
Și cu cartea m-am pus pe redactat...
Și-așa poveștile inegalabilului
Au văzut lumina tiparului...
Deci, cu muncă și mult zel,
Oricine-și poate-atinge marele său țel!
Și-acuma, ce să mai zic?
Mai departe scrie-n carte!
Deci bucurați-vă de prima parte
Din *Povestiri istorice-ndelung lucrate,*
Cu migală reciclate
Și cu măiestrie rimate!...
Acum, mă duc ca să fac tarte,
Așa că citiți mai departe...
- Semnat, Ion al' mai șmecherel
(Veți afla imediat cine este el...)

Povestea fără nicio baie cu zid

A monstruosului Baiazid

Iată, vine-n pace-un sol,
Dând palatului ocol,
Călare pe-un *hoverboard* la a
doua mână,
Și c-un iPhone 7 în mână,
Dar, hei, de n-ai un telefon fără
un buton de casă,
N-ai cum să te mai simți astăzi
ca acasă!
Însă Baiazid oricum îl privi,
Dar o făcu de parcă el îi
îngrijea de ivy!
Apoi, căscă îngrozitor,
Și tună-nfiorător:
- Tu ești Mircea?
- Nu, împărate!
- Zise solu' încordat
Io mi-s Gheorghită de la poștă,
Și vin s-aduc *Scrisoarea a III-*
a drept de la Mircea împărat!
Și, cum deschise-acesta calea
se și-apropie de cort
Un tinerel atât de șmecher
după vorbă, după port.
Străinul, drept și țepăn, zise:
- Eu mi-s Ion - și gura și-o
îchise.
Dar care Ion îmi ești tu, măi?
Zise Baiazid, cu-o sclipire-n
ochii săi
- Ion cel muncitor de la țară,
Ce-i vizitat de rude la vară,
Ion cel ce le știe pe toate,
Și este descurcăreț foarte,
Ion, *handymanul* de la piață,
Ce are multe lecții de viață,
Ori Ion care-i cel mai șmecher,
Cu haine de mare meșter?

Mie-mi pare că ești ultima
variantă,
Care-i chiar cea mai
împopoțonată!
Și tu, Gheorghită de la poștă,
Scrisoarea s-o ridic cât costă?
- Păi, din moment ce este
valoroasă,
Cu vreo 200 de euro cred că o
să iasă!
- Da' ce-ți trebe ție, Dior,
Armani,
De îmi halești așa toți banii?!
Și, când văzu cum Baiazid se-
nflăcără,
Gheorghită scrisoarea pe dată o
scăpă,
Iar Ion cel falnic ca un zid, cu
reflexe de pisică,
Se aplecă pe jos și-ndată
documentul îl ridică,
Apoi, cum unii oameni cos,
Și cum se pun pisicile pe tors,

Ion rupse plicul lipit
Și se puse pe citit:
- „Noi, românii,
*Nu vom sta și nu ne vom pripi
Când războiul se va ivi!*
*Nu sta-vom cu mâinile-n sân când
țara noastră arde,
Ci vom scoate cu toții-ndat' săbii,
topoare, barde,
Pornind să pustiim toți hoții
Ce ne cotropesc pământurile,
urlând toți ca netoții!*
*De vreți să facem pace,
Prietenii ne vom face,
Însă de vreți război,
Vă vom trimite înapoi!*
Asta s-o știți de la noi!...”
Dar atunci Gheorghică i-a smuls
din mână scrisoarea
Cerând o taxă dublă, că i s-a
neglijat puterea.
A, și, Baiazide, să știi că la firma
mea
Se percepe taxă și pentru TVA!
Ș-apoi, bagă de seamă, c-acest Ion
falnic ca un zid
E chiar avocatul meu, mare
Baiazid!
- Bine, măi Gheorghică, zi
Firma ta cum se numește?
Să știu, că, pe Revolut,
Te voi plăti regește!
Firma mea se cheamă Gheorghică
& Co – Poșta;
Livrăm foarte rapid tot ce-ți
dictează pofta!
- Asta sună ca la Tazz!
Văd că de costuri știi să te razi...
Ce mai, ai antrenament!
Na, dă-mi scrisoarea!
- Un moment,
- Zise Gheorghică-nflăcărat
Să iau documentul din anticariat
Că acolo l-am lăsat...
Și-atunci Baiazid văzu
Că, pe geanta de poștas,
Scria: „ANTICARIAT”
Și dedesubt mai scria: „Chilipiruri
de luat”...
Da', băi Ioane, ai fost tare nătăflet
Că mi-ai furat scrisoarea așa de
îndrăzneț!
Tună Gheorghică-nfuriat,
Dar nici Ion nu s-a lăsat:
- M-am săturat s-aud că-ți trebe
Armani și Dior
Și dacă e p-aceia, io mă prăpădesc
de dor;

Dorul de familie îl simt de aiurez,
Așa că eu, acuma, pe loc,
demisioniez!
Și da, Baiazide, mi-s ultima
variantă,
Deși nu chiar cea mai
împopoțonată...
Gheorghică, atunci, îi întinse lui
Baiazid documentul,
Mormăind încă ceva pe-ncetul.
Apoi, Baiazid citi mai departe, cu
voce tare,
S-audă fiecare ce scria în
scrisoare:
- „Căci noi, românii, suntem
drepti;
*Drepti de spate, nu corecți,
Și drept prietenii vă putem lăsa
Ori drept dușmani vă putem
alunga!*
*Căci suntem gata, de trebuie, cu
toții
Să stărpim și să scoatem din țară
idioții...*
*Semnat-au aicea toți confrății,
Că noi aicea suntem ca frații!
Am semnat și eu, împăratul,
Că eu sunt șeful cu luptatul!*
*Așa că, păziți-vă bine,
Și, Baiazide, vin după tine...*
Semnat, Mircea cu tot senatul”
Și am încheiat citatul.
Baiazid încremeni
Și, cu glas tare, rosti:
Băi băieți, voi d-ăștia-mi sunteți?
De-aveți planuri secrete, spuneți!
Că io m-am săturat de Mircea
Și, de mă-nervez, v-arunc de-
aicea!
- Orice gând ai, împărate,
Și oricum vei fi sosit,
Cred că Mircea vine-n pace
Să-ți zică bine-ai venit!
- Zise Ion, deloc spășit,
Și continuă apoi, zâmbind:
- Despre partea aruncării, însă,
Doamne, să ne ierți,
Da' amu cu teorii din astea ai vrea
să ne cerți?
Ori vei vrea să faci întoarsă
De pe-acuma a ta cale;
Să ne dai un semn și nouă
De rațiunea măriei tale?
Atunci, c-o petardă ce-i deschise
calea, păși falnic în marele cort
Un bătrân atât de simplu după
vorbă, după port.

Baiazid îl întrebă pe gigea:
- Tu ești Mircea?
Veni răspunsul: - Ave,
împărate!
Vrei să declanșezi război,
Ori vrei de la daci aur de 24 de
karate
Livrat într-un car tras de boi?
De-o fi una, de-o fi alta,
Ce-i urgent și pentru noi:
Să facem nemțești autostrade
De e pace, de-i război.
Cum, bătrâne, îndrăznești, - zise
Baiazid pașa
În scrisoarea dumatăle ca să mă
ataci așa?
Ce, când lumea mi-i deschisă a
privi gândești că pot
Ca întreg Aliotmanul să se-
mpiedice de-un ciot?
Când la țara ta ajung să las
cuceritul la o parte de tot,
Să zică toți supușii mei că de
otomani mă doare-n cot?
Să știi, bătrâne, că am pe urme
întregul Aliotman
Ca să extind peste tine marele-
mi Imperiu Otoman!
Bine, Baiazide, dar nu uita c-
acest bătrân cu care vorbești
Nu e orice om, ci e chiar
domnul Țării Românești!
Baiazide, bagă de seamă, că
prea trufaș matale ești,
Căci armata mea e-ntreaga țară,
versus Aliotmanul, să trăiești!
Așa c-ascult-aici, la mine,
Dacă vrei să-ți fie bine!
Iată ce se va-ntâmpla dacă în
mândrie te înfunzi
Și neautorizat în țara-mi vei
încerca să pătrunzi:
Râurile or să-nghită,
spumegând, a tale oști,
Că aicea, domnule, nu suntem
nici noi chiar proști!
Căci noi avem școala vieții,
Care-i pentru toți băieții!
Și pentru fete, desigur,
C-ajută la pus bigudiuri...
Sau la orice alte lucruri
Și de muncești cu niscai
burghiuri!
Așa c-ai grijă, Baiazide, c-altfel
îți va părea rău,

Când tu și osmanlâii tăi o să cădeți,
urlând, în hău!
Căci n-avem oști, dară iubirea de
moșie e un zid,
Care nu se-nflorează de-a ta faimă,
Baiazid!
Apoi Mircea împărat, cu gâtul
uscăt ca iasca,
Își extrase-ndată masca!
Dup-ai-a și Ion, zvârcolindu-se ca
un pește,
Își dădu și el masca jos cu un
clește!
Și pe chipurile celorlalți doi era
mare uimirea,
Căci Mircea era Ion, iar Ion era
Mircea!
- Băi, da' tu ești chiar
zurliu,
Strigă Gheorghită, la față vișiniu
- Cum de te costumezi așa,
În domnitor, în fața lu' dom'
pașa?!
- Nimica nu a fost în van,
Căci totu' a fost un plan!
Îi explică Mircea lui Gheorghită,
Ce-și lega pe fruntea-i o bentiță
- Gheorghită, nu te enerva,
Căci eu i-am poruncit asta!
El nu mai este sclavul tău,
Deci slobozește-ți și tu sângele rău,
Și alătură-te nouă la palat,
Să dormi într-un mare pat!
Vă voi face să uitați de doruri,
Și-n armată să aveți mari sporuri!
Deci, ce zici, Gheorghită, te bagi,
Ori la poștă rămâi să tragi?
- Mă bag, dară, ce să fac,
Că m-am săturat ca un bou să trag!
Că și-așa aveam prea multe
costuri,
Deci, pot să spun că trec la posturi!
Baiazid scrâșni din dinți:
- Bătrâne, ți-ai ieșit din minți?!
Tu chiar vrei să te bați cu mine,
Marele boss peste-ntreaga
împărăție?
Vrei să spui că tu o să poți
Să mă înfrângi, cu-a ta armată de
hoți?
Io îți zic să o lași baltă
Și să-mi dai de bunăvoie țara toată!
Țara mea va rămâne neatârnată!
Strigă Mircea, întărâtat, dintr-odată
- Să nu le spui alor mei hoți,
C-ai tăi sunt niște idioți!

Tot timpul se lasă fugăriți
Ș-apoi se-ntorc la tine șucăriți!
Iar tu, tu-i trimiți înapoi
Și ei și-o iau iară pe coajă de la
noi...
Baiazide, mă forțezi să mă bat cu ai
tăi până
Ajung să îți dau peste lacoma ta
mână?!
Vrei să îți arăt cum armata-ți
hăcuiesc
Pentru a-mi elibera țara, pe care-
atâta o iubesc?
- Ține minte, pământu' ăsta e-o
bucată din țara lui Allah
Care, cât e de mică, mi se cuvine,
nobile valah!
Haide să vedem cine-i ăl' mai mare
și mai tare,
Cine-și dorește să-ți stăpânească țara
cu mai multă ardoare!
- Bine, Baiazide, hai, că mie nu mi-e
teamă,
- Zise Mircea - dar ascult-aceste
vorbe de seamă...
- Noi o să luptăm pân' la ultima
suflare,
Sau până-i alungăm pe-ai tăi de-aici,
scălțați în sudoare!
O să-ți arăt cum ne batem, mai ceva
ca în scrisoare,
Da' ai grijă, Baiazid, că distracția
asta doare!
Vrei să faci întoarsă de pe-acuma a
ta cale,
Sau ai de gând să-ți pui pe tine
greaua ta cămașă de zale?
Eu zic să-ți vezi de ale tale,
Până nu te nenorocesc la șale!
Baiazide, ascultă aici,
Că eu nu sunt un naiv pici;
O dată doar îți ard un bici,
Și-ți dau un șut de nu te mai ridicii!
Deci ai grijă că, picând din
închipuita ta victorie,
S-ar putea să pici direct în
întunecata robie!
Așadar, de vrei să-mi furi țara cu
atâta foc,
Eu îndat' la luptă în câmpii te
provoc!
Baiazid, năucit și speriat, tăcu
Și, între perne, încă mai mic se făcu,
Apoi, dintr-odată, sări în sus ca ars,
Ieșind îndat' din cort și luând-o
repede la pas...

Și-așa s-a ascuns Baiazid, ca
fricoasele ovine;
Mă rog, cel puțin până la Rovine...
A fugit la un hotel de cinci stele
sub clar de lună;
Ce mai, era un hotel demn de
semilună!
Baiazid, îndată, acolo se cază
Și, nestând pe gânduri, în piscină
se băgă...
Acolo visă că el era în lume cel
mai tare,
Dar o zguduitură îl trezi din
visare...
Și Baiazid de cum pe colac, și nu-
n piscină, se văzu,
De spaimă, de pe înaltul tobogan
cu apă și căzu!
Apoi, Baiazid, supărat și zgribulit,
Se gândi la cum a fost el umilit,
Și-atuncea s-a dus, s-a tot dus,
La băile romane s-a ascuns,
Și, după ce soarele a apus,
A intrat prin spate, până sus,
Apoi, el ce și-a mai zis?
De rușine, în baie s-a închis!
Și-așa, după ce-a bocit,
Preaputernicul Baiazid
Acolo a împietrit,
Devenind în baie-un zid;
Exact cum îi spunea numele!
Dar curând își va recăpăta
renumele...
Iar Gheorghită, Mircea și Ion,
Întorși în al palatului cocon,
Au dat o petrecere mare,
Și s-au veselit cel mai tare...
Dup-aceea acolo au rămas,
Cu familiile și fără muncă de tras,
Să nu se veselească solo,
Și să se lupte-n armată de colo
până colo...
Și-așa au trăit ei fericiți
Și cum nu se poate mai împliniți...
Iară eu, povestitorul,
Am fost chiar Ion, servitorul,
Cel ce acum trăiește cu Mircea cel
Mare
În palatul cel mai tare,
Și, cu voia domniilor voastre,
Chiar și cu familiile noastre!
Așa că mulțumiți-le naratorului și
domnitorului,
Căci la povestit eu sunt ajutorul
lui...

**La Rovine, în câmpii,
Baiazid face neghiobii**

Baiazid strângea în mâini,
întărâtat, scrisoarea a III-a,
Gândindu-se cum, în sfârșit, își va
arăta puterea.

Înghesuit într-un Merțan cât toate
zilele sale,

Simți cum, deodată, îl apucă o
durere de șale.

- Au! - striga el

- Mor acuși! urla cu mare zel.

Apăi, doamne împărate, în această
privință,

Să muriți – zise șoferul – nu este
cu puțință!

Cine-l va mai înfrunta pe Mircea
cel sălbatic

Dacă ‘tale te lași ars în al morții
jărativ?

- Javră! – strigă Baiazid –
De eu mor, eu mor!

- Tu chiar nu respecti deloc al
timpului zbor?

‘Oi trimite pe-altcineva să
lupte-n locul meu –

Da’, stai, te trimit pe tine, că ai
fizic de zeu!

Șoferul, pe nume Murad, în loc
înțepeni,

Iar Baiazid, în ăst’ timp, niște
hârtii iscăli.

Și nu a avut prea mult de așteptat,
Că moartea s-a și arătat, și-n brațe

l-a luat.

Gheorghită în toate bătăliile cu
iscusință a luptat

Așadar, la Rovine, în fruntea
oștilor s-a arătat!

Fostul poștaș a câștigat un car de
artefacte,

Și-n casă are aur de douăș’ patru de
karate!

I-a strâns pe toți în jurul lui,

Prezentându-le planul său;

Voia să-l bage pe Baiazid în hău,
Făcându-l de rușine rău.

- Fraților, - le spuse tuturor

- De la atâtea bătăi, coastele
mă dor!

- Vreau să termin repede, să
mă duc să-mi iau Dior,

- Așa că haideti, măi băieți,
să ne batem mai cu spor!

Veni atunci și Mircea, călare pe-
un cal brun,

Și zise: - O vorbă-am și eu să vă
spun!

A venit un sol de pace cu un
iPhone treișpe-n mână

Să spună că Baiazid s-a dus în a
morții țărână

Și că un anume Murad,

Fecioru’ lu’ Ajihad,

I-a luat acuma locu’...

Și c-o să lupte cu tot focu’!

Așa că păziți-vă bine

Că vine chiar el la Rovine!

Și-atunci s-aude ca un tunet

Și-n cer răsună un urlet:

- Eu mi-s marele Murad,
Fecioru’ lu’ Ajihad,

Și venit-am cu-alai împărătesc
Cu poruncă să vă stârpesc!

- Dacă-i p-așa, n-ai nicio grijă,
Zise Gheorghită, apucând o tijă,

- Că noi primii te vom stârpi,
Visul ni-l vom îndeplini

Setea de luptă ne-o vom potoli,
Și răzbunarea astfel ne-o vom

împlini!

Și-apoi se urcă pe un maiestuos
cal,

Își ridică steagul de-un roșu pal,

Și cu calul din loc se urni,

Strigând: - Acum la luptă o vom
porni!

Mircea însă, pe nepusă masă,
Își întoarse calul și-o porni spre
casă...

- Lașule! – țipă Murad.

- Văd c-acuma ai și plecat!

Las’ că te prind io acum

Și îți fac fețișoara scrum!

Și s-avântă înainte, întărâtat,

Lovind pe tat-su, Ajihad...

Strigă acesta: - Băi fecior,

Nu poți să dai nici un ocol?!

Las’ că-ți arăt io când ajungem
acasă,

Că nu mai primești baklava la
masă!

Tati, te rog, nu! Voi lua aminte
Și data viitoare o să fiu
cuminte!

Și-așa Murad s-a tot rugat
De tat’su cel neînduplecat.

- Na, ui, cât timp ai insistat
Dușmanul tău a și scăpat!

Comentă bătrânul cel întărâtat.

Pentru asta gata cu baklavaua,
Cu dezmățul și halvaua!

Da’ nu-i corect! Tată, te rog!

- Nu vreau să mai aud nimic,
Nici comentariul cel mai mic!

Acuma, du-te după Mircel,

Ca să-ți atingi marele țel!

ACUMA ESTE TIMPU-AȘA
CA SĂ VĂ ZIC IO VA
URMA...

C.N.G.L.
SIBIU
„Aequo animo”

Secțiunea *Arte*

Grafică: Ioana Matei

Arte plastice

Pictură și grafică

Arta este un mod de expresie a creativității umane care ne însoțește la fiecare pas. Desenul, grafica, pictura, fotografia pot fi un mod de a-ți petrece plăcut timpul liber, dar pot fi și o pasiune, un mod de a-ți câștiga existența sau chiar de a câștiga celebritatea, lucrările din palmaresul unui artist devenind astfel o referință în lumea artelor. Însă, indiferent de drumul pe care ți-l deschide arta, urmează-l cu încredere, el te va duce spre tine însuși, spre acea dimensiune specială a ființei tale.

prof. Raluca Filip

Miruna Popențiu, clasa a V-a A

Carina Roșianu, clasa a VI-a A

Nadia Beleş, clasa a V-a A

Ştefania Oltean, clasa a V-a A

Oana Beleş, clasa a V-a A

Oana Beleş, clasa a V-a A

Miruna Boldea, clasa a VI-a A

Luiza Murgu, clasa a VI-a A

Oana Beleş, clasa a V-a A

Cezara Răuciu, clasa a VI-a B

Andreea Mateescu, clasa a VIII-a B

Andreea Mateescu, clasa a VIII-a B

Bianca Duță, clasa a V-a A

Radu Leca, clasa a VI-a B

Oana Beleş, clasa a V-a A

Miruna Popențiu, clasa a VI-a A

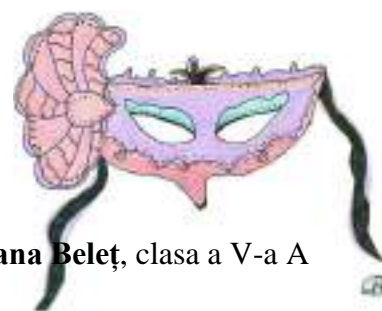
Diana Stoica, clasa a VI-a A

Sebastian Fărcașiu, clasa a VII-a B

Andreea Mateescu, clasa a VIII-a B

Oana Beleş, clasa a V-a A

Miruna Popențiu, clasa a VI-a A

Disney love stories

Februarie – luna iubirii

Pentru a ilustra într-un mod cât mai drăgălaș și mai sincer acest subiect atât de frumos al vieții noastre, dragostea, am ales producțiile animate Disney ca sursă de inspirație pentru desenele și picturile noastre din aceasta perioadă.

Personajele Disney sunt atât de îndrăgite indiferent de vârsta spectatorilor, iar scenariile create debordează de imaginație, de fantezie, de candoare, de „uman”. Privind aceste cadre animate memorabile trebuie să te lași vrăjit de lumea lor de poveste în care poți păși ori de câte ori sufletul tău de copil va dori.

prof. Raluca Filip

„Toate visele noastre se vor realiza, dacă avem curajul să le urmăm.” (Walt Disney)

Walt Disney (1901 - 1966)

Realizator american de desene animate

S-a născut pe 05 dec 1901.

S-a stins din viața în data de 15 dec 1966, la vârsta de 65 ani.

Țara de origine SUA

Filmul „**Frumoasa și Bestia**” este o transpunere reușită în scenă a basmului cunoscut de sute de ani. Acesta m-a impresionat prin decorurile bogate și jocul actorilor și m-a făcut să retrăiesc povestea citită în copilărie.

Ruxandra Neacșu, clasa a VI-a A

„Zootopia”

Data lansării: 4 martie 2016 (Statele Unite ale Americii)

Regizori: Byron Howard, Rich Moore

Distribuție: Jason Bateman, Gennifer Goodwin

Judy este un mic iepuraș care nu a renunțat la visul ei de a deveni polițistă. Iar Nick, un vulpoi șiret care descoperă cu ajutorul lui Judy importanța perseverenței și a îndeplinirii scopurilor propuse.

„Zootopia” este, în același timp, o lecție despre acceptare și despre toleranță. Judy a învățat de mică că între un iepure și o vulpe nu pot exista relații de prietenie. Dar ea are încredere în Nick și întâmplările prin care trec transformă relația lor în ceva mai profund – o prietenie sinceră și necondiționată.

Luiza Murgu, clasa a VI-a A

„Regele Leu” este o frumoasă poveste din lumea animalelor. În savana africană se naște un leu care primește numele Simba. Este fiul lui Mufasa, Regele animalelor. Micul pui nu este primit cu dragoste de toate animalele. Scar, fratele lui Mufasa își dorea tronul pentru el. Acesta se aliază cu hienele, își omoară fratele și îi exilează familia.

Este o lume nesigură, plină de violență și trădare. Deși este exilat, Simba reușește cu ajutorul prietenilor (Nala, Zazu și Timon) să revină acasă și să ocupe locul care i se cuvine. Acela de rege al animalelor.

Alexandru Răhăian, Alexia Mateescu, clasa a VI-a A

MELOTERAPIA

„ Muzica este o revelație mai mare decât toată înțelepciunea și filosofia” - Beethoven

prof. Gabriela Gagi

În Antichitate, meloterapia era o procedură ce influența emoțiile și gândurile oamenilor; le oferea curaj sau o stare de calm, ori îi ajuta în tratarea depresiei. Pitagora privea muzica ca fiind un remediu uimitor pentru corp și afecțiunile psihice.

Termenul de „meloterapie” a fost folosit pentru prima dată de dr. Mounsson Language în 1924 pentru a sublinia efectele muzicii asupra progresului tratamentului bolii; acesta este derivat din cuvântul „melos” care era compus din trei părți: cuvânt, armonie și ritm.

Meloterapia are renumele de „formă de magie medicală”, având capacitatea de a modifica în special undele cerebrale, dar și frecvența cardiacă, ambele fiind de folos pentru realizarea acestui tip de „hipnoză”.

Meloterapia este un procedeu ce se poate realiza în două feluri: activ și pasiv. Dacă în cazul meloterapiei active, pacientul cântă la diferite instrumente muzicale, în meloterapia pasivă acesta doar ascultă muzică, neintervenind cu nimic în acest proces.

Este demonstrat științific faptul că sunetele au proprietăți terapeutice. Sunetul „m” îmbunătățește activitatea cognitivă și tratează afecțiuni miocardice. Sunetul „i” este cel mai miraculos fiind capabil să curețe nasul, să trateze urechile și să îmbunătățească respirația.

Meloterapia demonstrează și că persoanele vârstnice le cântă florilor, sufletul organismelor vii preiau energia sunetelor și chiar dacă plantele nu au sistem nervos, ele sunt capabile să răspundă muzicii. Aceeași logică se regăsește și în cazul mamelor care își liniștesc pruncul ce plânge prin diferite cântece specifice.

Meloterapia poate ajuta copiii și adolescenții agresivi, cu autism, dificultăți de învățare, emoționale sau de comunicare. Poate trata tulburările mentale sau afective, ajută în depășirea unor blocaje, ne ajută să avem un somn mai bun, ne scapă de pesimism și depresie și să devenim mai creativi. Stimulează eliberarea de endorfine ceea ce ne face mai fericiți.

Cercetările realizate până în prezent susțin eficacitatea terapiei prin muzică în șase domenii: psihologic, emotional, fizic, spiritual, cognitiv și social.

- Pe parte emoțională: muzica poate atrage emoții reprimite care pot fi apoi eliberate; poate diminua sentimentele de izolare; poate îmbunătăți starea de spirit; reduce anxietatea; crește stima de sine; ajută la managementul stresului.
- Pe plan fizic: modificarea ritmului cardiac, scăderea tensiunii arteriale și a ritmului de respirație; îmbunătățește somnul și facilitează relaxarea; ajută persoanele cu boala Parkinson să-și îmbunătățească funcțiile motorii.
- Pe plan social: aduce oamenii împreună, ajută copiii autiști să își îmbunătățească comunicarea.

Cu toții am auzit de „efectul Mozart”, faptul că a asculta muzica acestui compozitor are efecte pozitive asupra percepției spațiale, asupra memoriei și capacității de învățare: s-a afirmat că expunerea la această muzică ar crește coeficientul de inteligență și ar stimula dezvoltarea mentală.

În sfera mai îngustă a terapiei prin muzică, un studiu realizat în 1998 și un altul în 2001 au demonstrat **influența muzicii asupra epilepsiei**. Autorii unuia dintre aceste studii au susținut că ascultarea „*Sonatei pentru două pianе în re major*” de Mozart reduce activitatea epileptiformă în anumite regiuni ale creierului (chiar și în cazul unor pacienți aflați în comă).

Limba universal, capabil să tranșească barierele culturale, infinit adaptabil unor moduri de utilizare personalizate în funcție de pacient și boală, muzica e abia la începutul carierei sale de mijloc terapeutic.

prof. Gabriela Gagi

O astfel de stare poate fi produsă și de balada rock „Coraline” inclusă în albumul Teatro d'Ira a trupei italiene Måneskin, exact cei care au cucerit trofeul concursului Eurovision în 2021 cu piesa „Zitti e buoni”. Cu toate că melodia câștigătoare este legendară, ne vom axa asupra cântecului care pare puțin prea personal, dar al cărui mesaj îl bate pe al oricărei alte piese compuse recent, ale cărei versuri relevante le puteți găsi traduse mai jos:

Dacă auzi clopotele cântând

O vei vedea pe Coraline plângând

Ea ia durerea altora

Și o poartă înăuntru ei

Este doar o fetiță, dar simte

O greutate și mai devreme sau mai târziu o va dărâma

Oamenii vor spune: „Nu valorează nimic”

Nici măcar nu poate ieși pe o nenorocită de ușă

Dar într-o zi, o dată va reuși

Și i-am spus Coralinei că se poate ridica

la-i lucrurile și apoi pleacă

Dar este un monstru care o ține închisă în cușcă

Care acoperă drumul cu mine

Și i-am spus Coralinei că se poate ridica

la-i lucrurile și apoi pleacă

Dar Coraline nu vrea să mănânce, nu

Da, Coraline ar vrea să dispară

Și Coraline plânge

Coraline e anxioasă

Coraline vrea marea, dar se teme de apă

Și poate că marea este în interiorul ei

Și fiecare cuvânt este un topor

O tăietură pe spatele ei

Ca o plută care navighează

Într-un râu furios

Și poate râul este în interiorul ei

Voi fi focul și frigul

Adăpost de iarnă

Voi fi ceea ce respiri

Voi înțelege ce ai înăuntru

Și voi fi apa de băut

Sensul binelui

Voi fi și soldat

Sau lumina seara

Și în schimb nu cer nimic

Doar un zambet

Fiecare lacrimă mică de-a ta este un ocean pe fața mea

Și în schimb nu cer nimic

Doar puțin timp

Voi fi steag, scut

Sau sabia ta de argint

Coraline, frumoasă la fel ca soarele
A pierdut rodul pântecului său
Ea nu a cunoscut niciodată iubirea
Doar un tată care nu e prea mult un tată
I-au spus că există un castel în oraș
Cu ziduri atât de puternice
Asta dacă te duci să locuiești înăuntru
Nimic nu te mai poate lovi
Nimic nu te mai poate lovi

Versurile o descriu pe Coraline, o tânără care suferă în tăcere, care este blamată și torturată psihic de societate, o persoană bună, având candoarea unui copil („Este doar o fetiță, dar simte /O greutate și mai devreme sau mai târziu o va dărâma”) care încearcă să absoarbă necazurile și suferințele altora. Aceasta este salvată de un binevoitor, care îi oferă posibilitatea de a se desprinde de locul toxic și întunecat în care se alfa la momentul respectiv, protejând-o („Nimic nu te mai poate lovi”) dându-i posibilitatea de a crește, promițându-i că o va proteja mereu, „Voi fi steag, scut/ Sau sabia ta de argint”. Dar, în ciuda încercărilor sale, efectele traumelor suferite nu încetează să se arate: „Dar Coraline nu vrea să mănânce, nu/ Da, Coraline ar vrea să dispară [...] Și Coraline plânge/ Coraline e anxioasă”. Își dorește din răspuțeri să se vindece, dar îi este frică de posibilul rezultat și este nesigură dacă are destulă putere încât să o facă, iar tânărul îndrăgostit încearcă să o facă să realizeze că forța este în interiorul ei („Coraline vrea marea, dar se teme de apă/ Și poate că marea este în interiorul ei”).

Timp de un an, toți admiratorii s-au întrebat dacă firava și curajoasa Coraline este rodul imaginației solistului Damiano David, sau nu, dar după prestația de la festivalul italian de muzică Sanremo, acesta a confirmat că povestea din spatele lui Coraline este inspirată din realitatea trăită de o persoană dragă lui.

Textul de o profunzime abstractă și oarecum înduioșătoare și poate prea personală, acompaniat de acordurile de chitară armonică (Thomas Raggi) și de bas (Victoria DeAngelis) și de ritmul tobelor (Ethan Torchio) formează imaginea auditivă perfectă, care delectează, macină și poate chiar vindecă sufletul ascultătorului, adesea vrăjit de melodicitatea și expresivitatea liniei melodice și sunetului vocii solistului în sine.

Teodora Dima, clasa a VIII-a A

C.N.G.L.

SIBIU

„Aequo animo“

Secțiunea

Proiecte internaționale

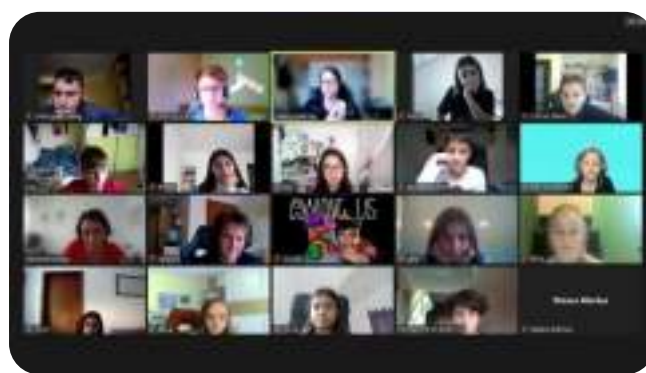
Grafică: Andreea Mateescu

Culture Sharing Project

ateliere de comunicare și educație interculturală

Coordonator: prof. Alexandra Bega

Comunicarea în limbi străine este una dintre cele opt competențe-cheie definite de Cadrul de referință european. Ea constă în abilitatea de a înțelege mesajele vorbite, de a iniția, susține și încheia conversații și de a citi, înțelege și redacta texte adecvate nevoilor individuale ale unei persoane. O atitudine pozitivă presupune aprecierea diversității culturale, precum și interesul și curiozitatea față de limbile străine și comunicarea interculturală. Culture Sharing Project, derulat în anul școlar 2021-2022 la Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” Sibiu, este un exemplu de activitate extrașcolară la nivel european care oferă elevilor șansa de a se familiariza cu diferite aspecte lingvistice și culturale ale țărilor participante la proiect.

Acest proiect a fost inițiat de două profesoare de limba engleză din Slovenia, respectiv Macedonia. Orice profesor se poate alătura, iar activitatea propriu-zisă constă într-o lecție comună de limba engleză pe teme cultural-artistice.

Elevii clasei a VI-a B, îndrumați de prof. Alexandra Bega, au colaborat, în prima parte a proiectului, cu elevi de aceeași vârstă din Slovenia. Aceștia au realizat prezentări interactive ale școlilor, ale orașelor și ale țărilor din care proveneau, au completat quiz-uri și au comunicat pe teme de interes comun, printre care programul școlar, sărbătorile naționale sau gastronomia locală.

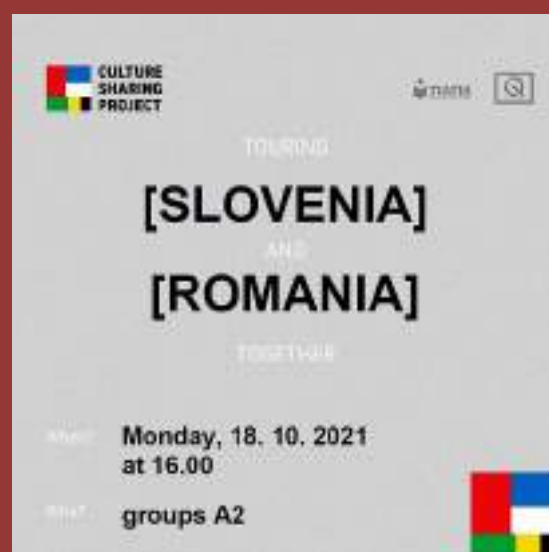
Prin acest proiect elevii noștri și-au îmbunătățit abilitățile de comunicare în limba engleză și au dobândit noi competențe de utilizarea a tehnologiilor informatice. De asemenea, au socializat, învățând să fie mai toleranți, să lege noi prietenii, să-și împărtășească din experiențe personale. Așteptăm cu nerăbdare următoarea întâlnire din cadrul proiectului, alături de profesori și elevi din Macedonia.

Iată câteva impresii ale elevilor care au participat la astfel de activități:

„Acest proiect a fost unul cu adevărat interesant. Chiar dacă nu ne-am întâlnit față în față, ci online, a fost la fel de distractiv și interesant. Am prezentat fiecare lucruri despre țara noastră și am jucat quiz-uri despre fiecare țară. Ne-am cunoscut între noi și am învățat lucruri noi. Copiii și doamnele profesoare au lucrat foarte mult, dar părerea mea este că a meritat. Nu regret participarea la acest proiect și abia aștept următorul!” - Larisa Radu

„Mie mi-a plăcut participarea la acest proiect deoarece am întâlnit copii dintr-o altă țară și am exersat cea mai importantă parte a ceea ce înseamnă o limbă străină: comunicarea. Această experiență a fost deosebită și aș dori să o repet și cu alte ocazii.” - Andrei Mănițiu

„Am fost încântată de ideea acestui proiect! Am participat cu drag la el și am aflat multe lucruri interesante. De asemenea, am cunoscut copii minunați. Această experiență a fost de neuitat și aș vrea să mai particip la proiecte asemănătoare!” - Natalia Voic

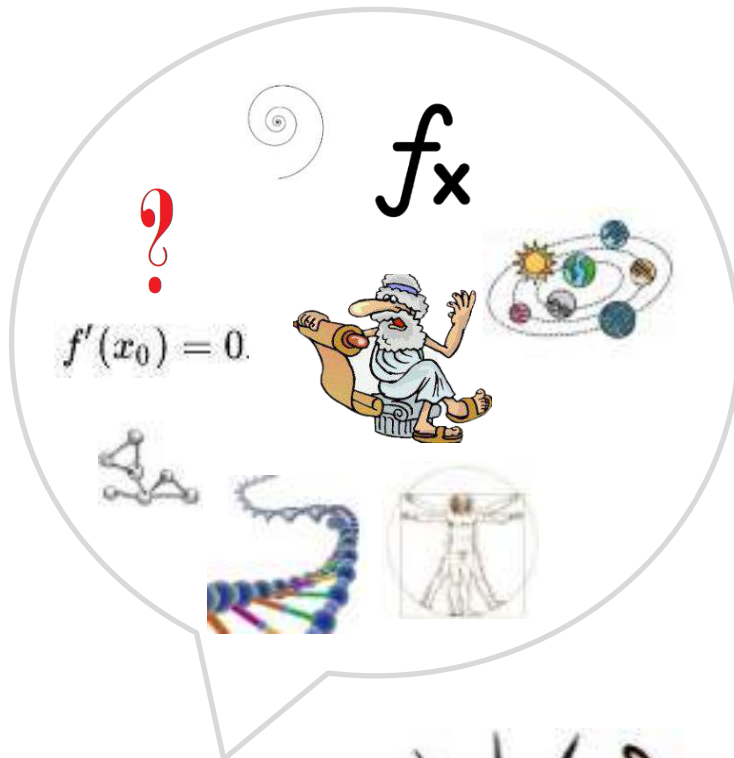

C.N.G.L.
SIBIU
„Aequo animo”

Secțiunea

Științe

$$E = mc^2$$

PAGINA DE ISTORIE

MARI NAVIGATORI. SPANIOLII

prof. Cătălin Dumitru

Pe harta Europei, Peninsula Iberică pare o prelungire a continentului înspre ocean. În urmă cu câteva sute de ani, locuind într-o țară cu sol arid, navigatorii spanioli au visat să descopere și să cucerească tărâmurii bogate, sălbatice și cu multă vegetație, aflate atunci încă dincolo de știința lor, în imensitatea oceanului.

Fie că au fost spanioli nativi, fie străini aflați în slujba regelui Spaniei, corăbieri precum Fernando Magellan, Cristofor Columb sau Amerigo Vespucci au deschis calea spre stăpânirea spaniolă asupra unui imens imperiu colonial, care se întindea din America de Nord până foarte departe, în arhipelagul filipinez, ori până în Patagonia. Grație curajului lor, limba și cultura spaniolă au cunoscut o largă difuzare pe mapamond, păstrată până în zilele noastre.

Cristofor Columb

Cristofor Columb s-a născut în 1451 și a fost un navigator italiano-spaniol. A călătorit în Cuba, Hispania, Anglia și Marea Egee. A rămas faimos pentru descoperirea Americii în 1492. De asemenea, el a realizat că Pământul este cu 25% mai mic decât se credea anterior.

(David Buta, clasa a VI-a A)

Fernando Magellan

S-a născut în 1480 în Portugalia, într-o familie de nobili, și încă din copilărie a învățat despre navigație, astronomie și cartografie. Dorindu-și să fie explorator de tânăr, Magellan a călătorit cu flota portugheză spre Africa de Est.

Deși a fost de origine portugheză, călătoriile lui au fost susținute de Spania, pe al cărei teritoriu se aflau insulele cu mirodenii. Magellan a pornit din Spania spre aceste insule în 1519, conducând o flotă de cinci nave. El a navigat prin Oceanul Atlantic, a trecut prin Strâmtoarea Tuturor Sfinților, care azi îi poartă numele, și a descoperit un ocean necunoscut până atunci, pe care l-a numit Pacific.

De asemenea, a colonizat insule în numele Spaniei și a răspândit creștinismul. Magellan a fost omorât de conducătorul unei insule care a refuzat să se supună coloniștilor. Restul echipajului s-a întors în Spania și i-au răspândit povestea.

(Karina Roșianu, clasa a VI-a A)

Francis Drake

Francis Drake a fost un navigator, explorator, pirat și om politic englez. S-a născut în 1540 în Anglia, într-o familie săracă.

A început să navigheze de la 12 ani, pe un vas comercial, iar la 20 de ani a ajuns căpitan. A lucrat pentru Regina Elisabeta I, împotriva flotei spaniole. A reușit să captureze numeroase bogății spaniole.

Drake a fost primul englez care a efectuat circumnavigația pământului. Cu toate că englezii îl consideră un erou, pentru spanioli a fost un dușman.

(Diana Stoica, Vlad Turda, clasa a VI-a A)

Amerigo Vespucci

S-a născut în 1454, în Florența, unde a studiat geografia.

În 1453 s-a mutat în Spania, iar în 1499 a pornit într-o expediție în care descoperă și explorează Brazilia și navighează pe Amazon.

A doua expediție este efectuată în numele coroanei portugheze. În această expediție demonstrează că ceea ce a descoperit Columb e un nou continent, care îi va purta numele: America.

După întoarcerea din expediție Vespucci se stabilește în Spania.

(**Andrei Mănițiu** – clasa a VI-a B)

Un explorator aparte:

Jaques Cartier

Acesta s-a născut în 1491, în Regatul Franței, țară pentru care și-a dedicat toată activitatea de explorator.

El este considerat descoperitor al teritoriului Canadei de astăzi, dar și al râului Sfântul Laurențiu și al golfului cu același nume (1534). El a desfășurat o campanie de căutare de minerale prețioase și de diamante în teritoriul canadian. Totuși, această expediție a fost un eșec, întorcându-se acasă doar cu pirită și cuarț, în loc de ceea ce îți dorea regele Franței, Francisc I.

Nu au mai existat după acest eveniment alte descoperiri importante făcute de Cartier.

(**Tudor Purcar** – clasa a VI-a B)

Grafică:

Savu Alexia, Tudor Mețiu,

clasa a VI-a B

Diana Stoica, Karina Roșianu,

Francesca Lorinczi,

clasa a VI-a A

Cu fiecare zi ce trece aflăm tot mai multe despre planeta noastră, dar aceasta nu înseamnă că vom ajunge vreodată să o cunoaștem în întregime.

Se estimează că, până în 2050, populația Africii va crește de la 1,3 miliarde la 2,5 miliarde, dat fiind faptul că, pe continent, creșterea naturală este de aproximativ 3% pe an, iar rata mortalității scade la 15 – 17 ppm. Compoziția de vârstă a populației din multe țări africane se caracterizează printr-o proporție mare de copii și o proporție scăzută de vârstnici.

Densitatea medie a populației în Africa este de aproximativ 30 de persoane / km², fiindcă, deși dispune de resurse naturale din abundență, Africa rămâne cel mai sărac și slab dezvoltat continent din lume (pe teritoriul ei sunt cele mai toride și uscate zone de pe Pământ și în același timp unele dintre cele mai umede și ploioase). Există regiuni cu valori mari ale densității (în lungul fluviilor, zonele litorale): valea Nilului, zona lacurilor africane, litoralul Golfului Guineea, NE și S continentului. Cele mai mici valori ale densității umane se înregistrează în zona deșerturilor (Sahara, Kalahari, Namib).

Densitatea difuză a populației se explică prin faptul că există puține orașe în Africa, cea mai mare parte a populației trăind în zone rurale, în așezări tradiționale care păstrează specificul și tradițiile tribale. La aceasta se adaugă numeroasele conflicte interne.

Curiozități și superlative geografice

Să descoperim Africa prin intermediul locuitorilor săi

Coordonator: prof. Ana Marinescu

Specificul demografic al Africii

Atunci când vorbim despre specificul demografic al Africii, se iau în considerare mai mulți factori:

- ritmul mediu anual de creștere a populației, diferit de la un stat la altul; în general sunt creșteri lente, datorită natalității și mortalității ridicate.
- ponderea foarte ridicată a populației tinere (41% din totalul populației are vârste cuprinse între 0 și 14 ani, respectiv 19% între 15 și 24 de ani);
- puternice contraste teritoriale privind repartitia populației (există areale aproape lipsite de populație și regiuni intens populate);
- concentrarea populației în așezările rurale (57,5% populație rurală).

Grupuri de populație

Africa este cel mai vechi teritoriu locuit de pe pământ, rasa umană avându-și originea pe acest continent. Dintre toate părțile lumii noastre, Africa poate fi considerată, fără îndoială, cea mai diversă, misterioasă și contrastantă. În ciuda dezvoltării civilizației, care este însoțită de debutul globalismului, zeci de milioane de africani nativi, la fel ca strămoșii lor îndepărtați, trăiesc în triburi. În total, există aproape trei mii de astfel de triburi pe continent și mulți dintre ei își urmează propriile obiceiuri și rituri religioase.

Grupurile etnice din Africa de Sud au o varietate de origini. Cifrele oficiale ale recensământului din 2011 descriu populația ca fiind 76,4% neagră sud-africană, 9,1% albă, 8,9% colorată, 2,5% asiatică și 0,5% alte/neprecizate.

Comunități tribale

Berberii sunt un popor indigen al Africii de Nord. Pe lângă limba arabă, pe care și-au însușit-o odată cu religia islamică, ei vorbesc și limbile berbere. S-au păstrat ca grup etnic local în comunități izolate din Munții Atlas, preluând, totuși, religia islamică.

Sub denumirea de **mauri** erau cunoscute triburile de berberi nomazi din Africa de Nord, care au fost convertiți la Islam de arabi în secolul al VII-lea și care i-au sprijinit pe arabi în cucerirea Peninsulei Iberice. O mare parte dintre ei au fost izgoniți din Spania în timpul domniei lui Ferdinand al III-lea de Castilia.

Tatuajele corporale cu henna

Sunt specifice femeilor și fetelor și au funcții culturale și spirituale. Desenele se aplică pe față, mâini și picioare și pot lua diferite forme: modele geometrice sau florale precum cercuri, flori, ghivece, puncte, flăcări. De asemenea, pot lua forme specifice tribului din care face parte persoana respectivă.

Tuaregii sunt un grup etnic berber. În societatea tuareg femeile nu poartă în mod tradițional voalul, în timp ce bărbații îl poartă.

Oamenii Zulu sunt un grup etnic Nguni din Africa de Sud. Poporul Zulu este cel mai mare grup etnic și națiune din Africa de Sud, cu aproximativ 10-12 milioane de oameni care trăiesc în principal în provincia KwaZulu-Natal. În limbile Nguni, Zulu înseamnă rai sau vreme.

ȘTIĂȚI CĂ...

- *Toată Africa a fost colonizată de puteri străine în timpul "luptei pentru Africa", cu excepția Etiopiei și Liberiei.*
- *Până la dominația colonială, Africa includea mai mult de 10000 de state diferite, grupuri autonome cu limbi și obiceiuri străine.*
- *Sahara este cel mai mare deșert din lume și este mai mare decât teritoriul continental a SUA.*
- *Africa este cel mai arid continent, cu deșerturi și zone uscate care acoperă 60% din teritoriu (de exemplu Kalahari, Sahara, Namib).*
- *Africa este al doilea cel mai uscat continent din lume (după Australia).*
- *Africa are aproximativ 30% din toate resursele minerale rămase pe Pământ.*

Femei din tribul amazah, Maroc

Tuaregi nomazi

Oameni Zulu

D
E
S
C
O
P
E
R
Ă

L
U
M
E
A

Bibliografie selectivă:

1. Kindersley, Dorling - *Istoria. Ghid vizual complet*, București: Editura RAO, 2009
2. <https://ro.wikipedia.org/wiki/Mauri>
3. <https://www.google.com/search?q=comunitati+tribale+africa>

Selecție și prezentare:
Alexia Ciobănuț, clasa a VII-a A

Istoria este emulul timpului, depozit al acțiunilor, martor al trecutului, exemplu și înștiințare a prezentului, avertisment al viitorului.

Miguel de Cervantes

Descoperă lumea. Pagina de istorie interactivă

Coordonator: prof. Irina Filip

Călătorie în trecut

Anca se plictisea în ora de istorie. Profesorul le citea despre zeul mării, Poseidon. Dintr-odată, din cartea ei a ieșit o lumină puternică, care a învăluit-o. Când și-a deschis ochii a observat că se afla pe un pământ tare. A cercetat locul. Coloane în stil doric o înconjurau, iar valurile mării se auzeau lovindu-se de scările templului. Brusc, Anca a auzit o voce de bărbat. În spatele ei de afla un om înalt, puternic, cu ochii albaștri care ținea în mână un trident strălucitor. Acesta i-a spus :

- Ce cauți aici, copilă? Eu sunt Poseidon și te afli în templul meu!

Anca era uimită. S-a întors cu mii de ani în trecut. Chiar când a vrut să răspundă, un zgomot s-a auzit venind din mare. Era Minotaurul, o creatură ciudată. Poseidon s-a repezit spre mal, gata de luptă. În acel moment, Anca s-a trezit cu capul pe bancă. Totul a fost un vis plăcut! Sau...

Vecerdea Oana, Țimonea Mădălina, clasa a V-a A

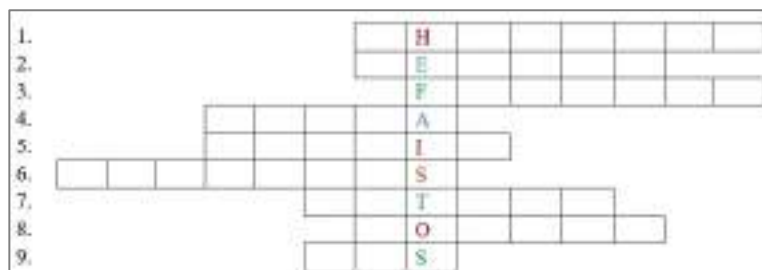
Templul lui Hefaistos

Templul lui Hefaistos, cunoscut și ca Hephaisteion sau Theseion, este cel mai bine conservat templu antic grec. Acesta este situat în partea de nord-vest a Agorei din Atena.

Proveniența numelui:

Hefaistos a fost un patron-zeu al lucrului cu obiecte din metal. Atena Ergane a fost patron-zeiță a lucrurilor realizate din ceramică și a meșteșugurilor, în general. Au existat de-a lungul timpului numeroase magazine și fabrici pentru metal situate în imediata apropiere a templului. Dovezile arheologice indică faptul că, în trecut, aici a existat un mic sanctuar care a fost ars atunci când perșii au ocupat Atena, în anul 480 î.H.

Rebus:

1. Templul lui Hefaistos se mai numea.....
2. Care este cel mai bine conservat.....antic grec?
3. În apropierea templului se aflau numeroase..... pentru metal.
4. Unde se află această construcție?
5. Ce țară a fost invadată?
6. Cine a condus Grecia după anul 480 î.H.?
7. Hefaistos a fost un zeu.....
8. Cum se numeau magazinele din preajma templului?
9. Sanctuarul a..... atunci când perșii au invadat Atena.

Joy Stănescu, Bianca Veștemean,
clasa a V-a B

Templul lui Hefaistos

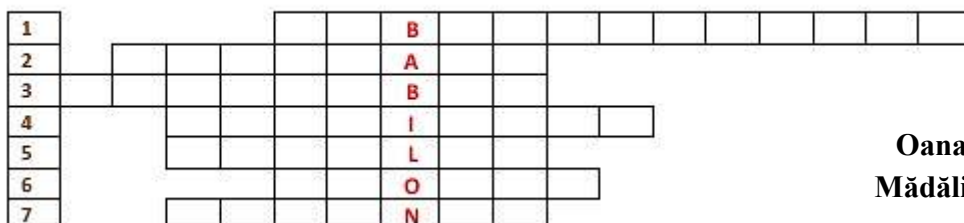
Legendă

Potrivit tradiției, grădinile au fost construite de către regele Nabucodonosor al II-lea (605-562 î.H.) fiul lui Hamurabi, pentru una dintre soțiile sale bolnave, Amytis, sau Amuhea, pentru a-i alina dorul de munții și de grădinile din locul ei natal numit Media. Conform unei legende, provenită din folclorul grecesc, grădinile ar avea o origine anterioară, spunându-se că au fost construite de regele Ninus, întemeietorul orașelor Ninve și Babilon, pentru soția sa Semiramida sau Semiramis. De asemenea, mai există o teorie conform căreia aceste grădini au fost construite de Semiramiza, regina asiriană, în al cincilea ei an de domnie. Informația nu este certă deoarece, scrierile rămase din acea perioadă, nu menționează existența lor. Nici tăblițele de lut rămase din timpul lui Nabucodonosor nu conțin date despre Grădinile Suspendate, ci numai despre descrierea palatului și al orașului Babilon.

- Săpăturile de pe Muntele El Kasr au scos la iveală palatul în care a locuit ..... (1).
- Grădinile suspendate din ..... (2), sau mai degrabă Babilon.
- Capitală a statului cu același nume, a cunoscut perioada de înflorire sub conducerea lui ..... (3) și Nabucodonosor al II-lea.
- ..... (4) suspendate din Babilon.
- O descriere completă a grădinilor se află în scrierile lui .....(6) din ..... (5).
- Între 1852 și 1855, o delegație franceză condusă de Foulgers ..... (7) a finalizat primele studii arheologice moderne.

Rebus

Știați că:

- Grădinile suspendate din Babilon se mai numesc și Grădinile suspendate din Semirami;
- Se spune că au fost descoperite în Bagdadul de astăzi, în Irak;
- De mai bine de 2000 de ani aceste grădini au atras interesul oamenilor, dar nu se știe dacă au existat vreodată;
- Între anii 1852 și 1855, Foulgers Fresnel a făcut primele studii arheologice moderne în acest loc;
- Descrierea completă a grădinilor a fost scrisă de Diodor din Sicilia, care a povestit că ele erau alcătuite din terase și amfiteatre susținute de ziduri tari de piatră, cu trei metri distanță între ele;
- Diodorus a spus că „Terasese sunt pline de plante de tot felul, care sunt plăcute ochiului prin dimensiunea și frumusețea lor.”

Joc de cuvinte

Găsiți cuvintele ascunse în termenii de mai jos:

1. Nabucodonosor - cod, os
2. Semirami - emir, semi, ram
3. Hamurabi - ....., ..., ..., ..., ..., ..., ...
4. Grădinile - ....., ..., ..., ..., ..., ..., ...
5. Sicilia - ....., ..., ..., ..., ..., ..., ...
6. Diodor - ....., ..., ..., ..., ..., ..., ...
7. Fresnel - ....., ..., ..., ..., ..., ..., ...

Oana Beleş, Miruna Popențiu,
Mădălina Herban, clasa a V-a A

Ceramica greacă. AMFORA

Am ales să realizăm, în cadrul atelierului de istorie, o amforă. Am început prin a ne împărți sarcinile. Călin și David au creat vaza cu ajutorul unui tub de carton, gips și vopsea. Am pregătit tubul de carton, apoi am modelat niște forme pe care le-am lipit de acesta. Cu ajutorul unui scotch am lipit aceste forme împrejurul vazei și apoi am adăugat gipsul, pe care l-am pregătit anterior din ciment și apă. Procesul a durat două săptămâni. Am încercat să creăm de la zero o amforă care să imite cât mai bine modelul istoric.

Ruxi a pictat vaza. A urmat modelul grecesc folosind culorile negru și portocaliu și puțin sclicici. Pentru decor, a folosit modelul cu măslini. A început prin a acoperi vasul cu un strat de vopsea neagră, apoi a realizat modelele cu portocaliu sclicitor. A redat foarte bine măslinii, cu multe detalii. A folosit pensule subțiri pentru a reda totul cu exactitate. Măslinii sunt foarte apreciați în Grecia.

Eu sunt Amelia și am scris această prezentare și încă una pe care am citit-o în fața clasei.

Pentru proiect, noi ne-am inspirat din ceramica antică pe care am găsit-o fascinantă la ora de istorie. Obiectul pe care l-am creat noi este o amforă grecească cu măslini. Ne-a plăcut acest model și cred că am reușit să îl recreăm aproape perfect. Vaza a ieșit mai bine decât ne-am așteptat, dar tot i-am adus îmbunătățiri.

Ce ste o amforă?

În antichitate, grecii foloseau foarte mult vase din ceramică pe care le utilizau pentru diferite activități casnice. Amforele sunt vase cu o formă specifică, de formă sferică sau alungită și aveau dimensiuni diverse în funcție de scopul pentru care erau fabricate. Erau folosite pentru a transporta vin și ulei, pentru a depozita cereale sau apă. De obicei, femeile purtau vaza pe cap până acasă.

David Băra, Andrei Coroian, Amelia Nistor, Ruxandra Pavel, clasa a V-a B

Vazele grecești realizate de meșterii antici au ajuns până în zilele noastre în număr mare, dar cantitatea de descoperiri ceramice reprezintă probabil doar o parte foarte mică a producției vremii. Dintr-un singur oraș - Atena - s-au păstrat până astăzi mai mult de 50.000 de vase.

Ceramica greacă, este importantă atât prin frumusețea formelor și a decorului său, cât și pentru lumina pe care o aruncă asupra dezvoltării acestei arte în trecut. Ea reprezintă un model și o sursă de inspirație datorită diversității formelor și modelelor realizate de vechii meșteri greci.

Eu m-am inspirat din ceramica greacă și am realizat un ghiveci din lut, pictat cu un model pe care eu l-am interpretat ca fiind valuri.

Ștefania Oltean, clasa a V-a A

Templul lui Poseidon

Templului lui Poseidon se află în Grecia, chiar lângă marea Egee. Este un templu frumos și complex, având 34 de coloane dorice. Dar cu timpul, au mai rămas în picioare doar câteva, iar templul și-a mai pierdut din aspect.

Ca bază a acestei machete am folosit o pânză de pictură, pe care am pictat pe jumătate din suprafață marea cu albastru și alb. Apoi, am acoperit o cutie dreptunghiulară cu lut și am lipit-o pe cealaltă jumătate a bazei. După aceea, tot din lut, am modelat 17 coloane de dimensiuni mici și am așteptat să se usuce. Le-am lipit în locurile potrivite, 13 pe lungime și 4 pe lățime. Coloanele le-am unit cu două paie îndoite și învelite în lut. După ce lipiciul s-a uscat, am pictat nisipul în jurul templului. Am mai modelat mici pietricele pe care le-am pus lângă mare, tot din lut. Am făcut mici retușuri, am lipit bilețele. Proiectul nostru este gata.

Cine a fost Poseidon?

Poseidon este cunoscut ca Zeul Mărilor și al Apelor. Tridentul său (o sulică pentru prins pește, folosită de grecii de pe țărmul mării) a fost confecționat de către cei trei cicloni. Seamănă cu o furcă cu 3 dinți ascuțiți, pentru a prinde anghile. În mitologia greacă, Poseidon își atacă, de multe ori, dușmanii cu tridentul. Acesta era un obiect cu o forță magică.

Mădălina Țimonea, Oana Vecerdea,
clasa a V-a A

Particularitatea templelor grecești

- Templele antice grecești erau constuite de comunitățile locale pentru a găzdui statuile zeilor;
- Primele temple erau de dimensiuni mici, construite din chirpici;
- Ele erau utilizate și pentru depozitarea ofrandelor;
- În interiorul templelor nu aveau loc întâlniri. Ritualurile dedicate zeilor și sacrificiile aveau loc în spațiile amenajate special în fața templelor;
- Majoritatea templelor grecești erau orientate astronomic;
- Construirea templelor era finanțată de orașe sau de administrațiile de sanctuare;
- Templele erau proiectate astfel încât să fie văzute din toate părțile;
- Odată cu trecerea timpului, decorul lor s-a diversificat. După anii 300 î. H., templele erau de dimensiuni mari (20 metri), bogat decorate cu forme în relief, statui, sculpturi în fronton etc.
- Elementele de arhitectură și artă de origine greacă au fost preluate de popoarele din jurul Mării Mediterane, în special după cucerirea romană.

Templu grec realizat din cubulețe de zahăr

Carla Lăzăroaie, Mara State, clasa a V-a

PARTENONUL

Aflat pe Acropola Ateniană, Partenonul din Atena, Grecia, a fost un templu dedicat zeiței Atena. A fost construit, între anii 447 î.H. și 438 î.H., dar ultimele etape de decorare au durat până în anul 432 î.H.

Templul este una dintre cele mai importante clădiri ale Greciei clasice. Numele său vine din cuvântul παρθενών [parthenon], însemnând „apartament al unor femei necăsătorite”.

Partenonul a fost construit la ordinul lui Pericle, iar sculpturile au fost executate de către Fidias, Agoracritos și Alcamene, iar arhitecții au fost Ictinos și Callicrate. Fidias a sculptat și marea statuie din aur și fildeș a Atenei.

Construcția fusese realizată în stilul doric și conținea o sală pentru statuia Atenei, statuia măsurând 12 metri, și un tezaur, acestea fiind înconjurată de coloane. Templul a fost realizat aproape în întregime din marmură de Pentelic și a fost decorat cu multe reliefuri.

Completați rebusul de mai jos cu răspunsurile corecte:

- ..... este unul dintre cele mai mari temple ale Atenei.
- În Grecia antică, edificiile religioase erau denumite.....
- ..... care a domnit între anii 443-423 î.Hr
- Cine a fost asistat de către cei doi arhitecți, Ictinos și Callicrate?
- Cum se numesc oamenii care creează sculpturi?
- Templul Partenon este construit din .....
- Cine a proiectat și realizat Partenonul?
- Care a fost stilul construirii Partenonului?
- Arhitecții proiectează.....
- Partenonul se află în .....

Pe teritoriul Greciei se găsesc unele dintre cele mai vechi și mai impresionante vestigii arheologice din perioada Antică.

E.....N   T.....L l.i Z....s

A.....A   T.....L A.....i

A.....A   T.....L l.i P.....n

Identificați principalele monumente din interiorul Atenei.

Pagină realizată de:

Ștefania Oltean, Ilinca Tomescu, Tudor Giurca, Adelina Topârcean, Sophia Enache, Teodora Baicu, clasa a V-a A

MARELE ZID CHINEZESC

Localizare

China

Istoric

Marele Zid Chinezesc a fost construit acum 2.200 de ani, fiind proiectat prima dată de Qin Shi Huang. Are 21.196,18 kilometri lungime, fiind cel mai lung zid de pe Pământ. Construcția gigantică a lumii antice a fost construită pentru a apăra China de invadatorii străini, fiind extins și întărit de mai multe ori.

Curiozități:

- Contrar legendelor urbane, Marele Zid Chinezesc nu este vizibil de pe Lună (cu ochiul liber). Datorită cromatiei asemănătoare elementelor geografice care îl înconjoară fac imposibilă observarea lui;
- Marele Zid Chinezesc este una dintre cele „7 Noi Minuni Ale Lumii”;
- În timpul dinastiei Qin a fost construit Marele Zid Chinezesc, fiind folosit contra atacurilor populației nomade Xiongnu;
- Danny Way, un skateboarder profesionist, a fost prima persoana care în 9 iulie 2005 a reușit să sară peste Marele Zid Chinezesc.

Carla Lăzăroaică, Mara State, clasa a V-a A

Știați că:

Bucăți întregi din Marele Zid Chinezesc au fost folosite pentru construcția de locuințe pentru civili, între 1960 și 1970.

Obiect de decor specific Chinei

Verifică-ți cunoștințele:

1. Marele Zid Chinezesc a fost conceput inițial de .....
2. Primul împărat al Chinei a fost.....
(Indiciu: a trăit între anii 221 și 210 î. Hr.)
3. Zidul se întinde pe o distanță de..... km.
(Indiciu: 12.800-6.400 de km)
4. Dinastia Qin a vrut să ridice Marele Zid pentru.....
5. Fortificațiile au fost construite înainte de crearea .....
- (Indicații: Este un imperiu)

Bibliografie selectivă:

1. Gheorghe, M.M. – *Istorie. Manual clasa a V-a*: București, Editura Corint Books, 2020
2. Hart-Davis, Adam – *Istoria. Ghid vizual complet*: București, Editura RAO, 2009
3. Menghi, Martino – *Atlasul Greciei Antice*: Oradea, Editura Aquila, 2007
4. https://ro.wikipedia.org/wiki/Gr%C4%83dinile_suspendate_ale_Semiramidei
5. <https://ro.wikipedia.org/wiki/Amfor%C4%83>
6. <https://www.google.com/search?q=Atena+harta+monumente>
7. https://ro.wikipedia.org/wiki/Templu_grec_antice#

C.N.G.L.
SIBIU
„Aequo animo”

Secțiunea

Concursuri și proiecte educaționale

Grafică: Rareș Florea

MESAJ CĂTRE VIITORII LICEENI

De ce să alegi profilul matematică informatică?

În rândurile ce urmează aş vrea să le împărtăşesc elevilor de gimnaziu câteva dintre experienţele elevilor de la CNGL, clasa a X-a I cu profil matematică-informatică. Pandemia nu i-a împiedicat să fie creativi şi dornici să înveţe în contexte impuse fie de activităţi postate în mediul online, fie de participarea la concursuri, conferinţe şi activităţi extracurriculare. Au luat premii la "The International Conference on Applied Informatics Imagination, Creativity, Design, Development", desfăşurată în 4-6 noiembrie 2021 la ULBS Sibiu, şi la Hermes Hackathon-Cluj în 21 noiembrie 2021. Puteţi citi în rândurile de mai jos mesajele lor pentru viitorii liceeni, cu sfatul de a fi mereu în căutarea frumosului şi binelui. Mult succes!

prof. Monica-Maria Oancea

Viaţa la profilul de matematică-informatică:

În rândurile care urmează, aş vrea să vă împărtăşesc experienţa mea la profilul de matematică - informatică (intensiv informatică). Am ales acest profil real deoarece, încă de mic, am iubit matematica şi mereu mi-am dorit să am un loc de muncă legat de această materie minunată. Începutul a fost destul de ciudat, dar, odată cu trecerea timpului, m-am obişnuit cu viaţa de liceu, cu profesori noi şi stiluri de predare diferite. Toată lumea spune că acest profil este unul foarte greu, având un nivel ridicat de dificultate la matematică, informatică, fizică, etc. Din punctul meu de vedere, dacă esti un elev silitor şi îţi acorzi o parte din timp învăţatului poţi să optezi pentru acest profil. Pe lângă faptul că-ţi dezvoltă modul în care gândeşti, îţi deschide o mulţime de de porţi. Ai mai multe posibilităţi după ce termini liceul, având posibilitatea să-ţi alegi mai departe aproape orice facultate, deoarece nu se renunţă pe parcursul anilor la materii esenţiale şi importante. Practic, faci de toate şi este foarte bine („Nu trebuie să-ţi fie frică de lucrurile care par grele. Din ele vom avea parte de cele mai frumoase amintiri”). De asemenea, am descoperit cercul de robotică. La această activitate, la care particip alături de colegi, învăţăm să programăm în diferite programe (Arduino, Python, etc) şi astfel ne-am descoperit o nouă pasiune.

**Tutoriale pentru
programarea în Arduino
de pe grupul de Discord**

Frica față de informatică:

Cunosc acest sentiment! Faptul că la acest profil informatica și programarea reprezintă o materie de bază m-a făcut să-mi pun câteva întrebări. Dacă nu o să mă descurc? Dacă n-o să-mi placă? Ce voi face dacă mă plictisesc de programare?

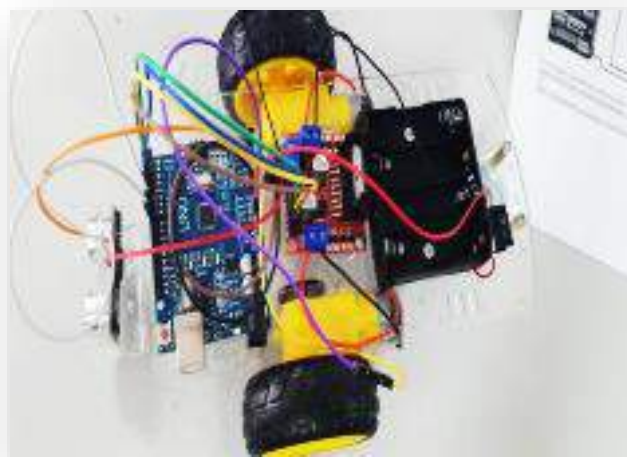
În primul rând, informatica este o materie interesantă care mi-a captat atenția din prima secundă. Formularea „nu o să mă descurc” este doar o scuză. Dacă ai ambiție și dorință, poți să înveți orice (chiar dacă trebuie să te apuci de la zero!). Consider că această materie îți oferă libertatea necesară prin simplul fapt că o problemă se poate rezolva în sute de moduri. În primul semestru din clasa a IX-a se studiază noțiunile de bază, iar din semestrul al II-lea se începe programarea propriu-zisă. În ceea ce mă privește, pe lângă lecțiile studiate la școală, învăț și cu ajutorul internetului, urmăresc tutoriale pe Youtube și încerc mereu să-mi iau notițe (prin acest mod o să-mi fie mai ușor la examenul de bacalaureat).

Pe de altă parte, m-am convins că n-am cum să mă plictisesc de această materie. Mereu apar provocări noi și cu cât explorezi mai adânc, cu atât dorința de a cunoaște informatica crește. În plus, programarea se realizează în mare parte pe calculator, fapt care o face mult mai atractivă. În ziua de astăzi, o mare parte dintre oameni își petrec viața în mediul online, iar faptul că poți sta la calculator și să faci și ceva productiv este cel mai mare atu. De asemenea, meseria de IT-ist (are la bază informatica) nu o să dispară niciodată și îți asigură un venit stabil.

Trebuie să înveți toată ziua la profilul de matematică-informatică?

Răspunsul este clar, nu!

Nu înseamnă că, dacă optezi pentru „unul dintre cele mai grele profile” trebuie să stai toată ziua în casă și să înveți. Spre exemplu, eu reușesc să practic și un sport, să merg la cursuri de șah și să învăț. Totul ține de organizare și de modul în care îți gestionezi timpul. Odată ce reușești să-ți construiești o rutină proprie, totul o să fie mult mai ușor, ba chiar o să-ți rămână timp să ieși cu colegii sau să participi la ceva activități extracuriculare. În acest semestru am reușit să particip la un concurs de șah în cadrul școlii și pe lângă asta am ieșit în fiecare seară la o plimbare, deoarece mi-am dat seama că mă ajută să mă relaxez. De asemenea, am participat la proiecte atât la școală, cât și în afara acesteia.

Primul meu robot realizat la proiectul Ropardo

Luca Manea, clasa a X-a I

Pur și simplu informatică!

În acest articol aș dori să prezint, pe scurt, în calitate de elev în clasa a 10-a la profilul matematică-informatică intensiv, ce oportunități oferă acest profil real.

Deși mulți se tem de informatică, cunoscută pentru dificultatea sa, aș putea spune că este suficient un minim de gândire logică și de cunoștințe matematice, pentru a face față materiei. Ba mai mult, învățatul informaticii nu necesită prea mult timp, dată fiind structura logică din spatele ei. Astfel, elevilor le rămâne mai mult timp liber, sau pentru cei pasionați, mai mult timp pentru aprofundare și performanță.

Aș dori, de asemenea, să subliniez că informatica nu se rezumă doar la programele făcute la școală, iar cei pasionați de acest domeniu ar putea, prin muncă și perseverență, să exceleze, depășind limitele din cadrul materiei. În plus, odată înțeleasă logica din spatele programării, devine relativ ușor învățatul a noi limbaje. Prin muncă extracurriculară și autodidactă se pot obține rezultate impresionante, precum crearea propriei pagini de internet, a unui joc, a aplicațiilor de mobil, sau de ce nu, a propriei criptomonede. Există și multe concursuri ce valorifică atât cunoștințele de programare asimilate la școală, cât și creativitatea elevilor. Personal, am creat mai multe proiecte de-a lungul celor aproape doi ani de liceu, cu care am participat la concursuri de specialitate, cele mai dragi mie fiind un joc de tip Tower Defense și o platformă web denumită speak2code, ce transformă limbajul natural în pagini de internet. Astfel, cu puțină implicare, acest profil poate aduce multe satisfacții. În plus, aplicațiile informaticii sunt vaste, aceasta jucând un important rol și în domeniul roboticii, care este aprofundată și la liceul nostru în cadrul clubului de robotică.

Nu în ultimul rând, aș dori să menționez că la informatică, spre deosebire de alte domenii, a fi autodidact este foarte ușor, deoarece internetul abundă în informații, orice neclaritate putând fi lămurită prin citirea unui articol sau vizionarea unui videoclip.

Sunt de părere că acest profil este o alegere foarte bună, chiar și pentru elevii care nu consideră viitorul de programator ca fiind o opțiune pentru ei, deoarece prin asimilarea unor cunoștințe informatice și matematice mai complexe se dezvoltă gândirea logică și rațională care este o condiție importantă pentru orice studiu universitar, mai ales în contextul acestei lumi în care digitalizarea atinge din ce în ce mai multe domenii de activitate.

Marin Matei, clasa a X-a I

Captură a platformei speak2code care transcrie cuvinte rostite și le transformă ulterior în cod, afișând rezultatul.

Pagină de internet creată în cadrul concursului DualPC 2021

SUDOKU – joc sau știință?

prof. Delia Șerb

De-a lungul timpului cifrele și combinațiile dintre acestea au reușit să îi inspire pe oameni, care au creat diferite „jocuri”. De cele mai multe ori, aceste jocuri au în spate raționamente sofisticate, calcule complexe, iar rezolvarea lor necesită multă atenție și un spirit de observație deosebite. Anumite ore de matematică pot fi folosite și pentru a „juca” astfel de jocuri. Un exemplu în acest sens este și sudoku. Am folosit acest lucru împreună cu elevi din diferite clase, iar aceștia s-au arătat încântați.

Sudoku este un joc de logică, un joc care te pune în situația de a gândi combinații posibile și de a alege pe singura corectă, prin eliminarea celor care se dovedesc incorecte. Deși pare un joc de inspirație și noroc, el este de fapt guvernat de reguli foarte clare care fac în așa fel încât hazardul să nu fie o metodă corectă de lucru. Multiplele variante ale jocului, mai mult sau mai puțin complexe, fac deliciul jucătorilor indiferent de vârsta lor.

Elevii clasei a V-a B au simțit frumusețea acestui joc. Iată câteva din părerile lor:

- ✓ „SUDOKUL ESTE UN JOC DE GÂNDIRE, DAR ESTE AMUZANT ATUNCI CÂND ÎL REZOLVI ÎMPREUNĂ CU PRIETENII. EL ÎȚI DEZVOLTĂ MINTEA” (COROIAN CĂLIN, CLASA A V-A B)
- ✓ „MIE ÎMI PLACE SUDOKUL DEOARECE ESTE FOARTE COMPLICAT ȘI PENTRU CA SĂ-L REZOLVI TREBUIE SĂ FII CONCENTRAT. SUDOKUL ÎȚI PUNE MINTEA LA CONTRIBUȚIE.” (ISPĂȘOIU ANDREI, CLASA A V-A B)
- ✓ „SUDOKUL ESTE UN JOC FOARTE INTERESANT ȘI DISTRACTIV, DAR ÎN ACELAȘI TIMP ÎȚI DEZVOLTĂ ȘI MINTEA” (BĂRA DAVID, CLASA A V-A B)
- ✓ „MIE ÎMI PLACE JOCUL DE SUDOKU DEOARECE ESTE UN JOC DE LOGICĂ, DE GÂNDIRE ȘI ÎȚI STIMULEAZĂ ATENȚIA.” (TUDOSESCU ȘTEFAN, CLASA A V-A B)
- ✓ „MIE ÎMI PLACE JOCUL SUDOKU, NU DOAR PENTRU CĂ NE PUNE CREIERUL LA ÎNCERCARE, DAR ȘI PENTRU POVEȘTEA DIN SPATELE JOCULUI RESPECTIV. ESTE UN JOC INSPIRAT DE „PĂTRATUL LATIN” ȘI PROBLEMA CELOR 36 DE OFIȚERI AI LUI LEONHARD EULER. ESTE O EXPERIENȚĂ CARE MĂ AJUTĂ SĂ AM RĂBDARE” (IONUȘ LUANA, CLASA A V-A B)

Având în vedere părerea copiilor, exprimată mai sus, vă invit pe fiecare dintre dumneavoastră să căutați acea formă de sudoku care vi se potrivește. Îndrăzniți să încercați mai multe variante ale acestui joc și cu siguranță el vă va cuceri.

prof. Delia Șerb

PUBLIC SPEAKING IS BACK

Coordonator: prof. Marinela Onițiu

De fapt, nu a plecat nicăieri, ci doar a fost reinventat ca să țină pasul atât cu generația de astăzi cât și cu pandemia. Astfel, în loc să ne vedem față-în-față la școală, ne-am văzut în online.

Dar să vedem de unde am pornit. Concursul Național de Discurs Public în Limba Engleză, sau așa cum îl știm noi pe scurt Public Speaking are o lungă tradiție atât în România cât și la noi în școală. Și este iubit de noi toți, elevi de gimnaziu și de liceu, profi, organizatori, juriu. Este un concurs care propune elevilor să-și dezvolte cunoștințe de limbă engleză- vocabular, structuri gramaticale, argumentare etc.- și abilități- de vorbit în public, de structurat un discurs, de folosit corect intonația vocii, mișcările corpului și altele. Beneficiile nu se pot cuantifica imediat, sunt acele declicuri care ne schimbă modul de a vedea un lucru, de a lua în considerare și alte puncte de vedere, alte perspective, o altă abordare.

Acum, de doi ani suntem în online. De fapt, în format digital și online ar fi corect. Elevii participanți își înregistrează discursul, care este evaluat de juriu. Câștigătorii unei etape se califică la următoarea. Această schimbare a adus multe avantaje elevilor și Concursului: acesta se poate organiza în continuare fără a pune presiune sau a depinde de pandemie, elevii își dezvoltă și alte abilități- atât de folositoare pentru viitorul lor.

Anul acesta elevii de gimnaziu ai școlii noastre s-au aventurat și ei în acest concurs, chiar în număr mai mare decât în alți ani. Premiile sunt pe măsură, dar cele mai multe avantaje le au pe termen lung. Mai mult, două eleve participante la acest concurs din clasa a VIII-a A au fost de acord să ne arate- chiar dacă este vorba de discursul scris, nu de cel video prezentat la concurs- cum au abordat ele tema de anul acesta *We expect too much from our heroes* (Așteptăm prea multe de la eroii noștri.)

Ne luăm la revedere până anul viitor, dar nu înainte de a spune Felicitări tuturor participanților din școala noastră, mici (grupa de vârstă 12-15) și mari (16-20) pentru rezultatele la etapa județeană. Pe cei mai mari îi așteptăm o nouă provocare, etapa regională și, de ce nu, chiar națională.

Premii și mențiuni etapa județeană
Categoría 12-15 ani:

Premiul I

➤ **Loloiu Maia-Daniela**, *Everybody is a hero*

Premiul II

➤ **Bunescu Vlad**, *Misinformation during the pandemic*

Premiul III

➤ **Șulea Ioana**, *Heroes are everywhere*

➤ **Șuşu Adelina Miriam**, *Our heroes can't be perfect*

➤ **Tămaș Rianna Elena**, *We all wish to be heroes*

Mențiuni

➤ **Voic Natalia**, *Heroes are everywhere*

Premii și mențiuni etapa județeană:
Categoría 16-20 ani:

Premiul II

➤ **Hunyadi Karina Isabella**, *The paradox of heroism*

Mențiuni

➤ **Marin Matei**, *Our (Im)perfect heroes*

Felicitări! Vă așteptăm și anul viitor cu mult drag și chef de Public Speaking!

prof. Marinela Onițiu

We all wish to be heroes

Our heroes: there are lots of such heroes, unseen heroes, forgotten heroes, unknown heroes.

True heroes don't want praise, they don't want prizes, they don't want to be known or recognized.

Everyone likes stories, with fairies or with heroes. We like stories in which good beats evil. Superheroes do this.

Heroes are like medical staff that watch over and take care of patients, quietly, without expecting thanks. Heroes are like factory workers, like engineers that invent ingenious solutions, like cashiers that put themselves at risk by serving clients that may be infected with Covid or other illnesses, that work even on free days, at Easter, at Christmas, when us, the rest, rest comfortably next to our families.

Heroes have existed since the start of time, from Achilles, Hercules, Odysseus and Perseus to the heroes from Chernobyl that, equipped with only a torch, jumped into the darkness of the basement looking for the valves that were right next to the reactor.

Even our country exists because of some brave, patriot and respectable heroes. These heroes saved Romania during the First World War. They also saved our country by restoring freedom to our nation in the Revolution in 1989.

Now, there are other kinds of heroes. A simple gesture, like a needed hug, or a smile. We can become heroes every day for those who need our help.

We, the new generation, don't expect too much from our heroes. We can all be heroes. We can start by saving the planet, by planting trees, by saving birds or by helping old people cross the street. For them, we could be the heroes they only expect a smile from.

We can all be heroes. This wouldn't even be hard to accomplish. All we need to do is wish for it.

Rianna Elena Tămaș, clasa a VIII-a A

Everybody is a hero

Have you ever thought about heroes? Have you ever asked yourself how your favorite hero is living a wonderful life which always comes to a happy end? If you need some examples, Harry Potter and Superman are always here, for you to reflect about their life.

Just think about it: if Harry Potter had given up fighting Voldemort in the first movie, what would have happened with the Wizarding World in the last movie? Would it have had the same beautiful and touching ending?

What makes heroes seem super to us is their courage and their persevering personality.

A hero is like a miracle. They always save bad situations, they make everybody happy, and their story is interesting because of that. After everything they've been through, the story ends happily, and that's the most important.

I'm sure we've all been through hard times. In these moments, we usually feel like giving up on everything. The first thought is to abandon the problem and not expect a happy ending because everything seems so hard to manage and you don't even know where to start looking for a solution. It's so confusing how these heroes in fairy tales look like they already know what to do next. But they are actually thinking about the problem, too.

The stories with happy endings usually have heroes that are going into and looking for adventures. The tale starts peacefully, the characters are happy with each other and their life seems to be going so well until forever. Then, suddenly, out of nowhere, something bad comes to ruin the situation. A dark force puts everybody's life in danger, and there is only one hero who is destined to save the world.

So, even if they want it or not, heroes have to face the worst times.

A hero's life is like a cycle. They start going into the adventure, they have to fight for everyone's life, but also their own, suffering the worst pain in the story's plot twist, and then happily recover.

A person who's helping others is a hero. A person who gave you a piece of advice when you needed it is a hero as well. And, because heroes are also human, they all have their own worst, but also the best times.

Heroes also need help sometimes. Just like when Hermione helped Harry, we should help everybody around us, be it our family, friends, doctors, barbers, cops or teachers.

A hero...is a life. And life isn't perfect.

Maia-Daniela Loloiu, clasa a VIII-a A

MARIA CHIȚOIU

Clasa a XI-F

„Faceți ce puteți mai bine și vă asigur că rezultatele vor fi pe măsură. De asemenea, încercați să vă găsiți noi pasiuni, învățați anumite deprinderi folositoare în viață. Nu vă fie frică să încercați lucruri noi de teama eșecului!”

Reporteri:

- **Cristiana Damian**
- **Larisa Radu**
clasa a VI-a B

Au trecut deja trei ani de la terminarea gimnaziului. Care sunt amintirile pe care le-ai păstrat în suflet?

Am fost în corul școlii. Am participat, în fiecare an de gimnaziu, cu mare plăcere, la pregătirea spectacolelor. În perioada Crăciunului, aveam micile concerte de colinde tradiționale care i-au încântat atât pe profesori, cât și pe colegii noștri. Apoi, erau spectacolele de sfârșit de an, sau cele realizate cu ocazia Zilelor Școlii. Trebuie să spun că îmi voi aminti mereu, cu mare drag, toate acele momente în care am putut oferi puțină bucurie celor din jur prin intermediul muzicii. Pe plan personal, faptul că am participat la acele activități a contribuit la îmbunătățirea abilităților mele muzicale, dar și la controlul emoțiilor, oferindu-mi ocazia să învăț ce înseamnă interacțiunea cu un public (lucru care, cu siguranță, îmi va fi de folos în viitor).

Rubrică coordonată de bibliotecar Marinela Rusu

Ai participat la activitățile extrașcolare organizate de CNGL? Poți da câteva exemple? Ce experiențe ai avut?

În clasa a V-a, profesorul nostru de muzică de pe atunci, domnul Vasile Bebeșelea, a format un mic grup al clasei (alcătuit din persoane cu abilități muzicale, în principal fete) pentru proiectul eTwinning. Sub îndrumarea sa, am reușit să scriem câteva versuri pe care le-am împărțit în două strofe, dacă îmi amintesc bine, pe care le-am transformat într-un mic cântec (muzica nu a fost, însă, compusă de noi, ci aleasă de domnul profesor). În cele din urmă, am interpretat piesa (care era despre pace și bunăstare) în sala festivă a școlii, momentul fiind filmat și încărcat pe Youtube. Probabil mai poate încă fi găsit pe platformă.

Apoi, a fost implicarea la realizarea revistei elevilor de gimnaziu. Mi-au plăcut întotdeauna desenul și arta grafică. Consider că mi-am lăsat amprenta asupra revistei școlii, *Laboratorul de idei*, prin intermediul desenelor publicate. Principalul factor care a contribuit la descoperirea lucrărilor mele, dar și a înclinației mele spre artele vizuale a fost doamna profesoară Raluca Filip. Fără încurajările dânzei, probabil că nu aș fi acceptat să îmi expun „creațiile” (în general, le arătam doar familiei și prietenilor, întrucât eram conștientă de imperfecțiunea lor și de faptul că sunt elevi mult mai talentați decât mine, care, poate, nu au fost încă descoperiți. Nu consideram că lucrările mele merită atâta atenție). Cred că cel mai valoros lucru pe care l-am învățat a fost faptul că, atunci când ai ceva special, un anumit talent, nu trebuie să îl ascunzi, ci să îl împărtășești și celorlalți; nu știi niciodată cum îți se poate schimba viața sau cum poți tu schimba viața altora. Cu alte cuvinte, nu fiți egoiști.

Ce părere ai despre revenirea la școală? Care variantă o preferi: fizic sau online?

Revenirea la școală este un lucru necesar din toate punctele de vedere. Oricât am spune că sistemul de învățământ nu ne este pe plac și că nu vrem să mai facem parte din el, adevărul este că fără educație nu avem niciun viitor. Personal, consider că școala online are avantajul confortului, însă adevăratul proces de învățare nu se poate desfășura decât în varianta fizică, deoarece sunt anumite lucruri pe care tehnologia nu le poate oferi sau înlocui (în special, interacțiunea umană, atât de importantă pentru deprinderea și însușirea unor abilități sau cunoștințe).

Din fericire, nu am trăit pandemia cu un examen național bătând la ușă; eram boboacă atunci când virusul a dat societatea peste cap. Așadar, experiența mea școlară din pandemie a fost ușurată prin absența stresului excesiv al examenelor, însă trebuie să recunosc faptul că a fost necesar să depun efort în plus pentru a reuși să înțeleg și să învăț informații pe cont propriu (mai ales în al doilea semestru al clasei a IX-a, atunci când nimic nu mai mergea bine).

Ce mesaj ai pentru actualii elevi de gimnaziu?

Important este să nu vă stresați excesiv, dar nici să nu vă culcați pe o ureche (aici mă refer la examenul de capacitate). Faceți ce puteți mai bine și vă asigur că rezultatele vor fi pe măsură. De asemenea, încercați să vă găsiți pasiuni (care, eventual, vă pot oferi un viitor), învățați anumite deprinderi folositoare în viață (de exemplu, învățați să gătiți) și să nu vă fie frică să încercați lucruri noi de teama eșecului. Spuneți-vă punctul de vedere oricând considerați că este necesar (acum trebuie să vă formați caracterul pentru a deveni adulți sănătoși în societate). Învățați puțin din toate (chiar și materia aia pe care nu o suportați îți poate fi utilă cândva). De fapt, cred că aceasta este cheia schimbării: atunci când vom da uitării mentalitatea specifică elevilor, aceea că nu are rost să învăț asta sau asta - nu „îmi va folosi în viață”, și vom înțelege că viitorul este imprevizibil și că s-ar putea să regretăm că nu am învățat ceva atunci când ni s-a oferit șansa, toate se vor schimba în bine. Este firesc să nu vă placă absolut totul și să vreți să aprofundați doar anumite informații (chiar vă încurajez să faceți asta), dar nu îl luați pe „nu” în brațe. Fiți deschiși la orice experiență, pentru că nu știți cât de valoroasă poate fi. Mai bine să regretați că ați făcut prea mult, decât să regretați că ați făcut prea puțin.

Așadar, lucrați la propria persoană pe toate planurile pentru că viitorul chiar suntem noi și ar trebui să le demonstrăm generațiilor trecute și actuale că nu merităm doar critici sau să ni se atribuie celebra expresie „tineretul din ziua de azi”.

Drumul de la joacă la performanță

Numele meu este Damian Cristiana-Sofia, am 11 ani și studiez la Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” din Sibiu, în clasa a VI-a B.

De când mă știu, mi-a plăcut muzica. La vârsta de patru ani, am început să cânt într-un cor la asociația „Play” din Sibiu, iar apoi am trecut mai departe și m-am înscris la Palatul Copiilor la vârsta de cinci ani și jumătate, studiind cu profesorul coordonator Botoroagă Claudiu. Pe parcurs, eu și părinții mei am observat că am talent și ureche muzicală, așa ca m-am înscris și la cursuri de pian.

La vârsta de 11 ani, adică acum câteva luni, am decis să trec la alt nivel și am început să practic și muzica de operă cu doamna Olivia Scrobete de la Liceul de Artă din Sibiu, și cu domnișoara Dominique Simionescu de la Palatul Copiilor am început să exersez muzica de spectacol.

De curând am început colaborarea cu compozitorul Codruț Croitoru de la București, și am decis să îmi compun o piesă originală.

Mie, de obicei, îmi place să ascult muzică pop-jazz, uneori chiar spre rock. Cântăreții și trupele mele preferate sunt: Olivia Rodrigo, Post-modern Jukebox, Queen, Alessia Cara, Paula Seling și mulți alții.

Îmi doresc să cânt pe marile scene ale lumii, cum ar fi Broadway, și să pot transmite bucuria de a cânta și fericirea pe care o trăiesc tuturor oamenilor. Este foarte important să faci lucrurile în care crezi, cu pasiune și să te bucuri de roadele muncii tale, așa că transmit, tuturor celor care citesc acest articol credința mea: nu banii sunt cei mai importanți în viață, așa că urmați-vă visul, oricare ar fi acela, deoarece, dacă crezi cu adevărat în el, va prinde viață în realitate!

*Concursul „Art Respect”
(Melodia CREEP)*

*Concursul „Art Respect”
(împreună cu doamna OLIVIA
ȘUTEU)*

*Prieteni noi la spectacolul
„Sunetul Lunii”
(cu ANA-MARIA MĂRGEAN)*

Pentru mai multe informații accesați. <https://sibiuindependent.ro/2021/10/30/cristiana-damian->

Muzica este felul în care
sună viața!

Cristiana Damian: „Muzica este felul în care sună viața!”

AI o știre pentru noi?
Trimite text, foto sau video
pe WhatsApp la nr.
0753075982

Concursul „Lumini Sonore”

De curând am participat la un concurs important, numit „Lumini Sonore”, organizat de doamna Ozana Barabancea. A fost un concurs minunat și mă bucur că am transmis emoția mea publicului!

Acest concurs s-a ținut în București, așa că a trebuit să plecăm foarte devreme pentru a ajunge la timp. Ne-am trezit la ora 5, după care ne-am pregătit bagajele, am mâncat și am plecat. Înainte cu o oră și jumătate să ajungem în București, m-am apucat să fac vocalize în mașină, iar apoi să repet de câteva ori piesa cu care urma să particip la concurs, adică „It's all coming back to me now”, de la Celine Dion. Îmi ieșea perfect, cu toate că această melodie este cea mai grea piesă pe care am cântat-o într-un concurs.

Am intrat în sala de spectacol. Scena era mai mare decât mi-am închipuit. În juriu era soprana Arlinda Morava, împreună cu doamna Ozana Barabancea (directorul festivalului), compozitorul Cristian Faur și renumitul actor Gabriel Fătu. Când mă uit la lista de participanți, văd că urmează să intru pe scenă în zece minute, așa că merg repede la baie pentru a mă pregăti. Apoi, cuprinsă de emoții, intru pe scenă în grabă. Îmi tremură picioarele, ca la fiecare concurs. Încep să cânt. Juriul se uită atent la mine. Când termin de cântat, publicul se ridică în picioare și mă aplaudă. Eu mă bucur enorm că mi-a ieșit bine interpretarea, așa că cobor fericită de pe scenă.

După un timp, vine și festivitatea de premiere. Sunt chemată pe scenă și mi se spune că am luat locul 3, ceea ce e foarte bine! Sunt foarte bucuroasă!

A doua zi, mă duc la orele de canto cu doamna Ozana, unde luăm împreună fiecare bucătică din înregistrarea de la concurs și o ascultăm analitic.

A fost o experiență minunată și mă bucur că am reușit să particip!

Cristiana Damian, clasa a VI-a B

„Șahul este un joc util și onest, indispensabil
în educarea celor tineri.”

„Strategia necesită gândire, tactica
necesită observare.”

Cupa 1 Decembrie la ȘAH

prof. Claudia Fugaru

Cupa „1 DECEMBRIE” la șah a Colegiului Național „Gheorghe Lazăr” a ajuns la ediția a XVIII-a. Micii lăzăriști au fost foarte încântați că în acest an școlar am reușit să organizăm concursul de șah. Acesta s-a desfășurat la Centrul de Documentare și Informare din cadrul colegiului, cu respectarea regulilor privind prevenirea și combaterea îmbolnăvirilor cu SARS-CoV-2. Concursul a avut loc în perioada 24 – 26 noiembrie 2021.

Olimiada Județeană se va desfășura online, în perioada 5-6 martie 2022.

Clasament gimnaziu:

Fete:

- **Damian Cristiana Sofia**, clasa a VI-a B
- **Galea Ana**, clasa a VII-a B
- **Mateescu Alexia**, clasa a VI-a A

Băieți:

- **Gozner Robert**, clasa a VII-a A
- **Manițiu Andrei**, clasa a VI-a B
- **Stancu Vlad**, clasa a V-a B

**Felicitări tuturor participanților și mult succes
câștigătorilor în etapa pe municipiu!**

prof. Claudia Fugaru

Eu am început să joc șah de când eram la grădiniță. Cred că aveam în jur de cinci ani. Mereu mi s-a părut relaxant, eram foarte entuziasmat când reușeam să înving pe cineva mai bun.

Din păcate nu m-am antrenat suficient de mult încât să pot juca în mod profesionist, pur și simplu nu mai aveam timp. Încă mai joc ocazional, de plăcere. Cred că este un sport pe care merită să-l încerci, indiferent de vârstă!

Robert Gozner, clasa a VII-a A

Mă numesc Damian Cristiana-Sofia, am 11 ani și studiez la Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” din Sibiu, în clasa a VI-a B.

Am început să joc șah acasă, la aproape cinci ani, când am primit în dar de Paști un joc de șah. M-a captivat acest joc din prima clipă, jucând intens cu fratele și tatăl meu.

La scurt timp, părinții ne-au înscris la clubul de șah „*Juvenil Șah Sibiu*”, unde am început să mă pregătesc mai bine, înțelegând arta sportului minții. Aici am avut ocazia să mă pregătesc cu doamna profesoară Bianca Popa și cu domnul profesor Rășinaru Gheorghe, tatăl doamnei Popa, un maestru al șahului, care a crezut în mine, spunându-mi că sunt un fenomen în șah, fiind uimit de mutările pe care le făceam pe tablă.

La nici 5 ani am câștigat primul premiu special la un concurs județean, primind o distincție pentru cea mai rapidă ascensiune în șah. Apoi, au urmat și alte concursuri unde am câștigat multe premii și trofee.

În anul 2016, am participat la *Festivalul Internațional de Șah* organizat la Cap Aurora, unde am câștigat Premiul 1 la categoria mea de vârstă.

Recomand tuturor tinerilor acest sport minunat al minții, care îți dezvoltă gândirea anticipativă și care îți oferă multă satisfacție.

Cristiana Damian, clasa a VI-a B

OAMENI FĂRĂ MASCĂ ÎN MILENIUL III

prof. Anca Munteanu

În istorie oamenii au dat valoare următoarelor situații și persoane: febra aurului, magia banilor, divinizarea omului (perioada iluministă), iubirea materiei (perioada comunistă și ateistă), prețuirea moaștelor sfinților (primii creștini din lume): „am strâns osemintele lor mai scumpe decât aurul și decât pietrele prețioase”.

În anul 2022, un copil din clasele de gimnaziu mi-a spus în parcursul orei de religie că oamenii nu mai pot iubi sau nu mai iubesc atât de ușor. Barierele dintre noi sunt create de tehnologie și de evadarea în mijloacele ei, de diferențele de opinii, de valori ale vieții: binele și frumosul pot fi un bine de moment și o creație frumoasă de moment și nu binele pentru toți, dezinteresat.

Cred că omul fără mască fizică va reveni, dar își va pune mereu măști închipuite pentru a-și ascunde frumosul sau urâtul din el. „Florile răului” ne pot îmbia la tot pasul, dar parfumul lor se transformă în mărăcine sau ciulini, ca să-l cităm pe G. Topârceanu.

prof. Anca Munteanu

Masca din spatele măștii

Eu cred că această pandemie ne-a schimbat pe toți.

Când am început să purtăm aceste măști de protecție, noi, de fapt, ne-am pus și o mască invizibilă care ne ascunde personalitatea și ceea ce suntem noi cu adevărat, din cauza temerilor și a panicii create de divizarea acestei lumi: cei care cred în existența virusului și cei care nu cred, dar și din cauza depărtării unuia față de celălalt. Chiar dacă pandemia aceasta ar fi trebuit să ne unească – prieteni și familie – persoane dragi sunt luate de lângă noi mai repede decât îți poți imagina.

Eu cred că oamenii fără mască sunt autentici, transparentți și sinceri, oameni care au curajul să spună lucrurilor pe nume și să împărtășească lumii adevărul în care ei cred.

Pandemia prin care trecem de aproape doi ani reprezintă o criză a umanității, care a adus o alienare a societății, înstrăinare și îndepărtare de Dumnezeu. Dumnezeu, prin Fiul Său, Iisus Hristos, ne-a învățat pilda iubirii și a dăruirii necondiționate față de aproapele său.

În opinia mea, ar trebui să fim mai conștienți de ceea ce se întâmplă în jurul nostru, să încercăm să păstrăm o legătură puternică între noi, pentru a putea trece mai ușor peste această perioadă, să dăm dovadă de mai mult respect și toleranță față de aproapele nostru și, la fel de important, „să eliminăm măștile din spatele măștii.”

Țineți minte: Frica nu oprește moartea, frica blochează viața!

Fiți încrezători! Fiți fericiți și iubiți oamenii din jurul vostru!

Cristiana Damian, clasa a VI-a B

OAMENI FĂRĂ MASCĂ

Cine sunt eu?

Oamenii se ascund sub mai multe măști.

Prin prima mască ne ascundem chipul fizic, emoțiile, trăirile, deoarece comunicarea între oameni poate fi falsă, cu multe minciuni și lucruri duse la extrem.

A doua mască este una închipuită și sub ea ascundem temerile și cine suntem cu adevărat. Dorim să ne prefacem, doar pentru a face o impresie plăcută persoanei din fața noastră, dar sub a doua mască ne ascundem pe noi înșine, neștiința noastră, nesiguranța, sentimentele de atașament și de prețuire, secretele noastre, dorințele noastre, legăturile de prietenii pe care le-am dori, dar nu le avem și calitățile noastre le secretizăm, deoarece ne e frică ca alții să nu le devalorizeze.

Sub a treia mască aș dori să fiu doar eu cu mine înșămi: locul unde e totul adevărat, născut din moștenirea ereditară, din capacitatea de a culege binele și frumosul din jurul meu, de la educația pozitivă primită, din rugăciunile personale către Sfinți și către Dumnezeu, din prietenii trăite și din bucuria vieții pe care o simțim încă de la naștere. Aceste măști ne protejează de lumea exterioară și dacă vom renunța la ele, am fi prea expuși, precum un obiect nepoleit.

Înaintea lui Dumnezeu nu există nicio mască și putem fi noi înșine, neascunzându-ne cu nimic.

Voic Natalia, clasa a VI-a B

Grafică:

- *Amelia Nistor, Ana Popa, Carina Pereanu, Eric Crăciun, clasa a V-a B*
- *Mihnea Ionescu, clasa a VI-a B*
- *David Botea, Darie Buta, Mădălina Țimonea, Oana Vecerdea, clasa a V-a A*

Să cunoaștem fizica prin intermediul experimentelor

prof. Iuliana Pop

„Nu sunt inteligent sau mai expert decât alții, calitatea mea e că nu abandonez. Când examinez modul meu de a gândi, ajung la concluzia că harul imaginației a avut întotdeauna mai multă importanță pentru mine, decât acumularea de informații; dacă n-aș fi fost fizician, aș fi muzician, pentru că gândesc ca un compozitor și-mi privesc viața ca și cum ar fi muzică.”

Albert Einstein

Experimentul este limbajul universal prin care interogăm natura pentru a-i cunoaște și a-i înțelege tainele. Deprinderile de observare și experimentare sunt necesare specialiștilor din majoritatea domeniilor de activitate.

Experimentul este o metodă de dobândire de cunoștințe și de formare de priceperi și deprinderi de muncă intelectuală și practică care permite o intensă antrenare a elevilor și o participare deosebit de activă a acestora în procesul instructiv-educativ și are un caracter accentuat aplicativ cu pondere deosebită în formarea deprinderilor practice ale elevilor, având la bază intuiția.

Tema abordată în experimentele realizate de elevii clasei a VIII-a B este legată de călătoria cu ajutorul mijloacelor de transport, pe mare și în aer. Cu mult entuziasm au realizat experimente folosind materiale accesibile și ușor de procurat. Totodată, s-au documentat despre primele avioane și submarine realizate de oameni. Elevii au lucrat pe grupe, fiecare membru al grupei având de realizat o sarcină.

Spre marea mea satisfacție, elevii pe care-i îndrum sunt fascinați de ceea ce înseamnă fizica, experimentele, învață să pună întrebări, caută răspunsuri și se documentează.

prof. Iuliana Pop

**Activități de
cercetare-documentare**

Spațiul

Desprinderea de pe Pământ și lansarea unei rachete în spațiu

Principalele legi ale fizicii după care o rachetă se deplasează sunt principiul acțiunii care reprezintă una dintre legile mecanicii clasice, cunoscute sub numele de legile lui Newton.

Pentru a putea merge pe orbită în jurul Pământului, o navă trebuie să ajungă la o viteză de cel puțin 28500 km/h.

Rachetele spațiale se bazează pe propulsia cu reacție pentru a zbura. Când racheta își arde combustibilul, din coada ei iese un jet de gaze fierbinți, iar racheta se ridică. Avioanele care zboară sub 25.000 de metri își pot arde combustibilul, folosind oxigenul din atmosferă. Rachetele spațiale trebuie să transporte oxigenul cu ele deoarece, peste 25.000 de metri, aerul se rarefiază. Asemănător unei rachete, caracterele se bazează pe propulsia cu jet pentru a scăpa de dușmani.

Ce se află înăuntrul unei rachete?

O rachetă este formată din camera de combustie, unde se află combustibilul lichid, hidrogen și oxigen. Hidrogenul arde în oxigen, producând gaze care împing racheta cu o forță foarte puternică. Oxigenul se folosește pentru a arde combustibilul sau hidrogenul lichid.

Curiozități

- Prima propunere de călătorie în spațiu folosind racheta a fost publicată de astronomul și matematicianul scoțian William Leitch;
- Primul om care a executat o misiune în spațiu este Iuri Gagarin din URSS;
- Unele nave spațiale rămân în spațiu la nesfârșit, altele se dezintegrează în timpul reintrării în atmosferă, iar altele ajung pe o suprafață planetară sau lunară.

**Robert Carpovici, Ianis Faraon, Denis Stănilă,
Luca Ispas, Sabin Teodorescu**

Spațiul

În spațiu când pășești
Toate mințile cucerești
Cu minunățiile existente
Și ființele rezistente.

Planetele ne înconjoară
Prin spațiul infinit zboară
De departe le vedem
Nu pe toate le cunoaștem.

Și aș vrea să merg
În spațiu să petrec
Întunericul să-l depășesc
Lumina să o gădesc.

Noi pe pământ trăim,
Dar la alte planete ne gândim
Aerul îl inspirăm
Și lucruri noi învățăm.

Șpan Gabriela, clasa a VIII-a B

Călătoria pe Lună

Ce știm despre munca în spațiu

- Pe 16 iulie 1969, trei astronauți americani se aflau în capsula spațială Apollo, conectată la racheta Saturn V. Erau pe cale să decoleze și să fie primii oameni care au pășit pe Lună.
- Pe Lună nu există atmosferă și nici nori, astfel încât nimic nu filtrează ziua razele fierbinți ale Soarelui, dar nimic nu reține noaptea căldura adunată de peste zi. De aceea, pe Lună variațiile de temperatură sunt foarte mari, de la 300 la -200 °C.
- Pe Lună, astronauții cântăresc de șase ori mai puțin. Paradoxal, tocmai pentru că sunt mai ușori, mersul le este îngreunat, ceea ce îi determină să sară ca niște canguri.
- Einstein a explicat, cu ajutorul teoriei relativității, că atunci când un obiect se mișcă rapid prin spațiu, timpul - din punctele de vedere al obiectului - pare să se scurgă mai încet. Dacă o navă spațială se deplasează cu o viteză apropiată de cea a luminii, echipajul ei va îmbătrâni mai lent decât cei rămași pe Terra.
- De obicei, în spațiu, înălțimea unui astronaut crește cu 3% (între 3-5 cm). În absența gravitației, coloana vertebrală umană își pierde din accentul curbelor naturale, iar oasele încep să se subțieze.
- Munca într-o navă spațială include întreținerea echipamentului, conducerea experimentelor și repararea sateliților. Pentru a pilota o navă spațială, un astronaut se antrenează ca un pilot militar. Ei sunt specializați în inginerie sau sunt cercetători superiori calificați.

*Floricioiu Angelina, Trif Alexandra, Șpan Gabriela,
Fleșeriu Alicia, Bozdog Daria*

Braț robotic pentru lucrul în spațiu

Dacă încercăm să strângem piulițele în apă, cu mânușile în mână, este foarte dificil precum activitatea desfășurată într-un costum spațial.

Luna

Cunoscută de poeți ca o fată frumoasă,
Iar de fizicieni ca o poartă misterioasă
Spre noi descoperiri spațiale,
Ale cărei secrete sunt existențiale.

Luna, astru fără nori,
Speranță pentru noi
Ființele miciute, uitându-se la a ta reflexie,
Planetă prăfuită, unică în propria sa galaxie.

Ca o monedă într-o fântână,
Specială-n felul ei, dar nu unică,
Luna, plină de secrete
Și propriile sale portrete.

Fleșeriu Alicia, clasa a VIII-a B

Istoria avioanelor

Primul zbor controlat, realizat de frații Wright, a avut loc la data de 17 decembrie 1903. Deși nu au fost primii care au dezvoltat avioane experimentale, frații Wright au inventat mecanisme de control al zborului, care au făcut posibil primul zbor autopropulsar.

Traian Vuia și Alberto Santos-Dumont au efectuat primele zboruri autopropulsate, în 1906. Tot un român a inventat aparatul de zbor fără elice, acesta folosind motorul cu reacție.

În anul 1927, Charles Lindbergh a traversat pentru prima oară Atlanticul fără escală, iar în 1933, pilotul Wiley Post a reușit să facă înconjurul planetei pentru prima oară în istorie.

Pe timpul Războaielor Mondiale și a perioadei interbelice, aviația a evoluat extraordinar de mult, aeronavele ajungând la altitudini din ce în ce mai mari și fiind mult mai sigure. Tot în această perioadă, aviația militară își pune bazele, ea urmând să evolueze foarte rapid datorită competiției și dorinței de a deține cele mai moderne și puternice avioane.

Știați că?

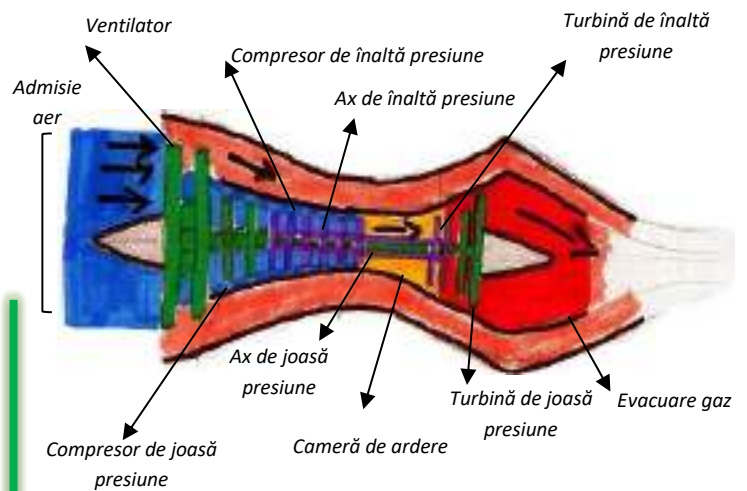
- În ziua de Anul Nou, în 1914, prima companie aeriană de transport regulat de pasageri a făcut primul său zbor inaugural;
- Avionul Lockheed SR-71 Blackbird deține recordul pentru cel mai rapid avion cu reacție, zburând cu peste 3500km/h.

Dacă umpleți un balon cu aer și dați drumul la gâtul balonului brusc, curentul de aer împinge balonul înapoi.

Motorul cu reacție

Un motor cu reacție produce o mișcare de împingere cu un jet de gaz supraîncălzit. Construcția sa pare complicată, dar felul în care funcționează este foarte simplu. Un jet puternic de gaz, ce se mișcă într-o direcție, produce o împingere în cealaltă direcție. Imaginați-vă că stați pe un skateboard și udați florile din fața voastră cu furtunul. Propulsia cu jet vă va împinge în spate. Această reacție este cunoscută de aproape 2.000 de ani, dar numai în anii 1930 a fost aplicată unui motor. În experimentul lui Robert puteți pune în mișcare un balon de-a lungul unei sfori. Motorul cu reacție este ca un balon care produce o împingere prin eliberarea aerului.

Introducerea motoarelor cu reacție a redus considerabil numărul accidentelor aviatice. Aceste motoare sunt considerate extrem de sigure și pot funcționa, fără o revizie generală a motorului, și 20.000 de ore.

Titus Bîja, Andrei Teodor, Robert Rusu, Bogdan Arsenie, Nicolas Ciovică

Design aerodinamic

Este studiul mișcării aerului și a altor gaze, dar și al forțelor implicate în mișcările acestora. Este, de asemenea, studiul modului în care obiectele, cum ar fi mașinile și avioanele, interacționează cu aerul atunci când se deplasează prin el. Știați? Cele două forțe principale în aerodinamică sunt portanța și rezistența. Susținerea se referă la forțele perpendiculare pe suprafața unui obiect (cum ar fi o aripă de avion) care călătorește prin aer. De exemplu, aripile de avion sunt proiectate astfel încât, atunci când se deplasează prin aer, deasupra aripii se creează o zonă de presiune scăzută. Presiunea scăzută produce o forță de susținere care trage aripa în sus (într-o direcție perpendiculară pe suprafața largă a aripii), iar aripa trage avionul în sus cu ea. Forțele de tragere, care sunt paralele cu suprafața obiectului, sunt de obicei cauzate de frecare.

Rezistența cu aerul (drag) face mai dificil ca aripile avionului să taie aerul și astfel forțele de tragere acționează împotriva mișcării de înaintare a aeronavei. Aripile mari generează de obicei multă portanță, dar produc și multă rezistență. La proiectarea aripilor de avion, inginerii trebuie să țină cont de factori precum viteza și altitudinea la care va zbura avionul, astfel încât să poată găsi o formă de aripă care echilibrează cât mai bine forța și rezistența.

Designul aerodinamic începe cu forma aripii și a profilului aerodinamic, apoi se extinde rapid pe întreaga suprafață exterioară a aeronavei. Pe lângă proiectarea unei forme netede, cu rezistență redusă, designul aerodinamic include, de asemenea, asigurarea unei bune calități de stabilitate, control și manevrabilitate.

**Miruna Grindean, Iulia Șerb, Alicia Faraon,
Daria Geamănu, Eduard Ilincescu**

Curbură și potență

Păsările, planoarele și avioanele au toate aripi. Aripile lor pot avea forme și mărimi diferite, dar toate au același design. Acest lucru înseamnă că partea de sus a aripii este mai curbată decât dedesubt. Forma aripii provoacă ridicarea la înaintarea prin aer. Aerul circulă mai repede peste suprafața superioară curbată decât pe cea inferioară, mai plată. Acest fapt reduce presiunea aerului de deasupra aripii și lasă presiunea mai ridicată a aerului de dedesubt să o ridice. Puteți realiza și testa un model de aripă, urmând instrucțiunile din aceste proiecte.

În proiectul cu discul zburător, forma discului permite aerului să se miște uniform deasupra și dedesubtul lui. Discul zburător se rotește în timp ce zboară. Mișcarea de rotație ajută la menținerea echilibrului său. Cel de-al doilea proiect ilustrează cum aerul în mișcare, în acest caz de la un ventilator electric sau uscător, poate ridica aripile în sus.

Bibliografie selectivă:

1. XXX – *Evoluția tehnologiei*: Oradea, Editura Aquila, 2021
2. XXX – *Enciclopedie științifică ilustrată*: Oradea, Editura Aquila, 2008
3. XXX – *Cum funcționează lucrurile. Mecanica din spatele lumii înconjurătoare*: Chișinău, Editura Arc, 2017
4. XXX – *Mijloacele de transport. Enciclopedie*: Oradea, Editura Aquila, 2002
5. Churchill, E.R., Loesching, V. Și Mandell, M. – *365 de experimente științifice simple*: Oradea, Editura Aquila, 2007
6. <https://ro.wikipedia.org>

Submarine

- Primul submarin a fost construit în anul 1626, în Anglia, la cererea regelui Iacob I de către olandezul Cornelius Jacobszson. Acesta a acoperit partea superioară a unei bărci de pescar cu o construcție din lemn, pe care a atașat-o cu ajutorul mai multor inserții de piei impregnate cu grăsime.
- Primul submarin adevărat, construit din fier și lemn de stejar se numea Turtle și a apărut în 1776, sub semnătura americanului David Bushnell. Submarinul era acționat sub apă cu manivele, acestea punând în mișcare elicea de la bord.
- Submarinele folosesc bazine flotabile. Când se află la suprafață, bazinele sunt pline cu aer, iar pentru a se scufunda sunt umplute cu apă de mare.
- Pentru a reveni la suprafață, în bazine se pompează aer comprimat care forțează ieșirea apei.

Realizarea unui submarin

Am folosit un flacon mare de plastic, nisip, pâlnie, bazin cu apă, două flacoane mici de plastic, perforator, foarfecă, liniar, două paie de plastic, benzi elastice, plastilină și două clame.

Am umplut flaconul mare cu nisip și de o parte și de alta prindem flacoanele mici unde am practicat câte un orificiu pentru paie. Așezăm modelul de submarin într-un bazin cu apă care va inunda bazinele flotabile și se va scufunda.

Pentru a face să se ridice, suflăm încet în paie.

Antoniou Bozdog, Andrei Manolea, Daniel Pantiș, Bogdan Cosma, Andrei Popa

Stabilitatea corabiei

Stabilitatea corabiei

Deși corăbiile par încărcate la maximum nu se răstoarnă. Când o corabie se înclină, carcasa de pe partea respectivă se scufundă în apă, iar pe cealaltă parte, se ridică din apă. Apa creează o deplasare ascendentă mai rapidă de partea care se scufundă împingând din nou corabia. Cu cât se scufundă mai mult o parte din carcasă, cu atât va fi mai mare rezistența și va fi mai greu pentru corabie să se încline mai mult.

Realizarea unui catamaran

S-au folosit următoarele materiale: flacon de plastic, foarfecă, nua, benzi elastic, castron cu apă.

Am tăiat flaconul în jumătate. Cele două jumătăți le-am așezat una lângă cealaltă, am pus nuiiele deasupra și le-am legat cu benzi elastic.

Incărcarea navei

Modelul de carcasă rotundă este instabil în apă. În schimb, când o carcasă pătrată se apleacă într-o parte, se schimbă foarte mult porțiunea aflată sub apă pe direcția respectivă și o face stabilă.

Andreea Mateescu, Adina Săvoiu, Medeea Stan, Denisa Hantău, Andrei Șufană, Larisa Gal

UNIQUE LIVES THROUGHOUT

What is life like in China as a gymnast or a Kung Fu student? What about Egypt, Colombia or India? Read and find out about the amazing lives of certain people all over the world!

prof. Arina Badiu

Living in China-Jin Yang

Jin Yang is a twelve year-old girl who is an amazing gymnast. She goes to a special school where kids go since they are very young to do gymnastics. Jin Yang is from Beijing, China, but she doesn't live with her parents. During the weekdays, she eats and sleeps at a boarding school for gymnasts. She has got her own bedroom. She practices gymnastics six hours a day, six days a week. She does really hard exercises. Once a week, a doctor comes to her school to check the health of all the students there.

On Saturdays, Jin Yang's dad visits her and they cycle to the park. She loves roller-coasters, she's not scared of them. She thinks they're really funny and exciting! Usually, she runs by the lake and she sometimes skips rope. She always runs, she doesn't walk! A lot of people on Beijing go to the park on Saturday afternoons. They dance, talk and eat. After she spends time with her father, she goes back to school at six p.m.

Jin Yang wakes up at 7 a.m. on Sundays and she does gymnastics at 8 a.m. She starts another week of school then! I think Jin Yang works very hard and that she is going to be a wonderful gymnast! I admire her a lot!

Mădălina Țimonea, clasa a V-a A

Living in Africa: Tobilay

Tobilay is a cute girl who lives in South Africa. She is fourteen years old. Every day, Tobilay walks to school five kilometers because she can't afford to take the bus. Her school starts at 8 o'clock. Before the classes start, everyone in the school sings the African national song. Tobilay's teacher tells them about a very important leader in South Africa called Nelson Mandela. At noon, all students have lunch, as the school prepares lunch for three hundred children. In the afternoon, they learn traditional African songs and dances. Tobilay really loves dancing.

In Physical Education class, she plays netball with her classmates. This game is similar to basketball. In the evening, Tobilay does her homework, she works very fast because she has a lot of homework and she has to finish it before night time because there is no electricity in her house. After that, she goes to sleep. Tobilay has a very hard live, but she enjoys every second of it. She learns a lot of interesting things about the world at school and that information will be very useful to her in the future. I hope that she will continue her education and that she will become an important person in her town!

Sara Teășcu, clasa a V-a A

Living in India: the Dabbawallas

The dabbawallas are people who deliver hot food to the people of Mumbai, India. There is a total of 4,000 of them. The number is so big because Mumbai is a very big city, and most of the people prefer to eat hot food. So the dabbawallas need to deliver hot food to more than 100,000 people.

They use a bicycle or train to deliver food. Sometimes they walk when they deliver it. It is a very difficult and dangerous job, too. The dabbawallas go to certain places from where they take the food prepared by the cooks.

Some of them don't live in Mumbai, but they work there. The hot food is basically rice, vegetables and soup. We can say for sure that the dabbawallas are an important component of the Mumbai community. I think that their work is dangerous but necessary because they help so many people have a hot meal during the day.

Ștefania Oltean, clasa a V-a A

THE WORLD

Living in China-Master Li Yu

In Songshan, a very old town in the mountains, there is a Kung Fu school. At this school there is a teacher named Master Li Yu. He has thirteen students, all boys. In the morning, they always practice outside. They sometimes practice Kung Fu movements with water. This is a very hard exercise and the water is very cold. They also practice Kung Fu movements with a partner. They can fight with sticks and swords, and they can fight with just one hand. These students also learn about life. They eat lunch together at noon every day.

There is a boy who practices alone in the afternoon. He is a good Kung Fu student. He can break a brick with his hand. He has got a strong body and a strong mind. The Kung Fu school in Songshan has got great students, they learn not only how to fight and but also how to live, so they can be well prepared for life outside the school.

Mara State, clasa a V-a A

Sursă imagini:

<https://www.google.com/search?q=CLIP+ART+copil>

Living in Colombia-Paco

Paco is a student and he lives in Bogota, the capital of Colombia. Over 7 million people live in Bogota and 47 million in the entire Colombia. Paco is eleven years old and he goes to school at 'San Cristobal' Secondary School.

He starts his day at 5.30 in the morning when he gets up and has a shower, after that he eats breakfast with his family. He has a sixteen year-old brother who goes to the same school as him. Paco has a sister, too, she is nineteen years old, she is the oldest. Paco leaves his house at 6.30 a.m. and he walks to school every day, he starts school at 7.30.

In his school, students study until 9.30 a.m., when the break starts and he can play football with his friends. School finishes at 11.30 a.m. and Paco goes to the park with his friends to play football again, until his mother comes and they go home together.

They have lunch at 1.30 p.m. at home. His mother cooks Colombian food and some special corn bread called 'arepas' and they eat it with soup or meat. Finally, they drink mango juice, which is Paco's favourite drink.

Carla Lăzăroaie, clasa a V-a A

Living in Egypt: Ali

Only a few months ago did I actually realize just how lucky I am to have such a loving family and have more than enough food, clothes, toys, and just money, basically. I want to emphasize that last part, about possessing money and things necessary to survive, and I would also fancy giving an example on this topic, to help us understand how we might just have more than we originally think.

Ali is a real person, like you and me, with a real life, living in the real world. He is a seventeen year old boy from Cairo, Egypt, and his life might seem a bit peculiar to us: he has to work really hard to make a living, fifteen hours a day, every day, to be precise. His job is to deliver bread to people in Cairo by bike.

He gets up every morning at five o'clock and starts work at 6 a.m. He makes bread and then he starts delivering it for a good few hours. He also gives poor people bread, free of charge. The day continues like that until sunset. He then eats dinner with his friends from work, and then, they play football, which Ali really enjoys!

I knew that there were tons of other people in the world, who suffered, had way fewer opportunities and had poor living conditions, but, after learning about Ali's story, I started being a little more grateful for the things that I have. I say a little, because it is easy to forget very the fact that there are others who lead worse lives.

Tudor Giurca, clasa a V-a A

VIATA ÎN MIȘCARE

Sportul școlar în contextul pandemiei

prof. Daniel Mașca

Această pandemie a afectat toate aspectele vieții noastre, iar sportul nu a făcut excepție. Impactul a fost unul negativ, fie că vorbim de sportul de performanță, fie de cel de masă. Sincopel au apărut pe tot parcursul activității unui sportiv, de la alterarea pregătirii cotidiene a pregătirii sportivilor de performanță, la schimbările calendarelor competiționale.

Am început anul școlar fizic, dar, pe parcurs, am ajuns la varianta online. Cred că orele de educație fizică și sport au fost necesare, un moment de recreere, de „desprindere de toate”, de ieșire din starea de letargie. Am făcut mișcare, am jucat diferite jocuri și acestea au fost picătura de oxigen într-o zi de stat pe scaun în fața unui ecran.

Revenirea la școală nu a fost ușoară. Am avut nevoie de zile întregi de acomodare pentru a mă putea concentra la ore, pentru a mă adapta treziturii de dimineață și programului zilnic, iar socializarea... dispăruse aproape complet. Ne-am regăsit stingheri și străini în aceeași sală de clasă.

Acum, odată cu „relaxarea” măsurilor de siguranță, viața noastră revine încet la normal, activitățile sportive se redresează, găsindu-și loc în viețile și în inimile noastre.

Vlad Vicențiu, clasa a VIII-a A

Școala online a fost o provocare pentru elevi și pentru mine deopotrivă, dar m-am chinuit să învăț să fac orele atractive. Dacă sunt discipline la care întâlnirea pe Classroom, decurge fără probleme, pentru profesorii de educație fizică este o adevărată încercare să găsească acele modalități de a capta atenția copiilor și de a răspunde cerințelor programei. Faptul că pentru această disciplină nu există manual (în special pentru clasele mari) am fost nevoit să găsesc o posibilitate de a mă adapta. Când nu-i avem pe elevi în față, orele de Educație Fizică și Sport devin mult mai grele. Cea mai mare problemă rămâne, însă, faptul că nu i-am putut observa pe elevi exersând, pentru a-i putea corecta. Am vizualizat sute de videoclipuri și am căutat să adaptez temele pe nivel de vârstă. De exemplu, dacă am avut săriturile la coardă, am explicat în mare cum te dezvoltă săritura la coardă, cum se poate executa – variantele pe ambele picioare, pe un picior, sau alternativ - și după am postat videoclipul respectiv, în care se arată cum se ține coarda, cum se execută mișcarea etc. Mai fac împreună cu elevii dance fitness, aerobic, experimente de tot felul, despre care aceștia primesc și elemente de teorie. Pentru a putea încheia procesul didactic de notare, elevii mi-au trimis filmulețe cu diferite activități sau exerciții de educație fizică. În această perioadă cea mai mare provocare a fost să adaptez o lecție practică, de exersare, pe internet.

Toate aceste lucruri care s-au întâmplat i-au scos pe elevi dintr-o zonă de confort psihologic, din lumea unde se simțeau în siguranță și în largul lor. Le-au impus limite și au fost nevoiți să comunice cu prietenii, cu colegii, cu profesorii, doar prin intermediul unui ecran.

Cred că această pandemie ne-a adus și un lucru bun, apropiindu-ne de realitatea pe care o avem în teren. Am văzut cât suntem de pregătiți pentru a face față unei schimbări descoperind resurse noi și capacitatea de adaptare în fața acestor schimbări.

Cum se vor raporta generațiile acestea la o realitate, cu care nu s-a mai confruntat omenirea? Vom afla mult mai târziu, vom afla în momentul în care elevii vor deveni adulți.

prof. Daniel Mașca

CUM NE PETRECEM TIMPUL LIBER?

prof. Arina Badiu

Pasiunea mea, Karate

Carina Pereanu, clasa a V-a B

Numele meu este Carina Pereanu. Am 11 ani, iar hobby-ul meu este karatele. Practic acest sport de la vârsta de 4 ani la clubul sportiv „Rokan” din Sibiu. În acești ani nu am învățat doar tehnici de apărare/atac, ci am învățat și să fiu mai responsabilă și mai respectuasă. Anul 2021 a fost unul plin de competiții, dintre care cele mai importante au fost „Cupa României” și „Cupa internațională” la care am câștigat locul 1 și locul 2, la diferite probe.

În acești ani mi-am făcut și foarte mulți prieteni. Unii dintre ei sunt chiar cei din echipa mea, iar alții sunt din alte orașe sau chiar din alte țări. În esență, karate-ul înseamnă mai mult decât un sport, e o adevărată filosofie de viață. La karate am învățat multe lucruri, dar cele mai importante sunt: autoapărarea („kara” înseamnă „gol” și „te” semnifică „mână”, deci înseamnă arta care îți permite să te aperi cu mâinile goale) și încrederea în forțele proprii. Karate oferă încredere de sine deoarece la început, când faci greșeli mai tot timpul, în loc să fi criticat, ești ajutat de cei care, la un moment dat, au fost începători la rândul lor.

Acest sport te ajută și la concentrare, deoarece activitatea este orientată doar asupra comenzii primite, iar acest fapt îl face pe student să se elibereze de toate problemele și să nu se mai gândească la altceva. În plus, cei care studiază și practică acest sport trebuie să fie disciplinați și să respecte pe toată lumea, deoarece karatele începe și se termină întotdeauna cu respect.

Foarte mulți părinți își duc copiii la antrenamente de karate pentru că este un sport care te ajută să crești și să devii un om frumos din toate punctele de vedere: fizic și psihic.

Tenisul, sportul meu preferat

Luana Ionuș, clasa a V-a B

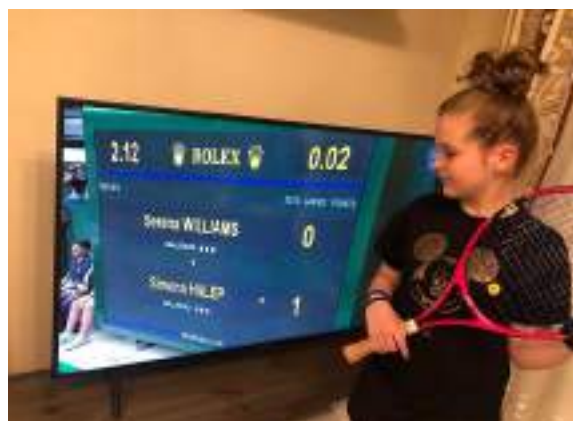
Bună! Sunt Luana și aș vrea să vă prezint sportul pe care îl practic eu: tenisul.

Practic acest sport de la 8 ani, adică de aproximativ 3 ani și jumătate. Antrenamentele se desfășoară în mai multe locuri, pe mai multe terenuri de tenis în așa fel încât să fie ușor de ajuns la timp pentru fiecare copil. Cu toate că acest sport este unul individual, de cele mai multe ori antrenamentele le organizăm în echipe de câte 4 sau 6 participanți. Acesta este programul după care ne organizăm în orele în care ne antrenăm: exersăm, adică „recapitulăm” ce am învățat sau exersat ora trecută (mă bucur de faptul că antrenamentul nu este foarte solicitant din punct de vedere fizic). Imediat după încălzire se aleg echipele. Pentru aceasta practicăm uneori un „concurș”, pentru distracție! În timpul jocului putem vorbi, face glume, însă numai cu condiția ca, pe teren, să dăm tot ce e mai bun din noi! Chiar și profesorul face glume și ne încurajează să fim mereu optimiști!

Din când în când participăm chiar și la concursuri reale unde concurăm cu jucători de vârsta noastră. Aici avem parte de tot ceea ce înseamnă un concurs: competiție, susținere din partea părinților sau a prietenilor prezenți, și adrenalină. Aici ne putem arăta abilitățile dobândite, pentru că acest sport este bazat pe forțele fiecărui jucător! Eu nu practic tenisul pentru performanță din cauză că nu îmi place presiunea competițiilor adevărate, dar joc cu plăcere cu oricine.

Antrenamente în spații închise

Competițiile de tenis de performanță sunt o sursă importantă de informații și de „lecții altfel”.

Simona Halep și Serena Williams sunt două dintre tenismenele mele preferate.

De ce îmi place tenisul? Cred că este un sport ușor de învățat și ușor de practicat. Este un sport al fair-play-ului, al politeții și al bunelor maniere. Progresul în joc este vizibil și se datorează doar abilităților mele dobândite mai greu sau mai ușor. Nu depind de echipă și de puterea sau implicarea altora.

Competiția Națională de ȘAH

Coordonator: prof. Claudia Fugaru

Competiția de șah - faza județeană - s-a desfășurat online în 5-6 martie 2022. Colegiul nostru a fost reprezentat de 6 elevi la nivelul ciclului gimnazial. Din cei 118 participanți înscriși, elevii noștri s-au calificat în primii 20 în clasamentul final. Sistemul de joc a fost elvețian 7 runde, 15 minute/jucător. Fiecare elev/elevă a primit un ghid de utilizare a platformei de șah chessking.

- **Locul 1** la fete a fost câștigat de lăzărista noastră, **Mateescu Alexia**, din clasa a VI-a A. Pentru Alexia urmează faza finală, pe țară, care se va desfășura în perioada următoare.
- **Locul 2** la fete a fost obținut tot de o elevă lăzăristă – **Damian Cristiana-Sofia**, clasa a VI-a B.
- **Locul 3** - Și la băieți am urcat pe podium datorită performanțelor obținute de elevul **Gozner Robert-Ioan**, clasa a VII-a A.

Mironescu Andrei (clasa a VII-a B) a obținut locul 5, **Manițiu Andrei** (clasa a VI-a B), locul 11 și cel mai tânăr participant din echipa lăzăriștilor, **Stancu Vlad-Adreas** (clasa a V-a B), a obținut locul 17.

Îi felicităm pe toți participanții competiției și le dorim mult succes în continuare!

Organizatori: ACS Tera-Șah Mediaș și Inspectoratul Școlar Județean Sibiu

prof. Fugaru Claudia-Maria

C
L
A
S
A
M
E
N
T

Am participat pentru prima dată la o astfel de competiție și pot spune că a fost în același timp greu, dar și interesant. Am experimentat ce important este să iei decizii cât mai bune contra conometru și am văzut ce ușor poți pierde sau câștiga un meci atunci când ești sub presiunea timpului. Mă bucur că m-am numărat printre câștigători și voi profita cu siguranță de o asemenea oportunitate și pe viitor.

Alexia Mateescu

Am început să joc de când eram la grădiniță, la 5 ani. Mereu mi s-a părut relaxant, eram foarte entuziasmat când reușeam să câștig un joc. Din păcate, după 4 ani, m-am oprit. Nu mai aveam timp. Încă mai joc, ocazional, de plăcere... Dacă nu ai jucat ȘAH până acum, te încurajez să încerci!

Robert Gozner

Am participat la această competiție cu mare plăcere și am avut adversari redutabili. Am avut și niște partide puțin mai grele, dar asta nu mi-a stopat motivația de a juca.

Sunt încântat de rezultatul obținut! Cu siguranță, voi participa și anii următori!

Vlad Stancu

Partide desfășurate cu succes

ZIUA NAȚIONALĂ A LECTURII

Proiect realizat de elevii claselor a VI-a A și a VI-a B

Coordonator:

prof. dr. Daniela Pănăzan Lorinczi

Mama mea

Au citit din creațiile proprii sau din opere preferate: Andreea Bâra, Luiza Murgu, Francesca Lorinczi, Cristian Băilă, Călin Vârcolacu, Constantin Bokor, Flavius Florea, Victor Mihalache. Panoul clasei a fost realizat, impecabil de Karina Roșianu, Diana Stoica, Ruxandra Neacșu și Andreea Trâmbițaș, iar Miruna Boldea ne-a încântat privirile cu un poster al cărții.

Și pentru că se apropie Ziua Mamei, pe care o sărbătorim la 8 martie, ne-am gândit să le dedicăm iubitelor noastre mame, câteva gânduri izvorâte din dragoste și prețuire față de ființele cele mai gingașe și cele mai puternice din lumea întregă.

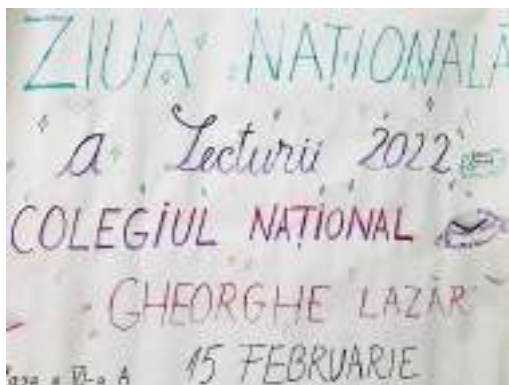
„Dumnezeu nu a putut fi pretutindeni, așa că a creat mama” (proverb)

Mama este un înger păzitor care te va urma oriunde te va conduce viața, un izvor nesecat de bunătate și iertare, o muză de o frumusețe rară, care își face veacul în inimile noastre. E ființa care ne-a dat viață și-n ale cărei gânduri suntem prezenți permanent.

Pentru fiecare ființă, mama poate însemna lucruri speciale. Este persoana care nu te va lăsa niciodată din strânsoarea ei călduroasă, o îmbrățișare care durează mult, după ce ți-a dat drumul. Este cea care te susține în orice îți propui să faci și care te va îndruma mereu pe calea cea bună.

Mama este „banca” la care ne depunem toate grijile și suferințele, este cea care nu are nevoie de cuvinte pentru a ne înțelege stările. Cea mai mare durere a unei mame este să-și vadă copilul suferind, așa că mamele sunt cele care fac tot ce le stă în putere ca nouă să ne fie mereu bine. Așa că, tinere, nu amâna să-i spui mamei tale că o iubești sau să o îmbrățișezi din senin, apăsător, ca și când ar fi ultima oară când o vezi. Ea este totul pentru tine, așa cum tu ești totul pentru MAMA!

(Vanessa Cotruș, clasa a VI-a B)

Mama, ființa cea mai iubitoare

Ziua mamei este sărbătorită în 8 martie. Primăvara, la fel ca mama, dă viață și ambele se îngrijesc de creațiile lor. Cele două își cresc cu multă grijă odraslele. Mama este ființa cea mai blândă și iubitoare din viața unui copil. Cu inima ei de aur, își ajută pruncul să treacă peste problemele din viața de zi cu zi și îl iubește nespus de mult, orice greșeală ar fi comis.

Mama mea este zâmbitoare, prietenoasă, blândă, înțelegătoare și răbdătoare. De când eram mică, nu mă certa când făceam o boacăna. M-a învățat că, spunând adevărul, rezolv o problemă pe jumătate și voi fi iertată mai ușor. Eram o fetiță destul de răsfățată, dar mama mi-a spus că sunt foarte norocoasă că am atâtea hăinuțe, jucării și multe altele. M-a învățat că nu putem avea întotdeauna tot ceea ce ne dorim. Mama mi-a fost alături în zilele importante din copilărie mea. M-a așteptat în curtea școlii mele actuale în ziua în care am avut șansa să mă alătur unei comunități de copii silitori și profesori bine pregătiți. Am reușit să îmi fac părinții mândri. Ei nu știu că am trecut examenul cu brio cu ajutorul iubirii lor. Mama mi-a fost alături și în zilele în care am dansat sau am recitat poezii pe scenă, deoarece eram și sunt în continuare foarte rușinoasă. M-a încurajat și mi-a spus că e firesc să fiu emoționată, deoarece înseamnă că sunt motivată să excelez în fața publicului. Am fost foarte fericită să știu că îmi admiră munca și determinarea. Mama m-a așteptat în fața școlii când am participat la concursuri importante și va fi întotdeauna alături de mine în orice moment important din viața mea. Susținerea ei mi-a sporit încrederea și m-a ajutat să excelez. Își dă seama că sunt supărată chiar dacă încerc să nu îmi arăt tristețea și mă alină de fiecare dată. Îmi dă sfaturi prețioase care mă vor ajuta și în viitor. Chiar dacă avem opinii diferite și vedem lumea cu alți ochi, creăm argumente cu care ne convingem una pe cealaltă de lucruri cu care nu eram de acord până atunci. Nu găsesc tot timpul un punct de echilibru, lucru care duce, uneori, la mici certuri. Desigur, ne împăcăm în scurt timp.

Mama a fost și va fi întotdeauna Zâna cea Bună din povestea mea, mă va ajuta la nevoie și îmi va oferi sfaturi înțelepte, pe care nu le voi uita niciodată.

Îți mulțumesc și te iubesc, draga mea mamă!

(Sara Frățilă, clasa a VI-a B)

Mețiu Tudor, VI B

Turda Vlad, VI B

Sara Frățilă, VI A

CONCURSUL INTERDISCIPLINAR

MATE-BIO-FIZICĂ „AUREL VLAICU”

EDIȚIA A IX-A

„...sufletul omului n-a rămas încătușat de pământ când știința deschide drumul văzduhului”

Aurel Vlaicu

Sâmbătă, 22 ianuarie 2022, a avut loc Concursul Interdisciplinar Mate-Bio-Fizică „Aurel Vlaicu”, ediția a IX-a, organizat de Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” Sibiu, Inspectoratul Școlar Județean Sibiu și Asociațiunea ASTRA. În acest an tematica concursului a fost „În vizită la Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” Sibiu”.

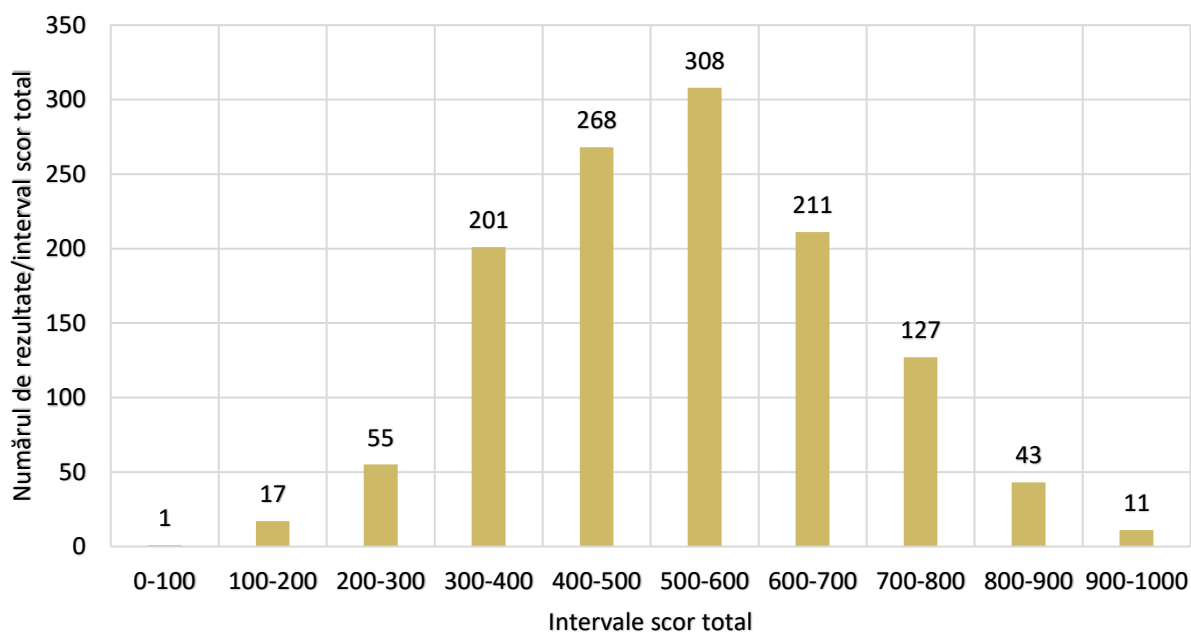
Scopul concursului a fost autoevaluarea achizițiilor elevilor de clasa a VI-a într-un context interdisciplinar, printr-o probă desfășurată online. Proba de concurs a constat într-un test având tema „În vizită la Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” Sibiu”, conținând 15 itemi cu alegere multiplă din matematică, biologie și fizică. Au fost înregistrați 1242 de participanți din județele: Alba, Arad, Bistrița-Năsăud, Călărași, Cluj, Dâmbovița, Dolj, Galați, Hunedoara, Iași, Maramureș, Neamț, Olt, Sălaj, Sibiu, Suceava, Tulcea, Vâlcea, Vrancea și municipiul București.

Rezultatele s-au transmis individual elevilor participanți, iar diplomele de participare au fost distribuite școlilor de proveniență. Având în vedere condițiile de desfășurare ale ediției, nu s-a realizat ierarhizarea elevilor și nu s-au acordat premii sau mențiuni.

Referitor la rezultatele obținute de participanți:

- Scorul total minim 95/1000
- Scorul total maxim 990/1000
- Valoarea medie a scorului total 533/1000

**Distribuția rezultatelor Concurs „Aurel Vlaicu”
2022**

CONCURSUL INTERDISCIPLINAR „AUREL VLAICU”

Sibiu, 22.01.2022, Ediția a IX-a

În vizită la Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” Sibiu

*Intrarea principală a Colegiului Național
„Gheorghe Lazăr” Sibiu*

Organizarea și coordonarea concursului:

- *prof. Gabriela Săndulescu*
- *prof. Nicolae Suci*
- *prof. dr. Gabriel Octavian Negrea*

1. Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” Sibiu

Școala care poartă astăzi numele de Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” a fost înființată în Sibiu în anul 1692 de ordinul călugărilor iezuiți, sub domnia împăratului Leopold I. În funcție de limba de predare, istoria Colegiului Național „Gheorghe Lazăr” Sibiu este împărțită în patru perioade sau epoci:

I. Epoca latină, între 1692 și 1848

II. Epoca germană, între 1849 și 1867

III. Epoca maghiară, între 1868 și 1918

IV. Epoca română, începând din anul școlar 1919-1920.

După Marea Unire din 1918, școala trece la limba de predare română, primind denumirea de liceu și dreptul de a purta numele marelui cărturar și patriot român Gheorghe Lazăr, fondatorul învățământului românesc modern. În anul 1992, la aniversarea a 300 de ani de existență, liceul a primit, prin Ordin al ministrului învățământului, denumirea de Colegiul „Gheorghe Lazăr”, iar începând cu anul școlar 1999-2000 a devenit Colegiul Național „Gheorghe Lazăr”.

În prezent, Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” școlarizează în fiecare an aproximativ 1000 de elevi în 8 clase de nivel gimnazial și 25 de clase de nivel liceal. La nivel gimnazial accentul este pus pe limba și literatura română, matematică și limbi moderne. Rezultatele obținute la Evaluarea națională sunt excelente în fiecare an și toți absolvenții de gimnaziu își continuă studiile la nivel liceal, majoritatea fiind admiși în clasa a IX-a la Colegiul Național „Gheorghe Lazăr”. Clasele de nivel liceal sunt din filiera teoretică, profilul real, specializările științe ale naturii și matematică informatică. Sunt oferite specializări suplimentare celor interesați: intensiv/bilingv limbi moderne pentru clase de științe ale naturii, respectiv intensiv informatică pentru clasele de matematică informatică. Rezultatele obținute la examenul național de Bacalaureat sunt foarte bune în fiecare an școlar și majoritatea absolvenților de liceu își continuă studiile la nivel universitar, în cea mai mare parte urmând domenii reale.

Laboratorul de biologie din Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” este o sală special amenajată în vederea desfășurării orelor de biologie și lucrărilor practice de laborator. Aici se găsesc mese de lucru, dulapuri tip vitrină cu mulaje, preparate formolizate, aparatură de laborator precum și un colț viu cu plante adaptate climatului din laborator.

Laborator biologie

Laborator fizică

Din probele solicitate la concurs:

2. Nutriția specifică plantelor din laboratorul de biologie este:

- a) Parazită
- b) Simbiontă
- c) Autotrofă
- d) Heterotrofă

În timpul orei de fizică desfășurată în laborator, elevii clasei a VI-a C au fost împărțiți în 6 grupe și li s-au pus la dispoziție balanțe, mase marcate și un corp de masă necunoscută. Fiecare grupă a determinat prin mai multe măsurători masa corpului și au fost raportate următoarele rezultate:

Cel mai probabil masa corpului este apropiată de valoarea:

- a) 105 g
- b) 125 g
- c) 132 g
- d) 106 g

3. Tudor este pasionat de Geometrie. A învățat în acest an despre unghiuri și măsurile lor, iar acum este preocupat să găsească toate orele la care minutarul (limba ceasului care arată minutele) și orarul (limba ceasului care arată orele) se suprapun, adică formează un unghi de 0 grade.

Tudor are două întrebări simple la care suntem convinși că știi să răspunzi și tu:

3.a. Care este măsura unghiului format de minutar și orar în momentul începerii orelor de curs în Colegiul Național „Gheorghe Lazăr”?

- a) 30 de grade
- b) 120 de grade
- c) 90 de grade
- d) 60 de grade

3.b. Care este măsura unghiului format de minutar și orar în momentul începerii primei pauze dintr-o zi de curs la Colegiul Național „Gheorghe Lazăr”?

- a) 33 de grade
- b) 30 de grade
- c) 34 de grade
- d) 35 de grade

Feed-back elevi

„MULȚUMESC PENTRU PROVOCARE!”

„A FOST O EXPERIENȚĂ FRUMOASĂ.”

„SUBIECTELE AU FOST FOARTE INTERESANTE ȘI
CAPTIVANTE DIN TREI DISCIPLINE DIFERITE.”

„AȘ VREA SĂ FIE MAI MULTE CONCURSURI DE ACEST
FEL.”

„SUBIECTELE AU FOST INTERESANTE ȘI DESTUL DE
DIFICILE.”

„MI-A FOST UȘOR SĂ PARTICIP FIINDCĂ S-A DERULAT
ONLINE, IAR SUBIECTUL A FOST INTERESANT.”

„SUNT PASIONATĂ DE ȘTIINȚE ȘI DUPĂ O PERIOADĂ
LUNGĂ DE REPAUS ÎN CE PRIVEȘTE ORGANIZAREA
CONCURSURILOR MĂ BUCUR CĂ ACUM AM PUTUT
PARTICIPA LA ACEST CONCURS.”

„MĂ BUCUR CĂ AM PUTUT PARTICIPA ONLINE LA
ACEST CONCURS.”

„MI-A PLĂCUT CONCURSUL LA CARE AM PARTICIPAT.”

„AM ȘTIUT SĂ RĂSPUND LA SUBIECTE, MĂ BUCUR CĂ
AM PARTICIPAT.”

„AM PRIMIT UN PUNCTAJ BUN LA SUBIECTE ȘI VREU SĂ
MAI PARTICIP LA CONCURSURI DE ACEST FEL.”

POMPEII – ORAȘUL ÎNGHEȚAT ÎN TIMP

În cadrul orelor de „Elemente de limbă latină și de cultură romanică”, le-am propus elevilor clasei a VII-a B o activitate bazată pe colaborare, pornind de la propriile interese și pasiuni. Ei au realizat proiecte despre sculptură, literatură sau muzică, despre familie, tradiții sau jocuri, despre zei, artiști sau conducători romani, reușind să capteze atenția colegilor, să stârnească interes, noi discuții și, de foarte multe ori, au fost recompensați cu laude și aplauze.

Un astfel de proiect este cel al elevilor Sebastian Caminschi și Andrea Buontempo, o ieșire din spațiul clasei și o întoarcere în renumitul Pompeii, a cărui realizare a îmbinat experiența proprie, pasiunea pentru literatură și pentru istorie, competențe digitale și multă sensibilitate.

prof. Delia Căzilă

Totul a început cu o carte:

POMPEII. VIAȚA UNUI ORAȘ ROMAN, scrisă de Mary Beard, profesor de literatură antică la Universitatea din Cambridge și membră a Academiei Regale de Arte, considerată a fi „cel mai cunoscut clasicist al Marii Britanii”.

Cartea scoate la iveală vestigiile acelei lumi, înțelese prin ruinele de la Pompeii, orașul roman îngropat sub lava și cenușa Vezuviului în urma erupției catastrofale din anul 79 p. Chr. Este un portret extraordinar și incitant al unui oraș din Antichitate, al vieții cotidiene din acele locuri și timpuri îndepărtate.

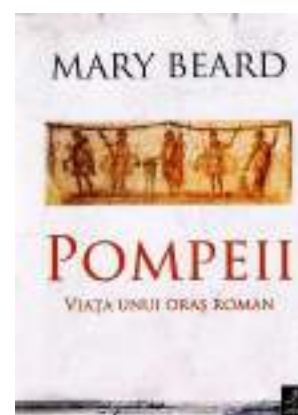
Mi-am dorit să văd cu ochii mei ceea ce m-a fascinat la această carte și astfel pe itinerariul vacanței din Italia am trecut și acest obiectiv.

Am ajuns acolo cu un tren foarte „pitoresc”, luat din Napoli și denumit Circumvesuviana, și imediat, din mica gară, am remarcat faptul că Vezuviul urmărește atent turiștii și se interpune în orice cadru.

Din câte se știe Vezuviul nu este un vulcan stins, dar fie ca zeii să ocrotească zona din jurul lui și niciodată oamenii care trăiesc acolo să nu mai treacă printr-o nenorocire asemănătoare.

Odată intrat în sit-ul arheologic, atunci când te plimbi prin oraș, te aștepti să se ivească vreun locuitor de după un colț de stradă, sau să iasă vreun copil dintr-o curte sau vreo vilă, să vezi oameni în arenă sau la terme, atât de real pare totul. Curând înțelegi că orașului îi lipsește doar viața, în rest fiind aproape intact.

Dacă vrei să știi care este istoria trecută și prezentă a orașului pietrificat, vă rog să urmăriți mica noastră reconstrucție (realizată împreună cu colegul meu, Andrea Buontempo), în cadrul proiectului de la materia „Elemente de limbă latină și de cultură romanică”, coordonat de doamna profesoară Delia Căzilă.

Sebastian Caminschi, clasa a VII-a B

secolul al VI-lea a. Chr

Templul lui Isis din Pompeii
- reconstrucție 3D -

anul 79 p. Chr

Marea erupție a Muntelui Vezuviu

sfârșitul secolului al XVI-lea

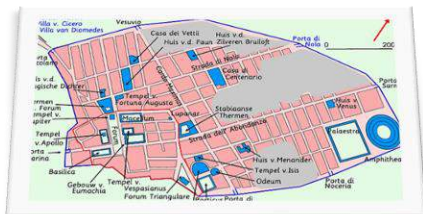
Redescoperirea orașului

Pompeii, conservat de straturile de cenușă - scurtă istorie:

Pompeii a fost un vechi oraș roman așezat în apropiere de Napoli în regiunea Campania. În urma erupției vulcanului Vezuviu, în data de 24 august 79 p. Chr., orașul a fost acoperit cu un strat gros de cenușă vulcanică. Deși Pompeii a fost inițial redescoperit la sfârșitul secolului al XVI-lea, a fost excavat în mod corespunzător doar în secolul al XVIII-lea.

Pompeii, viața întreruptă - cele două vieți ale orașului devastat:

O veche glumă arheologică spune că Pompeii a murit de două ori: o dată a fost moartea bruscă, provocată de erupția Vezuviului; a doua oară a fost moartea lentă, pe care orașul a suferit-o când a început să fie scos la lumină, la mijlocul secolului XVIII.

Pompeii, istoria prosperității orașului - descoperirile oferă cele mai bune mărturii despre viața romanilor antici:

Istoria orașului ne spune că a fost fondat de un vechi trib Oskie din secolul al VII-lea a. Chr. Pompeii a fost un port maritim, prin care mărfurile erau livrate la Roma. De asemenea, orașul era un centru important pentru producția de vin și ulei de măsline.

În anii săi de glorie au fost construite toate tipurile de clădiri tipice unui oraș roman: templul lui Jupiter, piețe acoperite, clădiri culturale și administrative. În oraș au existat două teatre, dintre care unul, cel mai mic, a fost acoperit și amfiteatrul (cel mai vechi din toate scrierile cunoscute), care a fost conceput pentru 20 de mii de spectatori.

POMPEII – ORAȘUL ÎNGHEȚAT ÎN TIMP

Orașul a fost decorat cu diverse sculpturi și capodopere de artă, străzile au fost pietruite. Au existat, de asemenea, o mulțime de case și magazine, care au fost denumite în onoarea unor evenimente, personalități sau lucrări: de exemplu - Vila Misterelor, Casa Faun, Casa Menandru, Casa de epigrame. Proprietarii de case bogate și-au decorat casele cu diferite fresce și mozaicuri.

Pompeii arată ca un oraș modern - o civilizație de acum 2000 de ani, care uimește prin cât de evoluată era acea lume:

Petrecherile fastuoase implicau nu doar feluri de mâncare rafinate și uimitoare, ci și muzică, dansuri, scamatorii, sclavi și sclave frumoase în veșminte străvezii, perne de purpură, cununi de flori și adevărate orgii de miresme – ploi de petale de trandafiri, porumbei cu aripile înmuiate în parfum.

Luptele de gladiatori, măcelărirea animalelor în arenă (sau sfârtecarea oamenilor de către animale) erau distracții obișnuite, foarte populare.

Pentru romanii din vremea Imperiului, a merge la baie și a zăbovi acolo era ceva care ajunsese să aibă puțină legătură cu igiena; curățarea corpului era un scop secundar, adevăratul rol al băii era acela de a prilejui întâlnirile, socializarea.

Capodopere de artă
- Picturi murale, sculpturi -

Frescă
- Luptele de gladiatori -

Baie publică cu sistem de canalizare din tuburi de cărămizi

Viața de zi cu zi din Pompeii - o inscripție oferă indicii despre un moment din viața locuitorilor:

Inscripția descoperită într-un mormânt în anul 2017, scrisă în limba latină (limba oficială a Imperiului Roman) face trimitere la un banchet, organizat cu ocazia ajungerii la maturitate a unui tânăr dintr-o familie bogată. Inscripția descrie banchetul pe care fiul adoptiv al lui Marcus Alleius Minius, l-a organizat cu prilejul împlinirii vârstei necesare de a purta „toga virilis”. La acest banchet au participat 6.840 de invitați (invitați), iar o parte din distracție a fost oferită de către 416 gladiatori care s-au luptat.

Pornind de la numărul de invitați, arheologii au putut aproxima populația pe care a avut-o Pompeii, concluzionând că orașul ar fi putut avea în jur de 30.000 de locuitori.

Ruinele din Pompeii arată că romanii sunt inventatorii reciclării - o parte a orașului a fost construită din gunoi reciclat:

Grămezile uriașe de deșeuri aparent aruncate în afara zidurilor orașului erau de fapt în așteptare pentru cicluri de utilizare și reutilizare.

Deșeurile erau colectate și sortate pentru a fi revândute și refolosite. S-a descoperit că unii pereți de clădiri, de exemplu, au inclus materiale reutilizate, cum ar fi bucăți de țiglă și tencuială sau amfore rupte. Aproape toate aceste ziduri făcute din materiale reciclabile au fost tencuite la final.

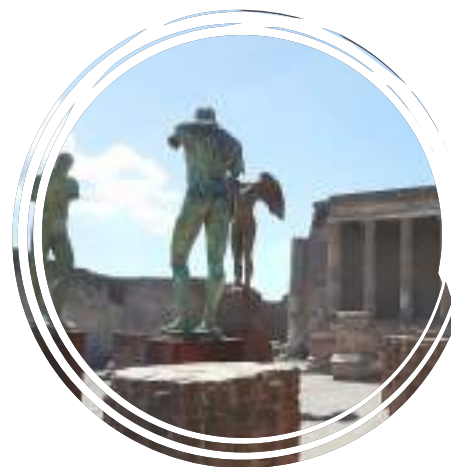
Pompeii, istoria unui viitor - oare, suntem superiori acelor care au trăit cu mult timp înaintea noastră?

Pompeii avea la data distrugerii lui un centru format din Forum Civile cu un porticus pe două nivele, diferite instituții, piețe, temple și grânar, ale căror fațade erau acoperite cu marmură albă. Grandios!

Oriunde în Pompeii-ul antic se putea găsi un mic restaurant, pentru o gustare caldă, o baie comună cu apă rece și caldă, magazine pentru diferite cumpărături și temple pentru rugăciune. Existau 30 de cuptoare de pâine și cel puțin un hotel cu restaurant.

Pompeienii mergeau la teatru cu soțiile lor, organizau lupte cu gladiatori și vizitau casa plăcerilor.

Casele le-au fost strivite de lavă. S-au despărțit destine atunci. Acum, Pompeii ne dezvăluie misterul!

Vizitând casele vechi de două mii de ani, stând în fața obiectelor distruse și ale oamenilor fugind din casele lor, am primit o lecție de viață. Acei oameni gândeau ca noi, se certau în campania electorală, aveau reguli de circulație în oraș... Le lipseau... ce? Tehnica de azi?

Am perceput totul ca pe o întoarcere în timp, iar eu ajunsesem acolo doar pentru a vizita niște ruine.

Andrea Buontempo, Sebastian Caminschi, clasa a VII-a B

Surse de informare:

1. coord. Hart-Davis, Adam – *Istoria. O Carte Dorling Kindersley: București, Enciclopedia RAO, 2009*
2. <https://www.google.com/search?q=arta+in+orasul+Pompei>

„Dacă nu gândești la viitor, nu îl poți avea!”

Coord.: prof. Ramona Săftescu

Orice copil are dreptul la viață

Copiii de azi sunt adulții de mâine. Astfel, este important să le fie asigurate condițiile necesare pentru o dezvoltare armonioasă.

Lucrurile de care copiii au nevoie și pe care dreptul la viață le asigură sunt diverse, întinzându-se de la asistență medicală, la un mediu sigur de viață și la securitate.

Dreptul la viață poate să asigure copiilor o viață trăită în siguranță, o viață frumoasă.

Cu toate acestea, lumea în care trăim ne poate face surprize neplăcute. Unele persoane sau state, pot încălca dreptul la viață prin acțiuni necugetate. Un exemplu ar fi situația conflictuală între mai multe state.

Un război poate avea efecte devastatoare cauzând distrugereri, pierderi de vieți și multă suferință.

Cu toate acestea, există speranță. Adulții pot asigura prin acțiunile lor viitoare o lume în care toții copiii au dreptul la viață și libertate, o lume în care orice copil poate avea o copilărie armonioasă, lipsită de griji.

Tudor Giurca, clasa a V-a A

Copiii vor deveni oameni mari

Acesta este gândul cu care orice om ar trebui să se trezească dimineața și să doarmă seara. Pentru că fiecare copil are nevoie să fie protejat împotriva oricăror violențe sau abuzuri, are nevoie de o locuință și de afecțiune.

Iar educația este o siguranță a viitorului. Copiii vor deveni adulții de mâine, medicii, profesorii, muncitorii, cei care vor face omenirea să evolueze, de aceea trebuie să îi ocrotim.

Toți suntem oameni, indiferent de vârstă. Fiecare persoană este diferită de oricare alta, deci este unică. De aceea nu este bine să discriminăm persoanele din jurul nostru.

Mădălina Herban, Ștefania Oltean, Andrei Mitea, clasa a V-a A

Un război nu este altceva decât o luptă pentru putere

Când este declanșat un război, un copil este luat în brațe și dus la graniță cu mama, pentru că tatăl rămâne să lupte. Copilul speriat s-ar putea să nu-și mai vadă tatăl vreodată. În copilărie nu ar trebui să îți fie teamă de nimic, nici să fii nevoit să pleci din țară. În copilărie ar trebui să te joci, să alergi și să te bucuri alături de alți copii.

Acest război ar trebui oprit de dragul societății și mai ales pentru copii. După părerea mea, toate drepturile copilului sunt încălcate prin această luptă pentru putere. Dacă nimeni nu câștigă, iar amândouă țările rămân fără resurse, nu e nimic altceva decât o pierdere de vieți și de bani. Ca să se refacă toate resursele pierdute va costa foarte mult și probabil copiii nu vor avea toate oportunitățile pentru a se dezvolta într-un mod armonios.

PRO PACE!

Joy Ștefănescu, clasa a V-a B

Viitorul din care vrem să facem parte

Încă din copilărie trebuie să te gândești la viitor, la ce vei deveni când vei fi mare. Dacă lăsăm viața în voia sorții și nu ne îndreptăm pașii spre un drum cu un viitor bine ales, nu vom reuși în viață.

Viitorul meu vreau să fie unul luminos, cu reușite și multe bucurii. Întotdeauna am visat că voi deveni un medic pentru că îmi place să ajut oamenii. Nu am un talent extraordinar, dar sunt o persoană responsabilă, perseverentă și îmi place să învăț. Mă pregătesc continuu pentru a-mi urma cariera visată.

Planurile ne ghidează într-un viitor din care vrem să facem parte.

Sara Teășcu, clasa a V-a A

Copiii au nevoie de protecție

Oamenii au drepturi prin simplul fapt că sunt oameni, dar nu trebuie omis faptul că și copiii sunt oameni, ei sunt oameni mai speciali pentru că nu au posibilități să se protejeze de pericole așa cum au adulții, acest lucru făcându-i vulnerabili.

Copiii au nevoie de protecție, astfel la 20 noiembrie 1989 a fost adoptată Convenția ONU cu privire la drepturile copilului, ratificată de România în 25 septembrie 1990.

Acest act arată lumii întregi importanța și obligația respectării drepturilor copilului.

Fără această convenție, copiii ar putea fi discriminați, opiniile lor cu privire la luarea unor decizii care îi privesc nu ar valora nimic, vocea lor nu s-ar putea face auzită, de asemenea, ar fi cu ușurință exploatați și abuzați. Fără această Convenție, unii copii ar fi privați de lucruri necesare dezvoltării lor armonioase, precum: educație, hrană, adăpost, siguranță, familie.

Dacă copiilor de azi, nu le sunt asigurate nevoile pe care le au, ei nu vor deveni adulții de mâine care să vegheze cu responsabilitate la respectarea drepturilor copilului de mâine.

Dragi adulți, vegheați la respectarea drepturilor copiilor, ei au nevoie de mai multă protecție decât voi!

Mara State, clasa a V-a A

Familia și libertatea sunt cele mai importante lucruri din viața unui om

Mulți copii din lumea aceasta sunt tratați necorespunzător. Nu au familie, sunt lăsați pe străzi (abandonați), înfometați sau triști. Alții au familii, dar nu sunt fericiți. De exemplu, sunt bătuți, agresați și lăsați flămânzi și neîngrijiți, fără sprijin parental. Orice copil are dreptul la o familie și la o viață fericită. Nu trebuie tratați precum niște mini-persoane. Familia și libertatea sunt cele mai importante lucruri din viața unui om. Fără ele, nu vom găsi fericirea.

Sofia Enache, clasa a V-a A

O lume fără copii, ar fi o lume fără bucurie

Gândindu-mă la afirmația dată, mi-am imaginat cum ar fi lumea fără copii. O lume fără copii ar semăna cu o lume seacă, una în care nu ar exista bucurie, o lume în care imaginația ar pieri și oamenii ar fi plictisiți. Fără copii nu ar mai exista generațiile următoare.

Copiii înfrumusețază orice lume, o fac mai bună și îi dau culoare. Copiii de azi sunt adulți de mâine, cei care pot schimba lumea. Dacă se asigură condițiile necesare, copiii vor putea învăța, vor crește oameni mari și frumoși și în viitor lumea va fi mai bună.

Orice părinte, orice om ar trebui să respecte drepturile copilului, deoarece aceștia vor fi cei care vor face omenirea să evolueze.

Respectați dreptul la viață și viitorul omenirii va fi asigurat!

Carla Lăzăroaie, clasa a V-a A

*Pacea este mai
mult decât
absența
războiului.*

*Adevărata pace
este dreptate,
adevărata pace
este libertate.*

(Ronald Reagan)

Viața mea într-o societate fără legi

prof. Ramona Săftescu

Nu mi-aș putea imagina traiul într-o lume în care să nu existe niciun fel de reglementare a drepturilor, obligațiilor, a modului de acces la drepturi și de îndeplinire a obligațiilor, dar și a sancțiunilor, în cazul nerespectării acestor reglementări. Legile sunt cele care instituie un set de obligații și drepturi, modalități de îndeplinire a obligațiilor și de acces la drepturi precum și sancțiuni, care i-ar putea determina pe cetățeni să nu comită infracțiuni, abuzuri, adică acțiuni contrare legii (comiterea de ilegalități, abuzul de putere, etc.). În același timp, legile garantează drepturi, precum dreptul la libertate, la vot, la educație, la sănătate, etc. Asemenea legi sunt caracteristice unui stat de drept și nicidecum unui stat totalitar sau autoritar. Fără toate aceste legi fundamentale, societatea în care trăim s-ar destrăma, iar lumea ar fi dominată de haos. Singurul lucru care ar putea menține o oarecare ordine ar fi bunul simț al oamenilor, simțul civic al acestora, conștiința lor socială. Nimic nu i-ar mai opri pe criminali din a comite infracțiuni, revolte s-ar isca pretutindeni, cetățenii, cu precădere copiii, ar fi lipsiți de orice fel de drepturi, întrucât, datorită vârstei fragede, sunt cei mai predispuși spre a fi ținta abuzurilor, a discriminării și a tuturor activităților criminale, iar fericirea și bucuria vor ceda încet-încet locul tristeții și fricii.

Traiful zilnic s-ar îngreuna exponențial, atât pentru mine, cât și pentru cei din jurul meu, cunoscuți și necunoscuți, întrucât economia se va prăbuși, iar toată lumea va trăi cu frica pierderii agoniseli, dar cel mai important, a demnității, a libertății, a dreptului la opinie, iar în unele cazuri, chiar a vieții. Ar exista șanse ridicate ca părinții mei, ca de altfel și părinții altor copii, să-și piardă locurile de muncă, adică modalitatea de a-și câștiga existența (nu mai există legi care să-ți asigure un loc de muncă). Procurarea de hrană va deveni și ea mai anevoioasă, iar magazinele alimentare se vor goli treptat. Necesitățile primare (hrană, îmbrăcăminte și îngrijire medicală) vor fi greu de asigurat, probabil nu se va ajunge la foamete, dar situația nu va fi una stabilă în niciun caz.

Sunt aproape sigur că părinții care își iubesc copiii nu ar încerca vreodată să le facă rău, chiar dacă nu mai există nicio lege care să îi împiedice. Cum nu ar mai fi asigurat dreptul la educație, ar fi foarte improbabil ca eu (la fel ca orice alt copil) să mai pot frecventa școala și să mai pot învăța lucruri care mă pregătesc pentru viața de adult și de care să mă folosesc în viață. Nu aș putea fi sigur că nu voi fi furat, luat prizonier sau chiar omorât când mă aflu în public. Ar fi nevoie să mă feresc constant de toate pericolele din jurul meu.

Mesaje pentru pace

prof. Irina Filip

Într-o asemenea societate nu există opreliști (legi) care să mă împiedice să fac rău, aș putea să am asupra mea o armă (o bâta, baton folosit de polițiști sau chiar un „tazer”) pentru protecție proprie. Ar putea deveni foarte greu să am acces la medicamente și la asistență medicală în spitale pentru a fi tratat de vreo afecțiune, deoarece, cel mai probabil, nu-mi va mai fi asigurat dreptul la sănătate.

Nu aș mai putea avea încredere în nimeni altcineva decât în părinții mei. Oamenii care m-ar întâlni și mi-ar spune că vor să mă ajute, vrând să pară niște indivizi cu intenții bune, ar putea, la fel de bine, să fie niște criminali fără suflet. Îndoiala s-ar cuibări încet... încet în sufletul meu și mi-ar pune la grea încercare judecata și discernământul, dar mi-ar ascuți și simțurile, intuiția și vigilența. M-aș putea afla într-o situație în care inima să-mi spună să acționez într-un fel, dar rațiunea să-mi dicteze altceva, creându-mi o permanentă stare de tumult, neliniște interioară. Îmi imaginez că nici măcar n-aș avea prieteni cu care să-mi împărtășesc toate necazurile. Ar trebui să-mi găsesc, dacă este și posibil, un loc de muncă ca să îmi câștig traiul sau să procur bunuri dacă nu sunt plătit pentru munca depusă. Desigur, în cel mai sumbru scenariu, aș fi în stare și să fur, că doar nu m-ar împiedica nimeni și nimic, devreme ce nu există legi care să mă sancționeze pentru asemenea fapte reprobabile.

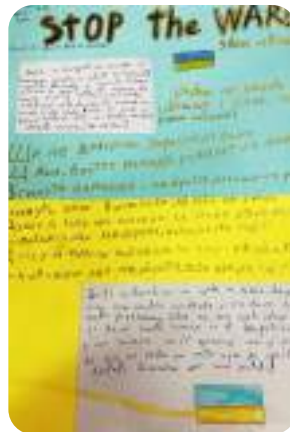
Cum am stabilit și la începutul eseului, nu mi-aș putea imagina viața într-o astfel de societate: haotică și fără reguli, unde oamenii se dezumanizează până la stadiul în care pot face tot ceea ce își doresc, fără limite, chiar dacă ceea ce vor este să facă rău, să producă suferință, durere, să-și ducă semenii până la punctul în care să-și piardă demnitatea și stima de sine, ori chiar până la moarte, fără să țină cont de ceea ce este corect, de semenii, de cinste, dreptate și onestitate. Chiar dacă consider că m-aș putea adapta, nu îmi doresc ca societatea dezvoltată și (parțial) armonioasă în care trăim să degenereze atât de mult încât să se manifeste într-o asemenea realitate.

Anastase Luca-Paul, clasa a VII-a B

C
a
r
i
n
a

K
a
r
i
n
a

A
n
d
r
e
i

A
m
e
l
i
a

Maria

Joy

Ștefan

E
r
i
c

Bianca

Darius

Ruxandra

Călin

Mihai

David

**Suntem alături de copiii
din Ucraina!**

Mesaje pentru pace

Maria Nicu, Carina Pereanu, Karina Cobasnean, Andrei Ispășoiu, Joy Stănescu, Bianca Veștemean, Darius Ionașcu, Ștefan Tudosescu, David Băra, Călin Coroian, Mihai Matei, Amelia Nistor, Ruxandra Pavel, Eric Crăciun, clasa a V-a B

Promoting Peace with Poetry and Art

Today, conflict and violence are on the rise, with many regional conflicts. Around the world, millions of children are in danger. We, the pupils from class VI B, used poetry and art to express our hopes for a more peaceful future. Our English teacher, Alexandra Bega, challenged us to write acrostic poems using the word PEACE.

(prof. Alexandra Bega)

Prayers keep peace on our planet,
Everyone is calm and happy.
All the people in the world
Can feel safe and can be hopeful,
Even during difficult times.

Sara Frățilă

Prosperity will come when you all stand for
Equality and justice together
A world full of love will rise forever
Cause we're all a family,
Each human for humanity!

Alexia Savu

People in Ukraine are dying for nothing
Everybody wants to live
Alarms are going off and people are scared
Can we help?
Everyone can and needs to do so.

Rareș Mitrea

Pray for Ukraine , stand for Ukraine,
Everyday and people in Ukraine will hear you
And gain hope , so they
Can stand and go back home,
Enlightened.

David Cantor

Please, keep this beautiful world a good place!
Enough space for all, we don't need to race.
Above all the missiles there are shiny stars,
Care about all the humans' scars!
End this war!

Andreea Hunyadi

People should help each other.
Earth is a beautiful place,
All we want is to keep it like this
Calm is the best option.
Everyone is equal, no one is more powerful.

Luca Opreșiu

Larisa Radu, clasa a VI-a B

Mihnea Ionescu, clasa a VI-a B

Promoting Peace with Poetry

*Peace is like a beautiful day,
Everyone wants it to stay,
And never go away, stay
Calm and enjoy this wonderful day,
Especially the ones who from home are away.*

Crisan Sonia

*People will stand together
Equality is the word we need
And I hope that all will say
Can we help? Can we re-establish peace?
Especially those who started it.*

Andrei Mănițiu

*Prayers for everyone,
Everyone deserves to stay at home,
At a table with their family.
Come on, let's help
Each human, for humanity!*

Timea Rusu

*People need love
Erupting from our hearts.
All of us are caring,
Caring for all who are in need.
Everybody in the world wants peace.*

Sebastian Olosutean

*People want freedom and peace
Equality for every human being.
Also we have to feel safe,
Calm is what we need,
Everyone deserves to be HAPPY.*

Natalia Voic

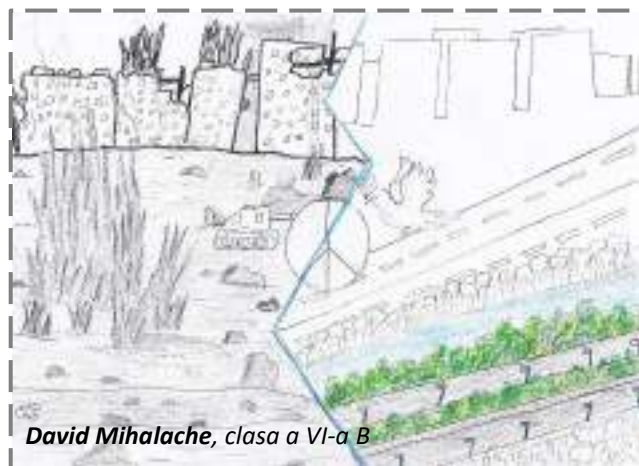
*Peace is the most powerful weapon,
Everybody could be happy,
All of us help others.
Countries have unity,
Energy is positive.*
Alexandra Mărginean

*Peace? What does it mean to you?
Everybody needs to believe that peace is like home!
A place where we can go, when we feel alone.
'Cause we are all a family!
Even if we are from different places!*

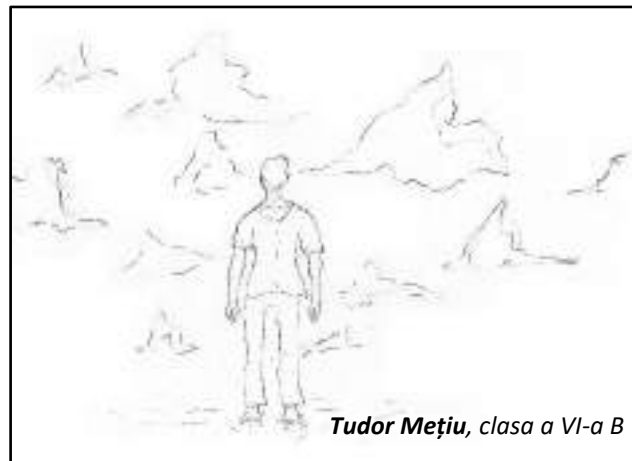
Cristina Bulie

Vanes

David Mihalache, clasa a VI-a B

Tudor Mețiu, clasa a VI-a B

Vlad Turda, clasa a VI-a B

Good bye! Auf Wiedersehen!

Au trecut patru ani.

*Patru ani de
încercări,
experiențe noi și
vise împlinite.*

*Viitorul se deschide
în fața noastră.
Pornim la drum cu
speranța și
încredere.*

Clasa a VIII-A A
diriginte: prof. Ramona Szasz

Data: Dumnezeu știe ce dată e, eu am rămas blocat în martie 2020

- Foarte fain, recomand, mai venim (la liceu - sper);
- Notă: 7 teste de antrenament pe săptămână/10;
- Dacă ar fi să rezum gimnaziul într-o propoziție, ar fi „S-a pățit!”;
- Probabil nu am pus destule „i”-uri la cuvinte, deci puteți lua de aici: (i i i i i i i i i i);
- Mi-am făcut noi prieteni de la care să copiez, prieteni cu care să colaborez și oameni extraordinari și colegialitate și bla bla, se găte gimnaziul;
- În concluzie, doamna Șerb și doamna Bonea, foarte fain!

(Luca Vasiu)

În acești 4 ani ne-am făcut prieteni noi și am făcut circ. Eu vin la școală ca să-l salut pe mecanic și el, la rândul lui să spună: „Bună ziua, fecior!”. Eu sunt Matias și îmi plac maimuțele.

(Matei Milea)

De multe ori ni s-a spus că părem și chiar suntem maturi. Probabil că da, modul în care ne comportăm nu reflectă întocmai vârsta noastră, dar tot ne-am distrat.

Nu voi uita niciodată anii de gimnaziu petrecuți la C.N.G.L. (**Răzvan Șerbu** - botezat Șerban de către profa de mate)

Chiar dacă geometria m-a șocat (și m-a făcut ocazional să plâng), gramatica m-a chinuit (și mă chinuie și acum), algebra m-a alinat. Chiar și acum, sunt entuziasmată că am revenit la școală și am îndrăgit fiecare moment din timpul petrecut împreună cu colegii.

(Rianna Tămaș)

Părerea mea despre ultimii 4 ani este bună. În ciuda greutăților din clasa a VIII-a, mi-am făcut mulți prieteni și am trecut prin multe alături de ei.

Legat de profesori, sper că la liceu să avem mai puține teme...

(Bogdan Fășoiu)

În cei patru ani petrecuți aici, am acumulat o mulțime de cunoștințe, dar am dobândit multe valori în cadrul proiectelor organizate de Centrul de Documentare și Informare al școlii noastre. De asemenea, m-am legat sufletește de profesori, de aceea mi-aș dori să îmi continui studiile la Colegiul din inima Sibiului.

(Fabian Bratu)

Au revoir! La revedere!... gimnaziu

În ciuda greutăților și ocazionalelor pituțe la mate și extemporale la fizică, acești ani au fost incredibili. Algebra m-a pasionat, literatura și muzica mi-au oferit un refugiu, iar gramatica și geometria (mai ales cea în spațiu) și câteva ore de engleză m-au răvășit complet. Chiar dacă nu au fost perfecți, acești ani au fost incredibili și nu i-aș schimba câtuși de puțin. Recomand!!!

(Teodora Dima)

În acești patru ani eu „vruî să fi plecat” în unele situații din cauza haosului din clasă, unde copiii aruncau cu tot felul de lucruri. Și nu era frumos!

(Noel Grancea)

Cu ajutorul timpului, și mai ales al profesorilor, am început să asociez materia predată cu viața din jurul meu. Încurajez înscrierea elevilor la această școală, deoarece te poate ajuta să treci mai ușor peste dificultățile din viață și nu numai.

(Vicențiu Vlad)

Ora de geografie, cu profesoara noastră dragă, Ana Marinescu, m-a făcut mereu să zâmbesc și să realizez că trebuie să fim și „oameni culți, pe lângă buni matematicieni” (cum spune dânsa).

În cele din urmă îi mulțumesc profesoarei de matematică, Delia Șerb, cea mai șmecheră profă din Lazăr și dirigintei mele, Ramona Szasz care a reușit să ne învețe importanța respectului și a înțelegerii reciproce.

(Moldovan Maria)

Anii de gimnaziu – un montagn-ruse de emoții și trăiri, antologia de amintiri păstrate-n suflet și dor, inspirația noastră să trăim, să avem curajul să visăm...

Începutul și, în același timp, finalul unei călătorii, o promovare a personalității, diversității și frumuseții educației – complex de cunoștințe, trăsături, emoții – un fragment al vieții noastre. Îl lăsăm în urmă.

(Maia Loloiu)

Acești patru ani au fost foarte haotici. De la pandemie până la temele la mate. Multitudinea de emoții nu poate fi explicată, doar trăită. Dacă n-ai diploma de clasa a VIII-a și citești asta... Pățești!

Tot felul de oameni am întâlnit... Amiku Luku, amiku Paul, fata aia care are nevoie la baie și ăla miku' Șerban cu bani (LOL Șerban, tot nu-ți dau banii!).

Când o să citesc asta și o să locuiesc sub un pod, o să am doar un singur regret... că nu mi-am mărturisit dragostea față de... Matematică!

Abia aștept să mai trec prin cancelaria aceea blanao și să țip cât mă țin plămâni <3: „EYO, ALE, ALE!

Ți-am luat ghiozdan”. Btw, Teo, mai lasă odată româna și convertește-te!

(Adrian Voloșiniuc - Zis și Ady Volo)

Câțiva profesori m-au influențat și m-au ghidat spre un stil de învățare eficient. Doamna dirigintă a fost mereu bună și înțelegătoare cu noi.

În acești ani în care am împletit relații de prietenie cu câțiva colegi, mi-am descoperit pasiunile, maturizându-mă. A fost o perioadă frumoasă și nu o voi uita niciodată.

(Alexandra Popescu)

Acești patru ani au trecut foarte rapid. Nu au fost foarte ușori, iar situația pandemică cu siguranță și-a lăsat amprenta.

(Damian Morar)

Diriginta, doamna Szasz a fost genială și cred că ar trebui ca toți să fie de acord cu asta pentru că, în acești patru ani, am trăit multe experiențe și bune și rele. Avem mult noroc că am avut ocazia să o avem ca dirigintă.

(Theea Stîngaciu)

În opinia mea, experiența la această școală a fost bună, dar puțin cam dificilă. Fiind venit dintr-o altă țară, cu alt sistem școlar, materia din clasa a VIII-a mi se pare foarte grea, dar am norocul să fiu ajutat uneori de colegii mei. Mi-a fost, și încă îmi este greu să îmi fac prieteni.

Nu am prea multe de spus despre școală, dar sunt multe lucruri de apreciat. Sper în continuare că o să termin acest an cu note bune și alături de câțiva prieteni buni.

(Bryan Ciolponea)

My fantasy animal

Have you ever heard of an animal made of several animal parts like fox's ears and a panda's body? Read and find out more about out-of-this-world creatures!

prof. Arina Badiu

Hi! I would love to present you my creation. It's a combination of a few of my favorite animals. Each animal has got its own story. So, let's start! It's got a tiger's head. Let me explain why I chose this animal: ever since I was a kid, I have liked tigers a lot and I still do, even to this day. I've seen a lot of them and I can say I'm clearly in love with them. Also, it's got fox ears. I chose the fox because I think it is very cute, but it can be very dangerous, too. I've never seen a fox, but I know I would love it! It's got a panda's body! I thought I would use this animal, too, because I lose my mind when I'm around pandas or if I see them anywhere. I have developed this sympathy from my Chinese teacher!

The skin is different: it's a giraffe's skin. I love giraffes, even though I don't show that much interest in them, overall, I love those animals! The last part of my mythical animal is a rabbit's tail. And again, why did I choose it? Well, I had a bunny and I loved it to bits, and I still do, but unfortunately it passed away.

This mythical animal is very special. It's very small, even though the animal parts that I have chosen are pretty big! This creature is 35 inches tall! I would say, since it lives only in my head, that it eats just candies and nothing else, so be careful, don't feed it anything else! Also, this mythical animal is very dangerous even if it's very small! It can bite you very deeply, so look out! I'm joking, of course! I hope you enjoyed reading about my fantasy animal!

Luana Ionuș, clasa a V-a B

Here is my fantasy animal. It has got a shark's mouth, a pig's nose, a cat's head, a bunny's ears, a giraffe's neck, a peacock's body and wings and a horse's legs.

Its name is Bingo and it is very friendly. It can jump, run, and fly, but it can't swim. It prefers to eat grass, fruit and vegetables but it can't eat sweets. Its favorite fruit is the apple.

It loves singing in the morning and playing with other animals. Bingo also loves travelling. Bingo is strange, but friendly and pretty. This is it for now, bye!

Carina Pereanu, clasa a V-a B

ELEVI PREMIAȚI LA OLIMPIADE ȘI CONCURSURI ȘCOLARE ȘI EXTRAȘCOLARE

2020-2021

Concursul ”Ordinul Povestitorilor#11”

- Angelina Floricioiu, clasa a VII-a B – text premiat și publicat în volumul nr. 11, Arthur, 2020, coordonator Adina Popescu
- Alexia Ciobănuț, clasa a VII-a A – text premiat și publicat în volumul nr. 12, Arthur, 2021, coordonator Adina Popescu

Concursul Național Transcurricular de Lectură și Interpretare „Ionel Teodoreanu”

Echipa:

- Alexia Mihaela Ciobănuț, Anisia Oncioiu, Andrei Țiplic, Paul Țiplic, clasa a VII-a A – Premiul I
- Sebastian Caminschi, Sebastian Farcașiu, Andreea Teleșpan, Claudia Teleșpan, clasa a VII-a B – Premiul I

Concursul Național de Poezie „Ocrotiți de Eminescu”, Blaj, ediția 2021

- Maia-Daniela Loloiu, clasa a VII-a B – Premiul I
- Angelina Floricioiu, clasa a VII-a B – Premiul al III-lea
- Alexandra Popescu, clasa a VII-a B – Mențiune
- Georgiana-Daniela Muntean, clasa a XI-a F – Premiul I

Concursul Național „Radu Stanca”, Sibiu, 2021

- Angelina Floricioiu, clasa a VII-a B – Premiul I (proză), Premiul al III-lea (poezie),
- Alicia Feșeriu, clasa a VII-a B – Premiul I (proză),
- Alexandra Popescu, clasa a VII-a B – Premiul I (creație liberă),
- Maia-Daniela Loloiu, clasa a VII-a B – Premiul al II-lea (creație liberă)

Concursul Internațional „Ana Blandiana”, Brăila, 2021

- Georgiana-Daniela Muntean, clasa a XI-a F – Premiul III
- Maia-Daniela Loloiu, clasa a VII-a B – Mențiune
- Teodora Dima, clasa a VII-a B – Mențiune

Concursul Național „Octavian Goga sau ecoul pătimirii noastre în mileniul III”, ediția 2021

- Maia Loloiu, clasa a VII-a B – Premiul al III-lea (creație lirică pe teme la alegere)

Olimpiada Națională de Lingvistică, 2021

- Fabian Bratu, clasa a VII A – Medalie de Bronz
- Alicia Faraon, clasa a VII B – Mențiune Onorabilă

Câștigător al Competiției Naționale „Creatorii de Educație – Generația 2021”, prof. Daniela Pânăzan Lorinczi, elevi clasele VII A, B

(<https://www.creatorideeducatie.ro/castigatorii-selectiei-nationale-de-bune-practici-creatori-de-educatie-editia-2021/>,
<https://www.creatorideeducatie.ro/concurs/si-cartile-au-suflet-atelier-de-lectura-si-scriere-creativa/>)

Olimpiada Națională de Programare online

- Oloșutean Sebastian, clasa a VI -a B – Premiul pentru animație excepțională

Olimpiada Națională de Limba și Literatură Română, etapa județeană

- Băilă Cristian, clasa a VI-a A – Premiul I
- Onicioiu Anisia, clasa a VII-a A – Premiul I
- Loloiu Maia, clasa a VIII-a A – Premiul I
- Lăzăroaie Carla, clasa a V-a A – Premiul II
- Neacșu Ruxandra, clasa a VI-a A – Premiul II
- Frățilă Sara, clasa a VI-a B – Premiul III
- Giurca Tudor, clasa a V-a A – Mențiune
- Ciobănuț Alexia, clasa a VII-a A – Mențiune

Concursul Național de Poezie „Ocrotiți de Eminescu”, Blaj, ediția 2022

- Loloiu Maia-Daniela, clasa a VIII-a – Premiul I
- Băilă Cristian Andrei, clasa a VI-a – Premiul al II-lea

Concursul Național de Creație „Amândoi, în aburul pâinii”, Tg. Mureș, ediția 2022

- Loloiu Maia-Daniela, clasa a VIII-a – Premiul I
- Băilă Cristian Andrei, clasa a VI-a – Premiul al II-lea

Olimpiada Națională de Cultură și Spiritualitate Românească (literatura română și religie), etapa județeană, martie 2022

- Bratu-Sonea Fabian, clasa a VIII-a A – Premiul I
- Băra Andreea, clasa a VI-a A – Premiul II
- Dima Teodora, clasa a VIII-a A – Premiul III
- Loloiu Maia, clasa a VIII-a A – Mențiune
- Lorinczi Francesca, clasa a VI-a A – Mențiune

Concurs „Rugăciunea – scara spre cer” (Proiect Cartea – lumină din lumină)

- Băra Andreea, clasa a VI-a A – Premiul I
- Florea Flavius, clasa a VI-a A – Premiul I
- Băilă Cristian, clasa a VI-a A – Premiul III
- Berceanu Ioana, clasa a VII-a A – Premiul III
- Șulea Ioana, clasa a VI-a A – Mențiune

Concursul Comper

Etapa I: de evaluare sumativă stadială, clasele a V-a

- 19 elevi premiul I
- 21 elevi premiul al II-lea
- 3 elevi premiul al III-lea
- 3 elevi mențiune

Etapa II: de evaluare sumativă finală, clasele a V-a

- 9 elevi premiul I
- 21 elevi premiul al II-lea
- 12 elevi premiul al III-lea
- 1 elev mențiune

Așteptăm cu nerăbdare etapa națională de tip olimpiadă!

Olimpiada Națională de Fizică, etapa județeană

- Radu Larisa, clasa a VI-a B – Premiul II
- Răuciu Cezara, clasa a VI-a B – Premiul III
- Trif Ioan Tudor, clasa a VI-a B – Premiul III
- Mănițiu Andrei, clasa a VI-a B – Mențiune
- Tufă Bogdan, clasa a VI-a B – Mențiune
- Baiaş Andrei, clasa a VI-a A – Mențiune
- Buta David Nicolae, clasa a VI-a A – Mențiune
- Țiplic Andrei, clasa a VII-a A – Premiul I
- Țiplic Paul, clasa a VII-a A – Premiul II
- Șulea Ioana, clasa a VII-a A – Premiul III
- Buontempo Andrea, clasa a VII-a A – Mențiune
- Mușat Darius, clasa a VII-a A – Mențiune
- VasIU Luca Mihai, clasa a VIII-a A – Premiul I
- Grama Tudor, clasa a VII-a A – Mențiune

Olimpiada Națională de Chimie, etapa județeană

- Loloiu Maia, clasa a VIII-a A – Locul II
- Grancea Noel, clasa a VIII-a A – Locul IV

Olimpiada de Educație Tehnologică, etapa județeană

- Ispășoiu Andrei, clasa a V-a B – Premiul I
- Matei Mihai, clasa a V-a B – Premiul III
- Tudosescu Ștefan, clasa a V-a B – Premiul III
- Ganea Alexandra, clasa a VII-a B – Premiul I
- Săvoiu Adina, clasa a VIII-a B – Premiul II

Olimpiada de engleză, etapa județeană

- Florea Irina, clasa a VII-a A – Premiul III
- Crăcea Alexandru, clasa a VII-a A – Mențiune
- Anastase Luca Paul, clasa a VII-a B – Mențiune
- Călian Sophie, clasa a VIII-a A – Mențiune
- VasIU Luca, clasa a VIII-a A – Mențiune
- Rusu Robert, clasa a VIII-a B – Mențiune

Concurs „Public Speaking”, 2022, etapa județeană

Premiul I

- Loloiu Maia-Daniela – Everybody is a hero

Premiul II

- Bunescu Vlad – Misinformation during the pandemic
- Hunyadi Karina Isabella – The paradox of heroism

Premiul III

- Șulea Ioana – Heroes are everywhere
- Șușu Adelina Miriam – Our heroes can't be perfect
- Tămaș Rianna Elena – We all wish to be heroes

Mențiune

- Marin Matei – Our (Im)perfect heroes
- Voic Natalia – Heroes are everywhere

Cupa „1 DECEMBRIE” la șah, etapa locală, decembrie 2021

Locul I – Damian Cristiana Sofia, clasa a VI-a B, Gozner Robert, clasa a VII-a A

Locul II – Galea Ana, clasa a VII-a B, Mănițiu Andrei, clasa a VI-a B

Locul III – Mateescu Alexia, clasa a VI-a A, Stancu Vlad, clasa a V-a B

Competiția Națională de Șah - faza județeană, 2022

Locul 1 – Mateescu Alexia, clasa a VI-a A - **calificare la faza finală, pe țară**

Locul 2 – Damian Cristiana-Sofia, clasa a VI-a B

Locul 3 – Gozner Robert-Ioan, clasa a VII-a A

Menționi – Mironescu Andrei, clasa a VII-a B – locul 5, Manițiu Andrei, clasa a VI-a B – locul 11, Stancu Vlad-Adreas, clasa a V-a B – locul 17

Concursul de Matematică al Centrelor de Excelență „Cătălin Țigăeru”, Suceava

➤ Puștea Horațiu, clasa a VII-a B – Mențiune

Concursul Internațional de Matematică LuminaMath, etapa scrisă

- Lăzăroaică Carla, clasa a V-a B – Premiul I
- Ispășoiu Andrei, clasa a V-a B – Premiul I
- Lupean Maria, clasa a VII-a B – Premiul I
- Oltean Ștefania, clasa a V-a B – Premiul II
- Topârcean Adelina, clasa a V-a B – Premiul II
- Dinu Matei, clasa a V-a B – Premiul II
- Crăciun Eric, clasa a V-a B – Premiul II
- Veștemean Bianca, clasa a V-a B – Premiul II
- Mihai Matei, clasa a V-a B – Premiul II
- Tudosescu Ștefan, clasa a V-a B – Premiul II
- Coroian Călin, clasa a V-a B – Premiul II
- Radu Larisa, clasa a VI-a B – Premiul II
- Puștea Horațiu, clasa a VII-a B – Premiul II
- Manea Ștefan, clasa a VII-a A – Premiul II
- Țiplic Paul, clasa a VII-a A – Premiul II
- Buta Darie, clasa a V-a B – Premiul III
- Galea Andrei, clasa a V-a B – Premiul III
- Giurca Tudor, clasa a V-a B – Premiul III
- Rusu Tudor, clasa a V-a B – Premiul III
- Pavel Ruxandra, clasa a V-a B – Premiul III
- Țimonea Mădălina, clasa a V-a B – Premiul III
- Răcuciu Cezara, clasa a VI-a B – Premiul III
- Buontempo Andrea, clasa a VII-a B – Premiul III
- Caminschi Sebastian, clasa a VII-a B – Premiul III
- Fărcașiu Sebastian, clasa a VII-a B – Premiul III
- Țugneanu Radu, clasa a VII-a B – Premiul III
- Vușmuc Victor, clasa a VII-a B – Premiul III
- Țiplic Andrei, clasa a VII-a A – Premiul III
- Beleț Nadia, clasa a V-a B – Mențiune
- Botea David, clasa a V-a B – Mențiune
- State Mara, clasa a V-a B – Mențiune
- Bucur Patrik, clasa a V-a B – Mențiune
- Trif Tudor, clasa a VI-a B – Mențiune
- Frățilă Sara, clasa a VI-a B – Mențiune
- Galea Ana, clasa a VII-a B – Mențiune
- Galea Șerban, clasa a VII-a B – Mențiune
- Teleșpan Andreea, clasa a VII-a B – Mențiune
- Teleșpan Claudia, clasa a VII-a B – Mențiune
- Ianul Matei, clasa a VII-a A – Mențiune

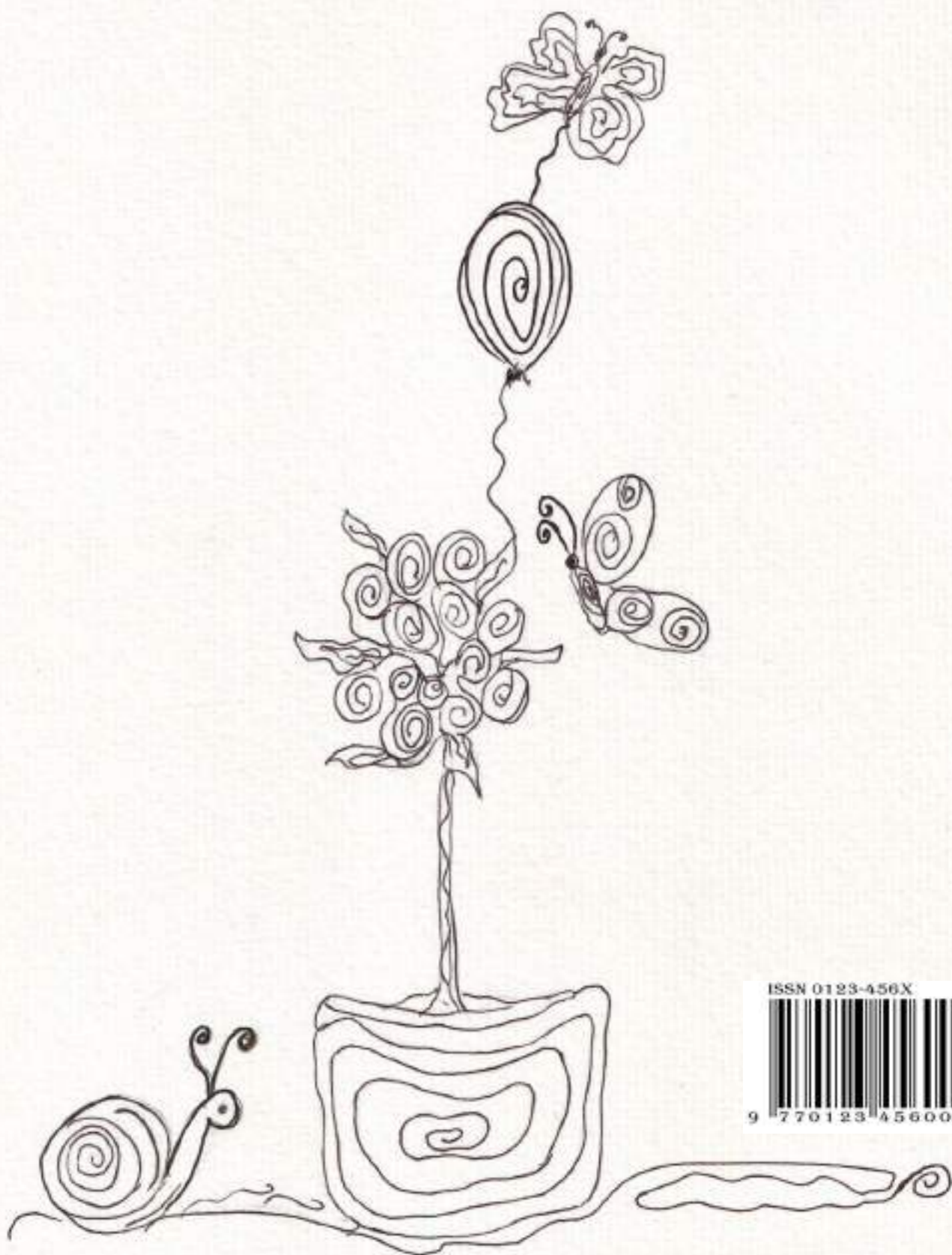
Olimpiada Națională de Matematică, etapa județeană

- Manițiu Andrei, clasa a VI-a B – Locul I
- Țiplic Andrei, clasa a VII-a A – Locul II
- Țiplic Paul, clasa a VII-a A – Locul III

Concursuri extrașcolare

1. Damian Cristiana Sofia, clasa a VI-a B
  - Brilliant Records Festival, Premiul I și Premiul Juratului „Bianca Dobre”
  - The city of talents (international festival december 2021) – Trofeul categoriei
  - Sunetul Lunii (ediția a II-a) – Trofeul categoriei pop românesc, - Locul I la Categoria pop internațional
  - International Pop Music Contest for Young Singers „SILVER YANTRA”, Bulgaria – Locul II la categoria WORLD HIT, 9-12 ani
2. Ionescu Mihnea Nicolae, clasa a VI-a B
  - Campionatul Național Taekwon-do, 2021 – Locurile I-II-III
  - Cupa României, taekwon-do, 2021 – Locul I
  - Campionatul Național Taekwon-do, 2022 – Locurile I-II-III
3. Voic Natalia, clasa a VI-a B
  - All Styles Dance Competition 2021 (categorie pro) – Locul III
  - Concursul Internațional de dans Happy Dance 2021 (categorie pro) – Locul I
  - Empire Dance 2021 (categorie pro) – Locul II („Fantoma de la operă”) și – Locul III („Lovely”)
  - Sibba City of Dance International Competition 2021 (categorie hobby) – Locul III („Dansul Indian”) – Locul II („Fantoma de la operă”, „Lovely”, „Rhythm”, „Crazyness”, „Dansul Țigănesc”)
  - Star Gym Bistrița 2021 (categoria hobby) – Locul III
  - Concursul Internațional de dans Happy Dance 2022 (categoria pro) – Locul I
4. Ruja Petra, clasa a V-a B – Concursul Național de Street Dance – echipa „Iron kids”, Locul III (calificare la etapa regională din Croația)
5. Trif Tudor Ioan, clasa a VI-a B – Campionatul Național de Judo – Medalie de bronz, juniori
6. Zăgan Bogdan Andrei, clasa a VI-a B – Campionatul Național Taekwon-do – Locul III, 2022
7. Nistor Amelia, clasa a V-a B – Concursul „Pianștii României” – Locul I, etapa națională
8. Poreanu Carina, clasa a V-a B – Cupa României la Karate Kyokushin – Locul I, etapa națională
9. Crăciun Eric, clasa a V-a B – Campionatul de baschet, etapa națională – Locul I (Alpha Sport Team)

ISSN 0123-456X

9 770123 456006

ISSN 2068 – 4258

Nr. 23, Martie 2022